

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ursula K. Leguin _ Yerdeniz Serisi Cilt3 En Uzak Sahil

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklendiğim e-kitaplar Apađýda Adý Geçen Kanuna Ýstinaden

Görme Özürlüler Ýçin Hazýrlanmýptýr

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitaplarý Dinliyoruz

Amacým Yayýn Evlerine Zarar Vermek Deđildir

Bu e-kitaplar Normal Kitaplarýn Yerini Tutmayacađýndan

Kitaplarý Beyenipte Engelli Olmayan Arkadařlar Sadece Kitap Hakkýnda Fikir Sahibi Olduđunda

Apađýda Adý Geçen Yayýn Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçýlardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çýkarým Yoktur Böyle Bir Peyide Düpünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Đekilde Ticari Amaçlý Kullanýlamaz

Bilgi Paylařtýkça Çođalýr

Yapar Mutlu

Not: 5846 Sayýlý Kanunun "altýncý Bölüm-Çepitli Hükümler " bölümünde yeralan "EK MADDE 11. dahil, alenilepmiř veya yayýmlanmýř yazýlý ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiř bir nüshasý yoksa hiçbir ticarî amaç güdü bir engellinin kullanýmý için kendisi veya üçüncü

bir kiři tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eđitim kurumu, vakýf veya dernek gibi kuruluřlar tarafýndan ihtiyaç kadar kaset, CD, braille

alfabesi ve benzeri 87matlarda çođaltýlmasý veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izin n gerçekteştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir řekilde

satýlamaz, ticarete konu edilemez ve amacý dýbýnda kullanýlamaz ve kullandýrýlamaz. Ayrýca ar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulmasý

ve çođaltým amacýnýn belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme ya yýnýna geçilmiřtir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlýđý Bilgi Ýplem ve Otomasyon Dairesi Bařkanlýđý Ankara

Bu kitaplar hazýrlanýrken verilen emeye harcanan zamana saydý duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Apađýdaki Açýklamalarý Silmeyin

bu kitaplar Görme engelliler için düzenlenmiştir.

bu kitabý kimler Taradıysa çok teřekkür ederiz

Ursula K. Leguin _ Yerdeniz Serisi Cilt3 En Uzak Sahil

URSULA K. LEGUIN

EN UZAK SAHÝL

ingilizce'den Çeviren: ÇÝĐDEM ERKAL tPEK

S)

METÝS EDEBÝYAT

Yerdeniz Üçlemesi III

"En Uzak Sahil ölüm hakkýnda,
Onun diđerlerinden daha zayıf kurgulu, daha tutarsýz
ve eksik olmasý da bu yüzden. Ýlk iki kitap yapadıđým ve
adattýđým peyler hakkýndaydı. En UzakSahiTdt konu edilen
peyi ise yapayıp aldatamazsýnýz. Bu bana genç okurlar için
çok uygun bir konu gibi gelmiřti, çünkü çocuk yalnýzca
ölümün varolduğunu değil -çocuklar ölümün yoğun bir
biçimde farkýnadárlar- kendisinin de ölümlü olduđunu,
öleceđini anladıđý anda, çocukluk biter ve yeni hayat bařlar.

Bu da büyümedir, ama daha geniş bir bağlamda."
- Ursula K. LeGuin

Metis Edebiyat ISBN 975-342-079-X
9789753420792

Metis Yayınları, Tpe Sokak No.9r Beyoğlu/İstanbul
Ursula K. LeGuin EN UZAK SAHİL

Ursula Kroeber LeGuin, 1929'da Kaliforniya'da doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi ise yazar Theodora Kroeber'dir. Radcliff ve Columbia Üniversitesi'nde edebiyat eğitimi gördü. 1950'li yıllarda fantastik öyküler ve romanlar yazmaya başladı, ancak bunlar uzun süre yayımlanmadı. 1962'de ilk bilimkurgu öyküsü yayımlandı. Mülksüzler'in yayımlandığı 1974 yılına kadar altı bilimkurgu romanı yazdı. Bu tarihten sonra zaman zaman bilimkurgu öyküleri yazmakla bir-likte romanlarında daha ziyade yarı gerçekçi/yarı fantastik temalar işledi. En önemli bilimkurgu romanları arasında The Dispossessed (1974; Mülksüzler, Metis 1991), The Left Hand of Darkness (1969; Karanlığın Sol Eli, Ayrıntı 1993), City of Illusions (1967; Hayallerin Pehri, imge 1994), Rocannon's World (1966; Rocannon'un Dünyası, Metis Bilimkurgu dizisinde çıkacak), Planet of Exile (Sürgün Gezegeni, 1966) ve The Eye of the Heron (1978; Balıkcı Gölü, Metis Bilimkurgu 1995) sayılabilir. Önemli fantastik romanları ise The Beginning Place (1980, Başlangıç Yeri, Yletipim 1995) ve "Yerdeniz Üçlemesi" adı altında toplanan A Wizard of Earthsea (1968; Yerdeniz Büyücüsü, Metis 1994), The Tombs of Atuan (1971; Atuan Mezarları, Metis 1995) ve The Farthest Shore'un (1972; En Uzak Sahil, Metis 1995). Yazar yıllar sonra yazdığı Tehanuyu (1990; Metis'ten 1995'te çıkacak) "Yerdeniz" dizisinin son kitabı olarak yayımlamıştır. Ursula LeGuin, ABD'de Oregon, Portland'da yaşamaktadır,

Metis Yayınları Tpe Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu/İstanbul
Metis Edebiyat Dizisi - 87 En Uzak Sahil, Ursula K. LeGuin
Yerdeniz Üçlemesi - III
Özgün Adı: The Farthest Shore
© Ursula K. LeGuin, 1968
© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınlarına aittir, İstanbul 1994,
Birinci Basım: Temmuz 1995

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen
Yayına Hazırlayan: Bülent Somay
Resimler: Deniz Bilgin, 1995

ISBN 975-342-079-X

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd., İstanbul. Baskı: Yayıncılık Matbaası, Cilt:
Örnek Mücellithanesi

Ursula K. LeGuin

' ■ ■■ ■ I 1 » I
.-« ■
W ■ ■! ■■^^■■
2; ■ ■
■ ■ I

EN UZAK SAHÝL
Yerdeniz Üçlemesi III

Ýngilizce'den Çeviren: ÇÝÐDEM ERKAL ÝPEK

METÝS YAYINLARI

\ erdene

Oý «"t} ila * ^ -»\$%

mttocc

ÖTESÝ

*gp

JÐUMCR

COSK &
tORNAYÝ
ASTOWtLL&

M

I
ÜVEZ AÐACI

ÇEPMELÝ Avlu'da, mart günepi» dipbudak ile karaađacýn genç yapraklan arasýndan parlýyor; sular, gölgelerle berrak ýpýđýn için-den sýçrayýp dökülüyordu. Çatýsý olmayan bu avlunun dört yaný, yüksek tap duvarlarla çevriliydi. Bunlarýn ardýnda odalar, avlular, geçitler, koridorlar, kuleler ve en son olarak da RokeTun Büyük Ev'inin, savaþ, deprem tehdidine ya da denizin kendisine bile kar-pý koyabilecek, sadece tapla deđil katýksýz büyüyle örülmüþ ađýr dýþ duvarlar bulunuyordu. Çünkü Roke Adasý, büyü sanatýnýn öðretilmekte olduđu Bilgeler Adasý'ydý; Büyük Ev büyücülüđün merkezi ve okuluydu; Ev'in merkezi de duvarlar içindeki, çeþme-nin aktýđý ve ađaçlann, yađmur, güneþ veya yüdýzlarm altýnda durduđu

küçük avluydu.

Çepmeye en yakýn ađaç olan ulu bir üvez, kökleriyle yerdeki

7

mermeri kamburlaptýrmýþ, kýrmýþtý. Yepil yosun damarlarý havu-zun etrafýndaki çimlik alandan yayýlarak kýrýklarýn içini doldur-muþtu. Bir oðlan burada, çepmenin ortasýndaki fýskiyeinin dökü-len sularýný bakýplarýyla izleyerek, alçak mermer ve yosun yüksel-tisinin üzerinde oturuyordu. Delikanlý sayýlabilecek yaþta olmasý-na raðmen yine de bir çocuktú; zengin giysilerle donanmýþ, ince. Yüzü, altm renkli tunçtan dökülmüş gibi son derece düzgün þekil-li ve sakindi, Arkasýnda, belki bir dörtbuçuk metre gerisinde, avlunun orta-sýndaki çimlýðin sonunda, ađaçlarýn altýnda bir adam duruyordu, ya da duruyor gibi görünüyordu. O kúpýrdayan gölgelerin titreþi-minde ve ýlýk ýþýk altýnda insan emin olamýyordu. Oðlan çepmeyi seyrederken adam da oðlaný seyrediyordu. Ađaç yapraklarýnýn ký-pýrtýsýndan; suyun kúpýrtýsýndan ve bitmeyen þarkýsýndan baþka hiçbir ses ve hareket yoktu.

Adam yaklaþtý. Bir esinti üvez ađacýný kýmýldatarak, yeni aç-mýþ yapraklarýný hareket ettirdi. Oðlan yerinden fýrladı; kývrak ve þapkýn. Dönererek onu selamladı. "Baþbüyücü Hazretleri," dedi.

Kukuletalý beyaz yünlü pelerin içindeki, kýsa boylu, dik ve dinç adam oðlanýn önünde durdu. Arkaya doðru indirilmiþ kuku-letanýn katlarý üzerinde yüzü, kýzýla çalan esmer renkli, atmaca burunluydu; bir yanaðý eskiden kalma yaralarla yol yol çizikti. Gözleri parlak ve vahþiydi. Yine de kibarca konuþtu. "Oturmak için çok hoþ bir yer bu Çepmeli Avlu/" dedi ve oðlanýn Özür dile-mesini erken davranýþ önleyerek ekledi: "Uzun bir yolculuktan geliyorsun ve hiç dinlenmedin. Yine otur.'1

Adam, havuzun beyaz kenarýna oturarak elini, su parmaklan arasýndan geçecek þekilde, çepmenin daha yukarýdaki çanaklarýn-dan dökülen parýltýlý damlalarýnýn çemberine doðru uzattý. Oðlan da tekrar yerdeki taþlar m yükseltisine oturdu; bir dakika süreyle her ikisi de konuþmadý, "Sen Enlad ve Enlades Prensi'nin oðlusun,M dedi Baþbüyücü, "Morred Prensiðinin varisi. Tüm Yerdeniz'de bundan daha eski ve daha saf bir soy yoktur. Bent Enlad'ýn meyve bahçelerini ba-harda görmüþtüm, Berila'nýn altýn çatýlarýný da... Sana ne derler?"

8

"Bana Arren derlen"

"Bu senin ülkenin dilinde bir sözcük olmalı. Ortak lisanýmýz-da ne anlama geliyor?"

Oðlan, "Kýlýç," dedi.

Baþbüyücü, baþýný anladým derceþine salladı. Tekrar bir ses-sizlik oldu; oðlan küstahça deðil ama utanmadan, "Baþbüyücü' nün tüm lisanlarý bildiðini zannedirdim," dedi.

Adam, bir yandan çepmeyi seyrederken, bir yandan baþýný, hayýr anlamýnda salladı.

"Ve tüm isimleri..."

"Tüm isimleri mi? Sadece ilk Sözcük'ü söylemiþ ve adalarý derin denizden çýkarmýþ olan Segoy tüm isimleri bilirmiþ. Emin ol," ve parlak, kýzgýn bakýþ Arren'in yüzüne çevrildi, "eðer senin gerçek ismini öğrenmek isteseydim, öğrenirdim. Fakat buna ge-rek yok. Sana Arren diyeceðim; ben de Çevik Atmaca'yým, Söyle bana, buraya kadar olan yolculuðun nasýldý?"

"Çok uzun."

"Rüzgâr ters mi esti?"

"Rüzgâr ýlýmlýydý ama tapýdýdým haber ters, Çevik Atmaca Hazretleri,"

"Söyle öyleyse," dedi Babbüýücü ciddiyetle, ama neredeyse bir çocuk kadar sabýrsýzca; Arren konupurken de tekrar, sanki onu dinlerniyormuş gibi, bir üst çanaktan alt çanaða dökülen su dam-lacýklarýnýn kristal perdesine baktý ama oňlanýn sözlerinden de fazlasýný dinliýormuş gibiydi.

"Bildiðiniz gibi efendim, babam prens hazretleri, Morred'in soyundan geldiðinden ve gençliðinde burada, Roke'ta bir ýýl ge-çirmiş olduðundan, büyücülükten anlayan birisidir. Ülkesinin yö-netimi ve idaresiyle, behirlerin çekilip çevrilmesiyle ve ticaret so-runlarýyla ilgilenmekten sanatýný pek sýk kullanmadýdý halde bi-raz gücü ve bilgisi vardýr.

Adamýzýn ticaret filosu hep batýya doð-ru açýlýr, hatta Batý Uçýöresi'ne bile gidip, safir, öküz derisi ve te-neke ticareti yaparlar; bu kýp baýplarýnda kaptanlardan biri Berila behrimize, babamýn kulaðýna kadar gelen bir hikâye ile döndü. Öyle ki babam adamý çaðýrtarak, söylenenleri kendi kulaklanyla

9

dinledi." Çocuk kendinden emin, çabuk çabuk konupuyordu. Uy-gar saray insanlarý tarafýndan eðitilmipti ve gençlerde görülen sý-kýlganlýktan eser yoktu onda. "Kaptan, deniz yoluyla bizden beþyüz mü kadar batýda bulunan Narveduen adasýnda artýk büyü kal-madýdýný söyledi. Burada sihrin hiç etkisi kalmadýdým ve büyü sözlerinin unutulduðunu anlattý. Babam bunun, tüm sihirbaz ve cadýlarýn adayý terk etmiş olmalarýndan mı kaynaklandýdýný so-runca adam, hayýr, diye cevapladý: Orada, bir zamanlar sihirbaz olan bazý insanlarýn olduðunu fakat artýk çaydanlýklarý tamir için veya kaybolan bir iðneyi bulmak için bile büyü yapamadýklarým söyledi. Ve babam sordu, Narveduen halký dehpete düpmemiş mi? Kaptan yine, hayýr, dedi, umursamaz görünüyorlarmýþ. Ve gerçekten de, dedi, insanlar arasýnda hastalýk vardý, güz habatý az-dý; yine de umursamaz görünüyorlardý. Dedi ki -adam prensle konupurken ben de oradaydým- dedi ki, 'Hasta adamlara benzi-yorlardý; bir ýýl içinde öleceði söylenen hasta bir adama, kendi kendine bunun doðru olmadýdýný ve sonsuza kadar yapayacaðým söyleyen bir adama. Dünyaya,' dedi, 'bakmadan yapamlarýna de-vam ediyorlardý/ Diðer tacirler geri döndüðünde onlar da Narve-duen'in fakir bir ülke olduðunu ve büyücülük sanatýný yitirdiðini tekrarladýlar. Fakat bunlarýn hepsi, zaten hep garip olan Uçýöre-ler'le ilgili masallardý sadece; bir tek babam bu konu üzerinde çok düþündü.

"Sonra Yeni Ýýlda, Enlad'da kutladýdýmýz Kuzular Bayramýnda, çobanlarýn kanlan behre sunilerinin ilk yavrularýný getirdik-lerinde, babam büyücü Köke, kuzulara bereket týlsýmý okumasýný söyledi. Fakat Kök sýkýntýlý sýkýntýlý oturduðumuz salona gelerek asasýný yere býraktý ve 'Týlsýmý söyleyemiyorum efendim/ dedi. Babam onu sorguya çekti fakat adam sadece, 'Sözleri ve þekille-meyi unuttum,' diyebiliyordu. Böylece babam pazar yerine gide-rek týlsýmlarý kendisi okudu ve bayram sona erdi. Fakat, ben o ge-ce onun saraya geldiðini, ümitsiz ve yorgun göründüðünü gör-düm; bana 'Sözleri söyledim ama bir anlam ifade edip etmedikle-rini bilmiyorum,' dedi. Ve gerçekten de bu bahar, sürüler arasýnda sorunlara rasüamyor, koyunlar doðum sýrasýnda ölüyor, kuzular

10

ölü doðuyor, bazýlarý da... hilkat garibesi." Oňlanýn sakin ve can-lý sesi kýsýldý; bu son sözcükleri çekinerek söyledi ve yutkundu. "Bazýlarýný

gördüm," dedi. Bir sessizlik oldu.

"Babam, bu meselenin ve Narveduen hikâyesinin, dünyanın bizim bulunduğumuz tarafında kötü bir şeylerin olduğunun ipare-ti olduğuna inanıyor.

Bilgelerin ödütlərini rica ediyor,"

"Seni yollamış olması da bu ricasının acil olduğunu gösteri-yor," dedi Babbüycü. "Sen onun tek oğlusun ve Enlad'dan Roke' a yolculuk da kısa değildir. Daha başka şeyler de var mı?"

"Sadece dağlardan birkaç kocakarı hikâyesi."

"Kocakarılar ne diyor?"

"Cadılarının dumanda ve suda baktıkları fallar hep kötüye ala-metmiş ve yaptıkları pek iksirleri de kusurluymuş. Ama bunlar gerçek büyücülüğe vakıf insanlar değil."

"Fal bakmak ve pek iksiri hazırlamak pek önemli değildir ama yanlış kadınların sözlerine kulak asmak gerekir. Evet, senin getirdiğin haber elbette Roke'lu Ustalar tarafından tartışılacaktır. Ama bana ne gibi bir ödüt vereceklerini bilemiyorum Arren. Çünkü, bu tür haberlerin geldiği ilk ada Enlad değil."

Arren'in, kuzeyden başlayıp, büyük Havnor adasının yanından ve İç Deniz! bir baptan bir baba geçerek Roke'a kadar yapmış olduğu bu yolculuk onun ilk seyahatiydi. Sadece bu son birkaç hafta içinde, kendi ülkelerine ait olmayan adaları görmüş, uzaklık ve çepitliliğin farkına varmış ve Enlad'ın güzel dağlarının gerisin-de büyük bir dünyanın var olduğunu, orada bir sürü insanın yapıldığını anlamıştı. Henüzengin bir düşünce yapısına sahip değildi; o yüzden Babbüycü'nün ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı. "Başka nerede?" diye sordu o zaman, biraz ümitsiz-ce. Çünkü Enlad'a, evine hemen bir çare götürmek istiyordu.

"Önce Güney Uçyöre'de. Daha sonraları, Adalar Diyarı'nın güneyinde, Wathort'ta bile. İnsanlar, artık Wathon'la büyü yapılmadığını söylüyorlar. Kolay kolay emin olamayız tabii, O ülke uzun zamandan beri asi ve korsanlıkla dolu bir yerdi; ve derler ki ha bir Güneyli tüccan dinlemişsin ha bir yalancıyı. Ama yine de hikâye hep aynı: Büyücülük kaynakları

kurudu."

11

"Ama burada Roke'ta "

"Burada, Roke'ta, biz bunların hiçbirini hissetmedik. Biz bu-rada fırtınadan, deşimden ve kötü kaderden korunuyoruz. Belki de çok fazla korunuyoruz. Pimdi ne yapacaksınız Prens?!"

HBu kötülük ve bu kötülüğün çaresi hakkında babama götüre-cek kesin bir açıklama bulunca, Enlad'a geri döneceğim/'

Bir kez daha Babbüycü çocuğa baktı ve bu kez, tüm terbiye-sine rağmen Arren bakışlarının çevirdi. Bunu neden yaptıym bil-miyordu çünkü o kara gözlerde kötü bir şey yoktu. Tarafsız, sakin ve sevecendiler.

Enlad'da herkes babasına güveniyordu ve o da babasının oğ-luydu. Kimse ona böyle, Hâkim Prens'in oğlu, Enlad Prens'i Ar-ren olarak değil de sadece Arren olarak bakmamıştı. Babbüycü'nün bakışlarından korktuğunu düşünmek istemiyordu ama o bakışlara karşılık da veremiyordu. Bu bakış oğlanın etrafındaki dünyayı yine geniletmiyor gibiydi, ve şimdi, sadece Enlad Önem-siz bir konuma düşmekle kalmıyor, kendisi de Babbüycü'nün gözünde, küçük bir pekil oluyordu; üzerine karanlık çöküp de-nizle sanlı adalarının engin sahnesinde küçücük bir pekil.

Oturup mermer kaldırımın kaplıklar arasından çıkan parlak

yosunların yola baktığı ve hemen ardından, son iki yıl içinde derinleşmiş olan sesinin ince ve boğuk çığırını fark ede-rek "Ve bana ne emrederseniz onu yapacağım," dedi.

"Sen babana karşı sorumlusun, bana değil/' dedi Babbüycü.

Gözleri hâlâ Arren'in üzerindeydi ve oğlan bapını kaldırdı baktı, itaat

ettiði anda kendini unutmuþtu, iþte o zaman Babþüyü-cü 'yü gördü: Tüm Yerdeniz'in en büyük büyücüsü; Fundaur'un Kara Kuyusu'nu örten, Atuan Mezarlarýndan Erreth-Akbe'nin halkasýný getiren ve Nepp'in derin temelli denizden duvarýný ören adam; Astowellden Selidor'akadar bütün denizleri bilen denizci; yapayan tek Ejderhalar efendisi. Orada, çeþmenin yanýnda diz çökmüþtü, kýsa boylu bir adam, üstelik genç de deðil; bir akþam kadar derin gözleri olan sakín sesli bir adam.

Arren alelacele, oturduðu yerden toparlanýp usulen iki dizi-nin üzerine çöktü. "Efendim/" dedi kekeleyerek, "izin verin size
12

hizmet edeyim!"

Kendine güveni kaybolmuþ, yüzü kýzarmýþtı ve sesi titriyor-du. Kalçasýnda, kýrmýzý ve altýnla bezenmiþ taze deriden bir kýnýn içinde bir kýlýç taþýyordu; fakat gümüþlü tunçtan haç þeklindeki kabzasý apýnmýþ olan kýlýcýn kendisi sadeydi. Bunu çarçabuk ký-nýndan çekerek kabzasýný, bir hizmetkârýn prensine yaptýðý gibi, Babþüyücü'ye doðru uzattý.

Babþüyücü, kýlýcýn kabzasma dokunmak için elini uzatmadý. Kýlýca ve Arren'e baktý. "Bu senin, benim deðil," dedi, "Ve sen hiç kimsenin hizmetkârý deðilsin,"

"Ama babam bu kötülüðün ne olduðunu öğreninceye kadar Roketa kalabileceðimi söyledi; ve belki biraz ustalık, size yardý-mý dokunabilecek herhangi bir yol öğrenebilirsem - bir hünerim yok, gücüm olduðunu da zannetmiyorum ama dedelerim arasýnda büyücüler vardý."

"Senin atalarýn büyücü olmadan önce," dedi Babþüyücü, "kraldý."

Ayaða kalkarak sessiz ve kuvvetli adýmlarla Arren'e yaklaþtı ve oðlanýn elinden tutarak onu ayaða kaldýrdý. "Hizmet teklifin için sana teþekkür ederim; bunu þimdi kabul edemem; belki bu meseleler üzerinde fikir alýþveriþi yaptýktan sonra kabul edebilir-im. Cömert bir ruhun teklifi düþünmeden reddedilecek bir þey deðildir. Ne de Morred'in oðlunun kýlýcý kolay kolay vazgeçile-cek bir þey... Þimdi git. Seni buraya getiren delikanlý sana yemek yemen, yýkanman ve dinlenmen için yardýmcý olacak. Haydi git," dedi ve Arren'i kürek kemiklerinin ortasýndan hafifçe, o ana ka-dar hiç kimsenin göze almadýðý ve genç prensin baþka kim göze alsa kýzacaðý bir samimiyetle itti; çocuk Babþüyücü'nün temasýný büyük bir þeref kabul etti.

Arren oyunlara bayýlan, bedeninin ve aklýn hünerlerinden gu-rur duyup zevk alan, pek de hafif veya basit sayýlamayacak mera-sim ve yönetim ödevlerine uyumlu, faal bir çocuktú. Yine de ken-disini tam anlamýyla bir þeye vermemiþti. Her þey ayaðýna gel-miþti ve her þeyi kolayca yerine getirmiþti; her þey bir oyundu ve

13

o bu oyunu bayýlarak oynuyordu. Ama artýk çocuðun derinlikleri uyandýnılmýþtı; bir oyun veya bir rüya tarafýndan deðü, gurur, teh-like, bilgelik tarafýndan; yaralı bir yüz, sakín bir ses ve kendi gü-cüne kayýtsýz, porsukaðacındarí asasýnýn tutulacak yerine yakýn, siyah tahtanýn içine yerleþtirilmiþ gümüþü, o Krallarýn Kaybol-muþ RümTnü kavrayan esmer bir el tarafýndan.

Böylece, önüne arkasýna bakacak vakit bulamadan, bir uyan olmaksýzýn, çocukluktan çýkýþýn ilk adýmý birdenbire atýlmýþ oldu ve elinde bir þey kalmadý.

Nezakat kurallarýný unutarak aceleyle kapýya doðru ilerledi; beceriksizce, hararetle ve söz dinlercesine. Ve Babþüyücü Ged, onun gidipini seyretti.

Ged, bir süre, dipbudak ađacınyńn altýnda, çepmenin yanýnda durdu, sonra yüzünü güneþin yýkadýđý göde çevirdi. "Kötü habe-rin soylu habercisi," dedi yan yarýya yüksek sesle, sanki epmey-le konuþurmuþ gibi. epme dinlemedi ama kendi gümüþ dilinde konuþmaya devam etti; bir süre Ged epmeyi dinledi. Sonra, Ar-ren'in görmemiþ olduđu baþka bir kapýya, aslýnda ne kadar dikkat-le bakarsa baksýn, çok az gözün görebildiði bir kapýya giderek, "Kapýcý Usta," dedi.

Yapý olmayan ufak tefek bir adam belirdi. Genç deđildi, yani insanýn ona yaplý demesi gerekirdi ama o sözcük de ona yakýbmý-yordu. Yüzü kuru ve fildiþi rengindeydi ve yanaklannda uzun kývrýmlar meydana getiren hoþ bir gülümsemesi vardý. "Sorun ne-dir Ged?" dedi.

Çünkü yalnýzdzýlar ve o, dünyada Babbüyücü'nün adýný bilen yedi insandan birisiydi. Diđerleri, Roke'un Ýsimci Ustasý; uzun bir süre önce Gont dađýnda bu ismi Ged'e vermiþ olan Re Albi bü-yücüsü Sessiz Ogion; Gontlu Ak Haným; Halka'nýn Tenar^; Vetch adlý Iffish'li köy büyücüsü; yine Iffish'te sihirbazlýktan an-lamayan ama diđer konularda çok zeki olan, Civanperçemi adlý, üç kýz annesi bir marangoz kansý, ve son olarak da Yerdeniz'in öbür tarafýnda, en batýda bulunan iki ejderha: Orm Embar ve

Ka-

14

leþsin.

"Bu gece toplanmalýyyz," dedi Babbüyücü. "Ben ekillendir-me Ustasý Via gideceðim. Kurrernkarmerruk'a da haber yollarým ki listelerini bir kenara koysun, öðrencilerine bir gece dinlenmeleri için izin verip bize gelsin, bedenlen olmasa bile. Sen diđerlerini halleder misin?"

"Olur," dedi Kapýcý gülümseyerek ve kayboldu; Babbüyücü de kayboldu; epme, baharýn ilk günlerinin güneþi altýnda berrak, durmaksýzýn kendi kendine konuþmaya devam etti.

Varlýk Korusu genellikle Roke'un Büyük Ev'inin batýsýnda, çođu zaman da güneyinde bir yerde görünürdü. Haritalarda yer almaz, ona giden yolu bilenlerden baþka yolu yoktur. Ama ýrak-lar, kasaba halký ve çiftçiler bile onu, her zaman belli bir uzaklýk-tan görebilirler: Baharda bile yapraklarýnýn yepilinde bir altýn ren-gi saklý olan yüksek ađaçlarýn oluþturduđu bir orman. ýraklar, kasaba halký ve çiftçiler, koruluđun esrarlý bir þekilde hareket etti-đini düþünürler. Fakat bu konuda yanýlýrlar çünkü koruluk hare-ket etmez. Onun kökleri, varlýđýn kökleridir. Esas hareket eden diđerleridir.

Ged, Büyük Ev'den ayni ar ak ayýrlardan yürüdü. Öðle güne-þi yüzünden cüppesini ýkardý. Kahverengi bir yamacý sürmekte olan bir çiftçi elini kaldýrarak Ged'i selamladı; Ged de ayný þekil-de karþýlýk verdi. Küçük kuþlar havalanarak ötüptüler, Kývýlcý-motlan, nadasa býrakýlmýþ tarlalarda ve yol kenarlarýnda yeni ye-ni içek açmaya baþlamýþtı. Yukarıda, yükseklerde, bir atmaca gökyüzünde geniþ bir kavis çizdi. Ged yukarı bakarak tekrar elini havaya kaldýrdý. Kuþ, rüzgârlý tüylerinin bir hamlesiyle apađý dođru daldý ve dođruca kendisine sunulan bileđin üzerine atýlýp san pençeleriyle kavradý. Kuþ, bir küçük atmaca deđil, Roke'un Ender-Þahini'ydi; beyaz-kahverengi çizgili balýkçý bir atmaca. Yuvarlak, parlak altýn rengindeki gözlerinin biriyle, yandan Bab-büyücü'ye baktý, sonra kanca þeklindeki gagasýný takýrdatarak her iki yuvarlak, parlak altýn renkli gözyle birden baktý. "Korku-

15

. /*

suz," dedi Babbüycü ona, Yaradýlýb dilinde.

Ýri atmaca, ona bakarken kanatlarýný çýrpýp, pençeleriyle ko-lunu sýký sýký kavradý.

"Git öyleyse kardeşim, Korkusuz."

Berrak göðün altýnda, yamaçta duran çiftçi seyretmek için durmuþtu. Bir keresinde, geçen güz, Babbüycü'nün yabani bir kuþu bileðine kondurduðunu, hemen ardýndan da adamı yok ol-duðunu ama rüzgârda iki atmacanın yükseldiðini görmüþtü.

Bu kez, çiftçi izlerken ayrýldýlar; Kuþ havalandý, adam da ça-murlu çayýrlarda yürüdü.

Ged, Varlýk Korusu'na giden patikanýn, etrafýndaki dünya ve zaman ne kadar çarpýk giderse gitsin, her zaman dümdüz ve doð-rudan ilerleyen patikanýn basma geldi ve yolu izleyerek kýsa bir süre sonra adaçlarýn gölgesine vardý.

Bunlarýn bazılarınýn gövdeleri çok büyüktü, insan adaçlarý gördüðünde korunun hiç hareket etmediðine nihayet inanýrdý: Yýllarla grileþmiþ çok eski kuleler gibiydiler; kökleri daðlarýn kökleri gibiydi. Yine de bunlarýn, bu en yaplýlarýndan bazılarınýn dallan ölmüþ, yapraklarý da zayıflamýþtı. Ölümsüz deðillerdiler, Devlerin yanýnda, uzun ve kuvvetli, baþlarındaki parlak yeþil taçla-nyla fidanlar ve bir kýzdan daha uzun boylu olmayan, belli belir-siz yapraklarýyla çubuklar halinde fideler büyüyordu, Adaçlarýn altýndaki toprak, yýllarca çürümüþ yapraklarla zen-ginleþmiþ, yumuþacıktý. Üzerinde, eðreltiotlan ve minik orman bitkileri yetipiyordu ama burada, Yerdeniz'in Hard dilinde bir is-mi bulunmayan, sadece tek bir çeþit adaç vardý. Dallarýn altýnda, hava toprak toprak, taze taze kokuyor, insanýn aþmada da kaynak suyu tadý býrakýyordu,

Ormanýn içinde, muazzam bir adaçýn devrilmesiyle seneler önce açýlmýþ bir açýklýkta Ged, koruda yapayan ve çok nadiren dý-parý çýkan ya da hiç çýkmayan Þekillendirme Ustasý'yla karþýlaþtı. Þekillendirme Ustasý'mın saçlarý sapsarıydý; adam Adalar Diya-rýndan deðildi. Erreth-Akbe'nin Halkasýnýn birleþtirilmesinden sonra Kargadlý barbarlar akýnlarına bir son vererek iç Adalar ile bir çeþit ticaret ve barýþ anlaþmasına varmýþlardý. Dost canlýsý in-

16

sanlar deðillerdiler ve mesafeliydiler. Fakat zaman zaman genç bir savaþçı veya tacir oðlu, macera apkýnýn cazibesiyle ya da büyü-cü-lük öğrenme arzusuyla, kendi basma batýya geliyordu. On yıl ön-ce Þekillendirme Ustasý da bu þekilde Karego-At'tan gelmiþti; be-linde kýlýcý, kırmızı tüylü miðferiyle genç bir vahþi gibi, Roka'a yaðmurlu bir sabah varmýþ ve Kapýcý'ya kaba ve kýt Hardca'sýyla, "öðrenmeye geldim!" demiþti. Ve þimdi, adaçlarýn altýn yeþili ýþý-ðý altýnda, uzun saçları ve garip yeþil gözleriyle, uzun boylu ve zarif bir adam, Yerdeniz'in Þekillendirme Ustasý olarak duru-yordu.

Ged'in adýný o da biliyor olabilirdi ama öyleyse bile, bunu hiç söylemiyordu. Birbirlerini sessizlik içinde karþýladýlar.

"Neye bakýyorsun orada?" diye sordu Babbüycü ve diðeri cevap verdi, "Bir örümceðe."

Açýklýkta, kýlýc gibi ince uzun iki yapraðýn arasýna, örümce-ðin biri ađ örmüþtü, narince tutturulmuþ bir daire. Gümuþ iplikler güneþ ýþýklarým yakalamýþtı. Ortada, insan gözbebeði büyüklü-ðünde grimsi siyah renkte bir þey olan örücü bekliyordu.

"O da bir þekillendirme ustasý," dedi Ged, sanat eseri örüm-cek ađýný inceleyerek.

"Kötü olan ne?" diye sordu genç adam.

Siyah merkeziyle, yuvarlak ağ, onları izliyor gibiydi.

"Biz insanların ördüğü bir ağ," diye cevap verdi Ged.
Bu ormanda kuşlar ötmezdi. Burası ölen yemyaşında sessiz ve sycaktı.
Etraflarında ağaçlar ve gölgeler duruyordu.
"Narveduen ve Enlad'dan gelen bazı söylentiler var: Hepsi de aynı."
"Güney ve güneybatı. Kuzey ve kuzeybatı," dedi Bekillendir-me Ustası,
gözlerini yuvarlak örümcek ağından hiç kaldırmadan.
"Bu akşam, buraya geleceğiz. Konuşmak için en uygun yer burası."
"Benim söyleyecek bir şeyim yok," dedi Bekillendirme Usta-sı, artık Ged'e
bakıyordu; yepilimsi gözleri soğuktu. "Korkuyo-rum," dedi. "Korku var.
Köklerde korku var."
"Evet," dedi Ged. "Derin kaynaklara bakmamız gerekiyor ga-

17

liba. Güney yemyaşında çok oynadı; birleştirilen halkanın getirmiş olduğu
banıta çok yayıldı; küçük şeyler bapardı, şö denizlerde avlandı. Bu
gece derinleri sonuştırma. Böyle diyerek hâlâ günepli otların
içindeki örümceği seyreden Bekillendirme Usta-sının yalnız bıraktı.
Korunun kenarında, ulu ağaçların yapraklarının sıradan top-raklara uzandığı
yerde, sırtını kudretli bir köke dayayıp asasının dizleri üzerine koyarak
yere oturdu. Dinleniyormuş gibi gözlerini kapattı, ruhunun bir suretini
Roke dağlarından ve kırlardan ku-zeye, Yalnız Kule'nin bulunduğ, denizin
saldırısı altındaki o burna doğru gönderdi.
"Kurrernkarmerruk,*1 dedi, ruhuyla; Ysimci Usta bapını, öd-rencilerine
okumakta olduğu köklerin, bitkilerin, yaprakların, to-humların, çiçeklerin
yapraklarının kaim isim kitabından kaldırıp baktı ve "Buradayım, efendim,"
dedi.
Kara kukuletasının altında, beyaz saçlarıyla büyük, zayıf yap-lı adam
dinledi; kule odasındaki yazı masalarındaki Öğrenciler önce Usta'ya, sonra
da birbirlerine baktılar,
"Geleceğim," dedi Kurremkarmerruk ve "İmdi, moli çiçeği-nin yaprağının
bir ismi vardır, iebera; çanak yaprağının da vardır, partonath; gövdenin,
yaprakların ve kökün de aynı kendi isimleri vardır..." diyerek, tekrar
bapını kitabına eğdi.
Ağacının altında, molinin tüm isimlerini bilen Bapbüyücü Ged Yse, suretini
geri çekti ve bacaklarının daha rahatça uzatarak, gözleri kapalı,
yapraklarla gölgelenmiş güneş altında hemen uy-kuya daldı.

18

II ROKE USTALARI

ROKETAKI OKUL, Yerdeniz'in Yç Adaları'ndan, sihirbazlık ko-nusunda gelecek
vadeden çocukların, büyüün en yüksek sanat-larını öğrenmeleri için
gönderildiği bir yerdir. Burada, bu çocuk-lar, birçok sihirbazlık
çepidinde ustalık kazanırlar, isimleri, riinle-ri, ustalıkları, büyüleri,
yapılması ve yapılmaması gereken şeyleri ve nedenlerini Öğrenirler.
Burada, uzun uygulamalardan sonra, ve eğer el, akıl ve ruh birbirine ayak
uydurabiliyorsa, büyücü ilan edilebilirler ve güç asasının alabilirler.
Gerçek büyücüler Roke'ta yetipir.
Tüm adalarda sihirbazlar ve cadılar olduğu ve bu insanlara büyü ekmek
kadar gerekli ve müzik kadar hoş geldiği için Büyü-

\

cülük Okulu hürmet gören bir yerdir. Okulun Ustalan olan dokuz büyücü, Adalar Diyarý'nýn büyük prensleriyle bir tutulur. Ustala-rýn ustasý ve Roke'un yöneticisi Babbüyücü ise Tüm Adalarýn Kralý'ndan başka hiç kimseye hesap vermez; bu hesap verme ipini de bir sadakat hareketi olarak, gönlünden kopan bir þey olarak ya-par, yoksa, bir kral bile, böylesine büyük bir büyücüyü, eðer iste-miyorsa, geleneksel hukuka hizmet etmesi için sýnýrlandýramaz. Yine de kralsýz asýrlarda bile Roke'un Babbüyücüleri sadakatleri-ni korumuþ ve geleneksel hukuka uymuþlardýr. Roke'ta her þey, yüzlerce yýldýr ayný þekilde yapýlýr; burasý, her türlü sorundan uzak bir yer gibidir, oðlanlarýn kahkahalarý yankýlý avlularda, Bü-yük Ev'in genip, soðuk koridorlarında çýnlar,

Arren'in rehberi, pelerini çýraklýk devresini geçirdiðini, dene-yimli bir sihirbaz olduðunu ve اساسný elde edebilmek için okudu-ðunu belirten gümüş bir toka ile tutturulmuþ, Uknaz bir delikan-lýydý. Adý, Kumar'dý; "çünkü," dedi oðlan, "ailenin altý kızı var-mýþ ve yedinci çocukta, babam, Kader'e karpý bir kumar oynadıðý-ný söylemiþ/' Kumar, kývrak zekâly ve dilli, uyumlu bir arkadaþtý. Başka bir zaman olsa, Arren onun nüktedanlýðýndan zevk alýrdý ama o gün kafasý çok doluydu. Ona pek dikkat etmedi aslýnda. Ve doðal olarak, varlýðýna deðer verilmesini isteyen Kumar, konuðu-nun aklýnýn başka yerlerde olmasýndan faydalanmaya baþladı. Konuðuna Okul ile ilgili garip gerçekler, sonra Okul ile ilgili ga-rip yalanlar anlatmaya baþladı; tüm bunlara Arren, ya "A, evet," ya da "Anlýyorum," dedi, ta ki Kumar onun soylu bir aptal oldu-ðuna karar verinceye kadar.

"Tabii ki burada yemek pipirmiyorlar," dedi Kumar Arrene etrafý göstererek, bakýr kazanlarýn pýrýltýlarý, bıçaklarýn takýrtýlarý, ve soðanlarýn göz yapartan kokulan ile canlanmýþ muazzam taþ mutfaklarýn yanýndan geçerken. "Bütün bunlar sadece gösterip. Biz yemekhaneye gelince, herkes yemek istediði þey için týlsým yapar. Böylece bulapýk derdi de olmuyor."

"Evet, anlýyorum," dedi Arren kibarca.

"Tabii, henüz týlsýmlan öğrenmemiþ olan çýraklar, buradaki ilk aylarýnda epey kilo kaybediyorlar; ama onlar da öğreniyorlar.

20

Havnor'dan gelen bir çocuk var, hep kызarmýþ tavuk yapmaya ça-lýþýyor ama her zaman da sadece akdarý lapasý elde ediyor. Týl-sýmlarý akdarý lapasýný pek apamýyor gibi. Dün onun yaný sýra bîr de kurutulmuþ mezeit balýðý geldi." Kumar'ýn konuðunu kúpkuya dübürebilmek için konuþmaktan sesi kysýlmaya baþlamýþtý. So-nunda pes etti ve sustu.

"Babbüyücü nereden... hangi adadan gelmiþ?" dedi konuk, içinde yürümekte olduklarý, duvarlarý olduðu gibi oymalarla do-lu, tavam Bin Yapraklý Aðaç ile kemer þeklini almýþ, muazzam galeriye bakmadan.

"Gont," dedi Kumar, "Orada bir keçi çobanrymýþ,"

Bu çok iyi bilinen ve basit gerçek karpýsýnda, Enlad'dan gelen çocuk, dönüp küçümseyen bir hayretle Kumar'a baktý. "Keçi ço-baný mı?1"

"Eðer korsan veya sihirbaz deðillirse, Gontlular genellikle keçi çobam olurlar. Ben sana, o pimdi bir keçi çobaný demedim ki!"

"Ama bir keçi çobaný nasýl Babbüyücü olabilir?"

"Bir prens nasýl olursa öyle. Roke'a gelip bütün Ustalarý ge-çerek, Halka'yý Atuan'dan çalarak, Ejderhalar Yolu'nda yelken açarak,

Erreth-Akbe'den beri en büyük büyücü olarak - başka na-sыл olabilir?" Galerinin kuzey kapısından dýparý çýktýlar. Akpamüstünün geç saatleri, sürülmüş tepelere, Thwil Kasabası'nın çatýlarına ve gerisindeki körfezin üzerine ýlýk ve parlak sinmipti. Burada ko-nuşmak için durdular. Kumar, "Elbette, bunlar, bundan çok önce-leriydi. Babbüyücü olduğundan beri pek bir şey yapmadý. Hiçbir zaman yapmazlar. Sadece Roke'ta oturup, Denge'ye göz kulak olurlar sanýrým. Artýk oldukça da yapılandý," dedi. "Yapılandý mı? Kaç yapında?" "Ya kırk, ya da elli yapında." "Onu hiç gördün mü?" "Elbette gördüm," dedi Kumar sertçe. Soylu aptal, aynı za-manda soylu bir züppeye de benziyordu. "Sýk sýk mı?" 2/

"Hayır. Ortalıklerde görülmez. Fakat Roke'a ilk geldiğim za-man onu gördüm, Çepmeli Avlu'da." "Bugün, ben de onunla orada konuştum," dedi Arren. Oðlanın sesinin tonu Kumar'ın ona bakmasına neden oldu; sonra ona tam bir cevap verdi: "Üç yıl önceydi. Ve ben o kadar korkmuştum ki, ona gerçek anlamda bakmadım hiç. Çok küçük-tüm tabii. Fakat orada olanları net göremez insan zaten. En çok sesini hatýrlýyorum, bir de çepmenin aktýđýný." Bir süre sonra ek-ledi, "Gerçekten de bir Gont aksanı var." "Eđer ejderhalarla kendi dillerinde konuşabilseydim," dedi Arren, "aksanım bozukmuş düzgünmüş, umursamazdım." Bunun üzerine, Kumar ona belli bir takdirle baktý ve sordu, "Buraya okula girmek için mi geldiniz, prensim?" "Hayır. Ben babamdan Babbüyücü'ye bir haber getirdim." "Enlad Krallýđý, Prensliklerinden biri, öyle değil mi?" "Enlad, Ilïen ve Way. Havnor ile Ea da bir zamanlar öyleydi ama o adalarda kralların soyundan gelenler tükenmiş. Ilïen'de so-yađacı Denizden Dođan Gemal'den başlayıp tüm adaların kralý olan Maharion üzerinden bugüne kadar izlenebiliyor. Wayde, Akambar ve Shelieth Sülalesinden itibaren. Aralarında en eskisi olan Enlad'da da Morred'den ve oğlu Serriadhran Enlad Sülale-sine kadar." Arren bu pecereleri rüyadayrınmış gibi saymýptý, týpký aklı başka bir konuda olan, iyi eğitim görmüş bir bilgin gibi. "Ölmeden önce, Havnor'da yeniden bir kral görebileceđimize inanıyor musun?" "Bu konuda pek düşünmedim." "Benim geldiğim yerde, Ark'ta, insanlar bu konuyu düşünüy-orlar. Biliyorsun, biz şimdi Ilïen Prensliđi'nin bir parçası kabul ediyoruz barýp yapıldýđýndan beri. Kral Rünü'nün Halkası Hav-nor'daki Krallar Kulesi'ne geri getirileli ne kadar oldu, on yedi yıl mı, on sekiz yıl mı? İlk zamanlar her şey bir süre için daha iyiydi, fakat şimdi her zamankinden daha kötü. Bir kralın Barýp Alâme-tini kullanmak için Yerdeniz tahtına oturmasının zamanı geldi. i insanlar artýk, savaplardan, yađmalardan, malını pahalýya satan 22

tacirlerden, çok vergi alan prenslerden ve azýlý güçlerin yarattýđý kargaşadan bıktý. Roke yol gösteriyor ama yönetemiyor. Denge burada, ama Güç kralın ellerinde olmalı."

Kumar» paklabanlıđým bir kenara býrakarak, gerçek bir ilgiyle konuþmaya baþladı ve sonunda Arrenin dikkatini ekebildi. "En-lad zengin ve barýþ dolu bir ülke," dedi yavaþ yavaþ. "Hiçbir za-man bu tür rekabete girmemiþ. Diđer adalardaki sýkýntýлары duyu-yoruz. Fakat Maharion öldüđünden beri Havnor'daki tahta bir kral oturmadý: sekiz yzyýldýr. Acaba, adalar bir kralý kabullene-bilir mi gerçekten?"

"Eđer barýþ içinde ve gle gelirse; eđer Roke ve Havnor onun talebini tanýrsa/'

"Ayrýca yerine getirilmesi gereken bir de kehanet var, öyle deđil mi? Maharion, bir sonraki kralýn bir büyücü olacađmý sy-lemiþ."

"Okuyucu Usta Havnor'lu ve bu konuyla da ilgileniyor;  yýldýr sözleri bize tekrar tekrar söylüyor. Maharion, Yaparken ka~ ranlýk ülkeyi geçmiþ ve günün uzak sahillere gitmiþ olan kiþi be-nim tahtýmý devralacaktýr, demiþ."

"O yüzden de bir büyücü olacak."

"Evet, sadece bir büyücü veya bir sihirbaz karanlýk ülkeye gi-dip geri gelebildiđine göre. Yine de, onlar bile o ülkeyi geçmiyor-lar. En azýndan, sanki sadece bir sýnýrý varmýþ ve onun gerisinde hiç son yokmuþ gibi söz ediyorlar oradan. O halde günün uzak sa-hilleri nedir yleyse? Ama iþte Son Kral'ýn kehaneti böyle; o yüz-den bir gün bu kehanete uyacak biri dođacaktýr. Roke da onu taný-yacak ve donanmalar, ordular, uluslar onun altýnda birleþecektir. O zaman, tekrar, dünyanýn ortasýnda, Havnor'daki Krallar Kule-si'nde, bir hükümdar olacak. Böyle bir krala ben de giderim; ger-ek bir krala tüm kalbim ve tüm sanatýmla hizmet ederim," dedi Kumar; sonra gülerek omuzларыný silkti, Arren fazla heyecanlan-dýđým sanmasýn diye. Ama Arren ona dostça bakýyor ve "Benim Babbüyücü'ye karþý hissettiklerimi o da krala karþý hissedecek de-mek ki," diye düþünüyordu, Dýþýndan, "Bir kralýn da çevresinde senin gibi insanlara ihtiyaý vardýr," dedi.

23

Arkalarýndaki Büyük Ev'in gongu, yüksek sesle anlayýncaya kadar her biri kendi dþncelerine dalmýþ ama yine de yoldaþa durdular.

"Ýþte!" dedi Kumar. "Bu gece mercimek ve sođan orbasý var. Haydigel."

"Yemek pipirmediklerini sylemiþtin ya," dedi Arren, hâlâ ryadaymýþ gibi peþinden giderken.

"Ah, bazan, yanlýþlýkla...M

Akpam yemeđine hiç büyü katýlmamýþtı ama oldukça besle-yiciydi. Yemekten sonra, alacakaranlýđýn yumuþak maviliđi altýn-da, kýrlarda dolaptýlar.

"Burasý Roke Tepesi," dedi Kumar, topar-lak bir tepeye týrmanýrlarken.

iđle ýslanmýþ otlar bacakларыna s-rnyordu; apađýda Thwilbum bataklýđmda, minik kurbađaların korusu kýsalmaya baþlayan yýldýzlý gecelerin ilk sýcaklýđýný karþý-lýyordu.

Buradaki topraklarda bir gizem vardý. Kumar yavaþça, "İlk Sözcük söylendiđinde, denizden çýkan ilk kara parçasý bu tepey-miþ," dedi.

"Ve batacak olan son kara da o olacak, her þey yok olduğun-da," dedi

Arren.

"O yüzden, üzerinde durulabilecek, emin bir yer," dedi Ku-mar, korkuyu üzerinden atarak; fakat sonra dehpette bađýrdý,

"Bak! Koru!"

Tepe'nin güneyinde, toprađýn üzerinde büyük bir ýþýk belir-miþti, dođan bir ay gibi, ama incelmiþ ay þimdiden batý tarafýnda, tepelerin üzerinden batýyordu; bu ýþýkta bir kýpýrtý vardý, týpký rz-grdaki yaprakların kýpýrtýлары gibi.

"Nedir bu?"

"Korudan geliyor. Ustalar orada olmalýlar. Beþ yýl önce, Bab-büyücü'y seçmek için toplanýklarýnda da, bütün bir gece bo-yunca ýþýđýn böyle ay

ýþýðý gibi parladýðýný söylerler. Ýyi ama þim-di neden toplanýyorlar? Senin getirmiş olduðun haberdan ötürü olabilir mi?" "Olabilir," dedi Arren. Kumar, heyecanlanarak ve sabýrsýzlykla, Ustalar Divaný'nýn 24

toplanmasýnýn ne anlama gelebileceði söylentilerini öðrenmek için Büyük Ev'e dönmek istedi. Arren onunla birlikte gitti ama ortada sadece batmakta olan hilâl ile bahar ýýldýzlan kalýncaya ve o garip ýþýk bayýr tarafýndan gizleninceye kadar arkasma baktý durdu. Arren karanlýkta, taþtan bir hücre olan yatak odasýnda tek baþýna, gözleri açýk olarak yattý. Hayatý boyunca rahat bir yatak-ta, yumupak kürkler altýnda uyumuþtu. Taþ zeminde ottan bir dö-pek ve kaba çuha bir battaniye: Enlad'dan onu getiren yirmi kü-rekli kadýrgada bile genç prenslerini daha iyi ađýrlamýplardý. Ama o bunlarýn hiçbirine dikkat etmiyordu. "Dünyanýn ortasýn-dayým, '1 diye düþünüyordu. "Ustalar kutsal yerde konupuyorlar. Ne yapacaklar acaba? Büyüyü kurtarmak için büyük bir büyü mü örecekler? Büyücülüðün dünyadan silindiði doðru mu aca-ba? Roke'u bile tehdit eden bir tehlike var mı? Ben burada kala-cađým. Enlad'da bir prens olmaktansa onun odasýný süpürmeye bile razýým. Benim bir çýrak olarak kalmama izin verir mi? Ama belki de artýk büyü sanatý öðretilmeyecek, nesnelerin ger-çek isimleri öðrenilmeyecek. Babamda büyücülük hüneri var ama bende yok; belki gerçekten de büyü yeryüzünden silinmek-tedir. Yine de onun yakýnýnda kalacađým, gücünü ve sanatým kaybetse bile. Onu hiç görmesem bile. Bir daha bana tek bir söz bile etmese de." Fakat hararetli hayalleri onu sürükleyip daha ileriye götürdü, böylece bir anda kendini bir kez daha avluda, üvez ađacýnýn altýnda Babbüyücü'yle yüz yüze buldu, gökyüzü karanlýktý, ađaç yapraksýz ve çepme sessizdi; "Efendim, fýrtýna iyice üzerimize çöktü, yine de ben sizinle kalýp hizmet edece-ðim," dedi; Babbüyücü ona gülümsedi. Hayali burada çýkmaza giriyordu çünkü o esmer yüzün gülümsediðini hiç görmemiþti. Sabah, bir gün önce bir çocuk, o gün ise bir adam olduðunu hissederek kalktý. Her þeye hazýrdý. Ama sýrasý gelince, ađzý açýk kalakaldý. "Babbüyücü sizinle görüpmek istiyor, Prens Arren," dedi kapýdaki küçük çýrak bir an bekledi, sonra Arren kendini toplayýp bir cevap vermeden kaçýp gitti. Nereye gitmesi gerektiðini bilmeksizin, kulenin merdivenle- 25

rinden apađýya inip taþ koridorlardan geçerek Çepmeli Avlu'ya doðru Ýlerledi. Gülümsediðinde burnundan yanaklarýna doðru de-rin kýrýþýklýklar olupán yaplý bir adam onu koridorda karþýladý: Bir gün önce, limandan ilk geldiðinde, onu Büyük Ev'in kapýsýnda karþýlayan ve içeri girmeden önce ondan gerçek ismini isteyen adam. "Bu taraftan gel/' dedi Kapýcý. Binanýn bu tarafýndaki geçitler ve salonlar sessiz, oðlanlarýn binanýn diðer taraflarýný canlandýran kopuþturma ve þamatasýndan yoksundu. Burada insan duvarlarýn muazzam eskiliðini hissediyordu. Bu kadim taþlar örmüş olan ve onlarý koruyan sihir bura-da elle tutulur bir haldeydi. Rünler aralýklarla duvarlara derin de-rin oyulmuş, bazdan gümüple doldurulmuştu. Arren babasmdan Hard dilinin Rünler'ini öðrenmiþti, fakat bazýlarýnýn anlamlarýný neredeyse bilecekmiş veya biliyormuş da unutmuş gibi hissetse de, bunlann hiçbirini bilmiyordu. "Haydi bakalým delikanlý," dedi, Lord veya Prens gibi unvan-larý hiç hesaba katmayan Kapýcý. Arren, bir tarafýndaki taþ ocakta yanan atepin

alevleri mepe zemine yansýyan, öbür tarafýnda da keskin pencerelerden sisin soðuk ve yumupak ýpýðý içeriye süzü-len alçak kiripli uzun odaya giren adamý izledi. Ocaðýn önünde bir grup adam duruyordu. Ýçeri girerken hepsi ona baktýlar fakat ara-larýnda o sadece birini gördü, Babbüycü'yü. Durdu, eðilerek se-lam verdi ve dili tutulmuş gibi kalakaldý.

"Bunlar Roke'un Ustalarý, Arren," dedi Babbüycü, "doku-zun yedisi. Þekillendirme Ustasý Koru'dan ayrýlmadý, Ýsimci Usta da otuz mil kuzeydeki kulesinde. Hepsi senin buraya gönderilme nedenini biliyor. Efendiler, bu Morred'in oðlu."

Bu ifade karpýsýnda Arren gurur deðil sadece bir çepit korku duydu, S oyuyla gurur duyuyordu ama kendini sadece prenslerin bir mirasçýsý, Enlad Hanedaný'ndan biri olarak görüyordu. Bu ha-nedanýn kurucusu olan Morred iki bin yıl önce ölmüştü. Onun kahramanlýklarý efsaneleşmiş, bugünkü dünyaya ait olmayan pey-lerdi. Babbüycü onu sanki bir efsanenin oðlu, rüyaların mirasçý-sý olarak göstermişti.

Babým kaldýnp da sekiz büyücünün yüzüne bakmaya cesaret

26

edemedi. Babbüycü'nün asasýnýn demir çakýlmış ucuna bakıp yanaklarına kanýn hücum ettiðini hissetti.

"Gel, birlikte kahvaltý edelim," dedi Babbüycü ve onların pencerelerinin altýndaki masaya buyur etti. Masada süt, ekþi bira, ekmek, taze tereyaðý ve peynir vardý. Arren de onlarla birlikte oturup yedi.

Tüm hayatý soylular, arazi sahipleri ve zengin tüccarlar ara-sýnda geçmişti. Babasýnm Benla'daki salpnlan bu tür insanlarla doluydu: Çok fazla peye sahip olan adamlar, çok fazla alýp satan adamlar, dünya malý açýsýndan zengin insanlar. Onlar et yer, þa-rap içer ve yüksek sesle konuşurlardý; birçoðu tartýpýr, birçoðu Öv-güler yaðdýrýr, en çoðu da kendileri için bir peyler ararlardý. Ar-ren, genç olmasına raðmen, insanlýðýn hal ve tavýrlanıyla, kendisi-ni nasýl gizýediðiyle ilgili çok pey öğrenmişti. Fakat bunlar gibi insanlar arasýnda hiç bulunmamıştı. Ekmek yiyor, az konuşuyor ve yüzlerinde sakın bir ifade tapýyorlardý. Bir pey aranýyorlarsa bi-le bu kendileri için deðildi. Yine de bunlar büyük güçlerin insan-lanydýlar: Arren bunu da fark etmişti.

Babbüycü Çevik Atmaca masanýn baþýnda oturuyor ve söy-lenenleri dinliyor görünüyordu; yine de üzerinde bir sessizlik var-dý ve kimse onunla konuşmuyordu. Arren de kendi haline býrakýl-mýptý, böylece kendini toparlayacak zaman buldu. Solunda Kapý-cý vardý, saðýnda da, en sonunda ona "Biz köylüyüz Prens Arren. Ben doðu Enlad'da Aol Orman'nýn yakýnýnda doðmupum/' di-yen, kibar görünümlü, beyaz saçlý bir adam vardý, "Ben o ormanda avlanmýptým," diye cevap verdi Arren ve bir süre Efsaneler Adasý'nýn ormanlarý, kasabalan hakkýnda ko-nuþtular, böylece Arren memleketinin hatýralarýyla rahatlamış oldu.

Yemek bitince bir kez daha ocaðýn Önünde toplandýlar, kimi-si ayakta, kimisi oturarak; biraz sessizlik oldu.

"Dün gece," dedi Babbüycü, "divaný topladýk. Uzun uzun konuþtuk, yine de bir pey çözemedik. Þimdi, sabah ýpýðýnda, gece-ki yargýnýzý onaylayıp onaylamadýðýnýzý duymak istiyorum."

"Bir peyi çözemedim olmamýz," dedi, týknaz, esmer, dingin

27

bakýplý bir adam olan Þif acý Usta, "kendisi bir yargý. Koru'da þe-killer düzene girer ama biz orada tartýpmadan þapka bir pey bula-madýk."

"Sadece düzeni yeterince açıkça göremediðimiz için," dedi beyaz saçlý

Enladlý büyücü - Dönüpüm Ustasý. "Yeterince bilmi-yoruz. Wathort'tan söylentiler; Enlad'dan haberler. Garip haber-ler, üzerine düpülmesi gereken haberler. Fakat bu denli küçük bir temel üzerine bu kadar büyük bir korku kurmak gereksiz. Birkaç sihirbaz sihirlerini unuttular diye bizim gücümüz tehdit altmda demek değildir/'

"Bence de öyle,'1 dedi ince, cin gibi bakýplý adam - Yelanah-tan Usta.

"Hepimizin gücü yerinde deðil mi? Koru'daki aðaçlar büyüyüp yaprak açmýyorlar mı? Gökyüzündeki fýrtýnalar bizim sözümüzü dinlemiyorlar mı?

Kim, insanlýðýn en eski sanatý olan büyücülük sanatý için korkabilir?"

"Hiç kimse," dedi uzun boylu, etkileyici bir sese, esmer ve soylu bir yüze sahip olan Çaðn Usta, "hiç kimse, hiçbir güç, bü-yücülük fiilini baðlayýp gücün sözcüklerini susturamaz. Çünkü bunlar Yaradýlýp'ýn biricik sözleri; bunlarý susturan kiþi dünyayý da yok eder/'

"Öyle; ve bunu yapacak olan kiþi de ne Wathort ne de Narve-duen'de olacaktýr," dedi Dönüpüm Ustasý, "Burada, Roke'un kapý-larýnda olacaktýr; o zaman dünyanın sonu da yaklaþmýþ demektir! Henüz o aþamaya gelmedik."

"Yine de yanlýp olan bir þey var,'1 dedi bir bapkasý; hepsi ona baktýlar: Geniþ göðüslü, meþe bir fýçý kadar saðlam bir adam ate-þin yanýnda oturuyordu; sesi büyük bir çanýn notasý gibi yumuþak ve içten çýkýyordu. Okuyucu Usta'ydý o. "Havnor'da bulunmasý gereken kral nerede? Roke, dünyanın kalbi deðil. Erreth-Akbe' nin kýlýcýnýn saplanmýþ olduðu ve içinde Serriadh'ýn, Akambar'ýn, Maharion'un tahtýnýn bulunduðu o kuledir dünyanın kalbi. Sekiz yüzyýldýr dünyanın kalbi boþ[Elimizde bir taç var ama onu takan bir kral yok. Elimizde Kaybolmuþ Rün, Kralýn Rünü, Banþ Rünü var, bize geri döndü, ama barýp var mı? Tahta bir kral otursun, o zaman barýp olacaktýr; en uzaktaki Uçyöreler'de bile sihirbazlar

28

sanatianný, kafalan karýþmadan icra edeceklerdir, düzen ve her þey için uygun bir zaman olacaktýr."

"Öyle," dedi, zayıf, çevik bir adam, hali tavn alçakgönüllü olan ama derinleri gören keskin bakýplý El Usta. "Seninle ayný fi-kirdeyim Okuyucu. Dünyadaki her þey yoldan çýkmýþken, büyü-cülüðün de yoldan çýkmasýna þapmamak gerek. Bütün sürü daðý-lýnca, bizim kara koyun aðýlda mı kalýr?" Bu söz üzerine Kapýcý güldü ama hiçbir þey söylemedi.

"O halde sizler diyorsunuz ki," dedi Babbüyücü, "çok fazla ters giden bir þey yok; ya da eðer bir þey varsa, o da þu neden-den kaynaklanýyor: Adalarýmýz ya hiç yönetilmiyorlar ya da kö-tü yönetiliyorlar, böylece insanlýðýn tüm sanatları ve tüm hüner-leri, ihmal edilmiþ olmanýn cefasýný çekiyor. Buraya kadar sizin-le ayný fikirdeyim. Gerçekten de Güney banþcýl ticarete tama-men kapalý, bu yüzden de elimizde yalnızca dedikodular var; kim Batý Uçyöreler'den saðlýklý bir haber alabiliyor, Narveduen dýþýnda? Eðer gemiler eskisi gibi sað salim gidip gelebiliyorlar-sa, eðer Yerdeniz'deki adalarýmýz birbirine iyice kaynaþmýþsa, uzak yerlerde neler olduðunu öðrenebiliriz ve bunun üzerine ha-rekete geçebiliriz. Ve sanýrým harekete geçeceðiz! Çünkü, efendiler, Enlad Prensi'nin bize Yaradýlýp sözcüklerini kullandýðý hal-de, bunları söylerken anlamlanný dahi bilmediðini söylemesi; ve Þekillendirme Ustasý'nýn köklerde korku olduðunu ve söyleye-cek bapka bir þey olmadýðým söylemesi endiþe etmemiz için ye-terli deðil mi? Fýrtýna bapladýðýnda, ilk görünen þey ufuktaki kü-çük buluttur,"

"Senin kara þeylere karþý bir sezgin vardýr Çevik Atmaca," dedi Kapýcý.

"Hep de vardý. Sence ters giden þey ne, söyle."

"Bilmiyorum, Gücün kendisinde bir zayıflama var. Bir çö-zülme isteði var. Öyle hissediyorum ki efendiler, öyle hissediyorum ki, sanki biz burada oturmuþ konuþurken, hepimiz ölümcül yaralar almýþýz ve biz bir yandan konuþurken, damarlanmýzdan kan yavaþ yavaþ sýzmakta..."

"Ve sen de bir peyler yapmaya başlayacaksın,"
"Öyle," dedi Babbüyücü.
29

"Öyleyse," dedi Kapýcý, "baykuþlar, atmacanın uçupuna en-gel olabilirler mi?"
"Ýyi ama nereye gideceksin?!" diye sordu Dönüpüm Ustasý; Okuyucu ona cevap verdi: "Kralýmýzý arayýp onu tahtýna getirme-ye!"
Babbüyücü Okuyucu'ya þevkle baktý ama sadece, "Ben bela-nýn olduðu yere gideceðim," dedi,
"Güneye ya da batýya," dedi Yelanahtarý Usta,
"Ve eðer gerekirse kuzeye ve doðuya," dedi Kapýcý.
"Ama size burada ihtiyaç var, efendim," dedi Dönüpüm Usta-sý. "Yabancı denizlerde, pek de dost olmayan insanlar arasýnda, körü körüne aramaktansa burada, büyüün daha kuvvetli olduðu yerde kalýp, bu kötülüðün veya düzensizliðin ne olduðunu sanat-larýmýz sayesinde bulmak daha akýllýca olmaz mı?"
"Sanatlarıným bana yararý olmuyor," dedi Babbüyücü. Sesi-de hepsinin, ciddi ve huzursuz .gözlerle ona bakmasýna neden olan bir þey vardý. "Ben Roke'un yöneticisiyim. Roke'u kolay ko-lay terk etmem. Sizin ve benim düþüncelerimin bir olmasýný ister-dim; fakat pimdilik bu ümit edebileceðimiz bir þey deðil. Karar bana ait olmalı; ve ben gitmem gerektiðini düþünüyorum."
"Biz de bu karara boyun eðiyoruz," dedi Çaðrý Usta.
"Ben de tek baþýma gidiyorum. Siz, Roke Divaný'sýnýz ve Di-variýn bölünmemesi gerekir. Yine de, eðer gelmeyi kabul ederse, yanýma birisini alacaðým." Arren'e baktý. "Dün bana hizmetim sunmuþtun. Dün gece þekillendirme Ustasý, 'Hiçbir insan Roke kýýýlarına tesadüfen gelmez. Bu haberin taþýyýcýsýnýn Morred'in oðlu olmasý da bir tesadüf olamaz,' dedi. Ve bütün gece boyunca bize söyleyecek baþka sözü olmadý. O yüzden sana soruyorum Arren, benimle gelir misin?"
"Evet, efendim," dedi Arren, kuruyan boðazýyla.
"Prens baban, muhakkak ki sem bu tehlikeye atmazdý/' dedi Dönüpüm Ustasý, biraz sertçe ve Babbüyücü'ye, "Delikanlý çok genç ve bir büyücü olarak eðitilmemiþ," dedi.
"Bende her ikimize de yetecek kadar ýýl ve büyü var," dedi Çevik Atmaca, kuru bir sesle, "Arren, baban ne yapardý?"
30

"Gitmeme izin verirdi."
"Nereden biliyorsun?" diye sordu Çaðrý Usta. Arren, nereye, ne zaman veya neden gitmesini istediklerini bilmiyordu. Bu ađýr-baþlý, dürüst ve müthiş adamlardan korkmuþ ve utanmýþtı. Eðer düþünecek zamaný olsaydı, hiçbir þey söyleyemezdi. Fakat düþü-necek zamaný yoktu; ve Babbüyücü ona, "Benimle gelir misin?" diye sormuþtu,
"Baban beni buraya yolladıðýnda, 'Korkarým dünyaya karan-lýk bir zaman geliyor, tehlike zamaný, O yüzden, baþka biri yerine seni yolluyorum haberci olarak, çünkü sen, bu konuda Bilgeler Adasý'ndan yardım mı istememiz yoksa onlara Enlad'm yardımýný mı teklif etmemiz gerektiði konusunda bir karara varabilirsin,' demiþti. Sonuç olarak eðer bana ihtiyaçnýz varsa, ipte burada-yým."
Bunun üzerine Babbüyücü'nün gülümsediðini gördü. Çok ký-sa olmasýna karþýn, o gülümseyipte büyük bir tatlılýk vardý. "Gö-rüyor musunuz?" dedi, diðer yedi büyücüye. "Yap veya büyücü-lük, buna bir þey ekleyebilir mi?"

O zaman Arren, hepsinin ona deđer vererek baktýđýný hissetti, ama yine de, bir ebit dpnp tabýnan veya sorgulayan bir bakýptý bu. aðrý Usta, yay şeklindeki kaþlarýný çatarak, konuþtu: "Anla-yamýyorum efendim. Gitme eđýlimindesýniz, tamam. Beþ yýldýr burada, kafese kapatýldýnýz. Fakat daha önceleri hep yalnýzdýnýz; hep yalnýz gittiniz. Đimdi neden yanýnýzda birisi olmalý?"

Sesinde hafif bir gzdađý veya alayla, "Daha önce hiç yardý-ma ihtiyacým olmamýptý," dedi evik Atmaca. "Ve kendime uy-gun bir arkadaþ buldum." zerinde tehlikeli bir hal vardý; uzun boylu aðrý Usta, kaþlarýný atmaya devam ettiđi halde, baþka bir þey sormadı, Fakat bilge ve sabýrlý bir öküz gibi kara ve sakin bakýþlý olan Đifacı Usta yerinden kalkýp bir heykel gibi durdu. "Gidin efendim," dedi, "ođlaný da yanýnýza alýn. Ve size sonuna kadar güve-niyoruz." Birer birer diđerleri de sessizce, rýza gösterdiler ve yedisinin içinden bir tek aðn Usta kalýncaya kadar, birer ikiþer çekildiler.

31

"evik Atmaca," dedi aðrý Usta, "Senin kararýný sorgulamayý amalamýyorum. Sadece ben derim ki, eđer haklýysan, eđer bir dengesizlik ve büyük bir belanýn tehlikesi gerçekten varsa, Wat-hort'a veya Batý Ucyresi'ne veya dünyanýn ucuna yapýlacak bir yolculuk, yetmez. Gitmen gereken yere, bu arkadaþýný da götüre-bilir misin ve bu ona haksýzlyk olmaz mı?"

Arren'den ayrý duruyorlardý ve aðrý Usta sesini alaltmýptý ama Babbüyücü yüksek sesle cevapladı: "Haksýzlyk olmaz."

"Bana bildiđin her þeyi anlatmýyorsun," dedi aðrý Usta.

"Eğer bilseydim, konuþurdum. Hiçbir þey bilmiyorum. Çok þey tahmin ediyorum."

"Ýzin ver ben de seninle geleyim."

"Birinin kapýlan korumasý gerekir."

"Bunu Kapýcý yapýyor-"

"Sadece Roke'un kapýlarýný deđil. Burada kal. Burada kal ve taþ duvarý izle, bak bakalým onu kim geçiyor ve yüzleri ne yöne dönük. Bir gedik var, Thorion, bir kýrýk, bir yara var ve benim gi-dip bunu bulmam gerek. Eđer ben kaybolursam, o zaman belki onu sen bulursun. Ama bekle. Beni beklemeni

emrediyorum." Artýk Kadim Lipan'da konuþuyordu, gerçek büyülerin yapýldýđý ve büyünün büyük eylemlerinin dayanađý olan Yaradýlýþ dilinde; sohbet sýrasýnda çok az kullanýlýrdý bu dil, bir tek ejderhalar ara-sýnda konuþulurdu. aðrý Usta daha fazla tartýþýp karþý ýkmadý, baþý dik, sessizce hem Babbüyücü'y hem de Arren'i selamlayýp ayrýldý. Ateþ ocakta atýrdadı. Dýþarıda, şekilsiz ve sönük sis pencere-lere yaslanýyordu.

Babbüyücü, Arrenlin varlýđýný unutmuþasýna alevlere daldý. Ođlan ocaktan belli bir uzaklykta, kararsýz ve biraz da yalnýz, yine kendini karanlýk, sýnýrsýz ve akýl karýptýran bu boplukta kk bir varlyk gibi hissederek duruyor, izin isteyip ayrýlmasý mı yoksa ay-rýlmasý için izin verilinceye kadar beklemesi mi gerektiđini bile-miyordu.

"Ýlk nce Hort Kenti'ne gideceđiz," dedi evik Atmaca, sýrtý-ný ateþe dönerek. "Tüm Kuzey Uçyöre haberleri orada toplanýr;

32

orada bize yol gösterecek bir þey bulabiliriz. Gemin hâlâ körfez-de bekliyor. Kaptanla konuþ; babana haber götürsün. Bence bi-zim en kýsa

zamanda ayrılmamız gerekiyor. Yarın pafakla. Ka-yýkhanemin yanýndaki basamaklara gel."

"Efendim, aradýðýnýz-" Bir an sesi takýldý kaldý. "Aradýðýnýz pey nedir?"

"Bilmiyorum Arren."

"O halde-'1

"O halde, onu nasýl arayacaðým? Onu da bilmiyorum. Belki de o beni arar."

Arrene biraz gülümsedi ama yüzü pencerelerin gri ýþýðýnda demir gibiydi,

"Efendim/' dedi Arren, artýk sesine hakim olabiliyordu, "Morred'in

soyundan geldiðim doðru, eðer böylesine eski bir so-yun izi doðru

sürülebüirse. Ve eðer size hizmet edebilirim bunu tüm hayatýmın en büyük

þansý ve þerefi olarak addedeceðim; bu hizmetten başka yapmayı dilediðim

hiçbir pey de yok. Ama kor-karým, siz beni olduðumdan fazla'görüyorsunuz,"

"Belki," dedi Babbüycü.

"Benim büyük bir yeteneðim veya hünerim yok. Küçük kýlýç-larla da, iri

kýlýçlarla da dövüpürüm. Yelken kullanabilirim. Saray danslarým ve halk

danslarýný bilirim. Saraylýlar arasýndaki tartýþ-maları uzlaþtırabilirim.

Gürepebilirim. Kötü bir okçuyumdur; hü-nerli bir tenis oyuncusuyumdur.

Þarký söyler, arp ve lavta çalabi-lirim. Hepsi de bu. Başka hiçbir pey

yok. Size ne faydam dokuna-bilir ki? Çaðrý Usta haklý-"

"Ah, sen de gördün, deðil mi? Kýskandý. Daha eski bir sada-katin

ayrýcalýðýný talep ediyor.M

"Ve daha büyük bir hünerin, efendim."

"O halde, onun benimle gelmesini, senin de burada kalmam mı tercih

ediyorsun?"

M Hayýr l Ama korkuyorum-'1

"Neden korkuyorsun?"

Oðlanýn gözlerine yaþlar doldu, "Sizi hayal kýrýklýðýna uðrat-maktan."

Babbüycü tekrar ateþe doðru döndü. "Otur Arren," dedi; oð-

33

lan ocaðýn köþesindeki taþtan oturma yerine gitti. "Seni, ben ne bir

büycü, ne bir savaþçý ne de geliþimini tamamlamýþ herhangi bir pey yerine

koydum. Ne olduðunu bilmiyorum, yine de yelken kullanabilmene sevindim...

Ne olacaðýný ise kimse bilmiyor. Fa-kat þu kadarýný biliyorum: Sen

Morred'in ve Seriadh'ýn oðlusun."

Arren sesini çýkarmadı. "Bu doðru, efendim/' dedi en sonun-da. "Ama..."

Babbüycü bir pey söylemeyince o da cümlesini bi-tirmek zorunda kaldý.

"Ama ben Morred deðilim. Ben sadece be-nim.M

"Soyunla hiç gurur duymuyor musun?"

"Evet, gurur duyuyorum- çünkü bu sayede bir prens oluyo-rum; bu bir

sorumluluk, insaný bir prens gibi yapamaya zorlayan bir pey-1'

Babbüycü bir kez, kesin bir þekilde babýný evet anlamýnda salladı. "Demek

istediðim buydu. Geçmiþi inkâr etmek, geleceði inkâr etmektir. Ýnsan kendi

alýn yazýsýný kendi yazamaz: Ya kabul edert ya inkâr eder. Eðer üvez

aðacýnýn kökleri derinde deðilse, babý göðe ermez." Bunun üzerine Arren

þapkýnlýkla babým kaldýr-dý, çünkü onun gerçek ismi, üvez ağacı

anlamýndaki Lebannen idi. Ama Babbüycü ismini söylememiþti. "Senin

köklerin derin-de," diye devam etti. "Gücün yerinde, yere ihtiyacın var,

geliþip serpilme için yere. Bunun için sana, Enlad'a, evine yapacaðın

emniyetli bir yolculuk yerine, bilinmeyen bir sona doðru emni-yetsiz bir

yolculuk öneriyorum. Gelmek zorunda deðilsin. Seçim hakký senin. Sana bu

seçimi ben öneriyorum. Çünkü artýk ben emniyetli yerlerden, çatýlardan ve

etrafýmdaki duvarlardan býk-tým." Etraf ma etkileyici, görmeyen gözlerle

bakarak, sözünü bir- ' denbire bitirdi. Arren adamdaki derin huzursuzluðu

fark etti ve bu onu korkuttu. Yine de korku coþkuyu canlandýrýr; kalbi pýt

pýt atarak cevapladı: 'Efendim, sizinle gelmeyi seþiyorum."

Arren Büyük Ev'i, kalbi ve aklý büyük bir þapkýnlık içinde terk etti.

Kendi kendine mudu olduğunu söylüyordu arria sözcük-ler yerini bulmuyor gibiydi. Kendi kendine, Babbüyücü'nün ona güçlü, gelecek vadeden biri olduğunu söylediğini ve kendisinin de böyle bir övgüden gurur duyduğunu söylüyordu ama gurur

34

duymuyordu. Neden duymuyordu? Dünyadaki en güçlü büyücü ona, "Yarın kör talihin ucuna yelken açacağsın," demiş, o da kabul edip gelmişti: Gurur duymamalı mıydı? Ama duymuyordu. Sade-ce papkynlık içindeydi.

* Thwil Kasabasý'nýn dik ve dolambaçlý caddelerinden apağý inip Rýhtým'da gemisinin kaptanýný buldu ve ona, "Ben yarýn Baþ-büyücü'yle Wathort'a ve Kuzey Uçyöre'ye dođru yelken açaca-ğým. Prens babama, bu hizmetten azat edildiğim zaman eve, Beri-la'ya döneceđimi söyleyin," dedi. Geminin kaptaný yüzünü astý. Böyle bir haberin tapýýýcýsýnýn, Erüad Prensi tarafýndan nasýl karpýlanabileceđini biliyordu. "Bu konuda, sizin elinizden çýkmýþ bir yazý isterim, Prens," dedi. Adamýn bu konudaki haklýlýğýný gören Arren aceleyle -her þeyin derhal halledilmesi gerektiđini düþünüyordu- gidip garip, küçük bir dükkân buldu ve mürekkeptapý, fýrça ve çuha kadar kalýn bir parça kâğýt satýn aldý; sonra aceleyle rýhtýma dönüp annesiyle ba-basýna yazmak için iskele kenarýna oturdu. Annesini bu kâğýt par-çasý elinde mektubu okurken düþününce içini bir üzüntü kapladý. Annesi nepeli, sabýrlý bir kadýný ama Arren, kendisinin onun mutluluğunun kaynağý olduğunu ve kadmm onun hemen dönme-sini arzuladýğýný biliyordu. Annesini onun bu uzun yokluđu konu-sunda avutabilecek hiçbir yol yoktu. Mektubu kuru ve kýsaydı. Mektubu kýlýç rünüyle imzaladı ve yakýndaki bir kalafatçý kabýn-dan aldýğý bir parça zift ile mühürleyip bunu geminin kaptanýna verdi. Sonra, "Bekle!" dedi Sanki gemi o anda hareket edecekmiþ gibi, çakýl taplý sokaklardan o garip, küçük dükkâna koþtu. Dükkâ-ný bulmakta zorluk çekti, çünkü Thvil'in sokaklarında deđipken bir þey vardý; her defasýnda dönemeçler insana deđipik gibi geli-yordu. En sonunda dođru sokađa geldi ve dükkândan içeriye, ka-pýsýný süsleyen, iplere dizilmiþ kýrmýzý toprak boncuklarýn arasýn-dan bir ok gibi girdi. Mürekkep ve kâğýdý alýrken, tokalarýn ve broþlarýn durduđu bir tepside, yabani bir gül þeklindeki bir broþ dikkatini çekmiþti; annesinin adý da Gül'dü. "Þunu alacağým," de-di, aceleyle, prens edasýyla.

"O Adasý'nýn antika gümüş ipçiliđi. Görüyorum ki, eski el ip-

35

. **

lerinden iyi anlýyorsunuz," dedi dükkân sahibi, Arren'in kýlýcýnýn gösteripli kýnýna deđil kabzasýna bakarak. MBu dört fildiþi eder." Arren, hiç soru sormadan, bu oldukça yüksek fiyatý ödedi; kesesinde Ýç Adalar'da para yerine geþen bu fildiþi markalardan daha çok vardý. Annesi için bir armaðan fikri de, bunu alma ipi de onu mutlu etmiþti; dükkândan çýkarken, biraz kasýlarak, elini kýlý-cýnýn topuz gibi kaim olan kabzasýnýn üzerine koydu.

Babasý ona o kýlýcý, Enlad'dan ayrýlýþýnýn arifesinde vermiþti. Bunu ađýr baþlýlýkla kabul etmiþ ve gemide bile kýlýcýný kupanmýþ-tý; sanki bunu kupanması bir görevmiþçesine. Kýlýcýn kalçasýnda-ki ađýrlýğýndan ve kýlýcýn kocamýþlýğýmn, ruhuna verdiđi ađýrlýk-tan dolayı gurur duyuyordu. Çünkü bu kýlýç, Morred ve Elfar-ran'ýn ođlu olan Serriadh'tn kýlýcýydý; Erreth-Akbe'nin, Havnor' daki Krallar Kulesi'nin tepesine saplanmýþ kýlýcý

hariç, bu kýlýçtan daha eski bir kýlýç yoktu, Serriadh'ýn kýlýçý hiçbir zaman kenara kaldýrýlýp saklanmamýþ, hep kuþanýlmýþtý; yine de yüzyýllarla yýp-ranmamýþ, zayıf düþmemiþti, çünkü büyüñün muazzam gücüyle dövülmüþtü. Kýlýçýn tarihinde bir kez bile çekilmemiþ olduðu ve yapama hizmet etmek dýþýnda bir amaçla da çekilemeyeceði söy-leniyordu. Çünkü kana susamýþtýk, öç alma veya hírs amacýyla, kazanmak için yapýlan hiçbir savaþta, kendisinin kullanýlmasma izin vermezdi. Arren günlük ismini bu kýlýçtan, ailesine ait bu bü-yük hazineden almýþtý: Çocukken ona Arrendek deniyordu; "Kü-çük Kýlýç"1 yani.

Kýlýçý hiç kullanmamýþtý, babasý da, dedesi de kullanmamýþtý. Uzun zamandır Enlad'da banþ vardý.

Ve þimdi, Büyücüler Adasý'nm garip kasabasýnýn sokaklarýn-da, kabzasýna dokunduðunda, eline bir tuhaf geldi. Kýlýç biçimsiz ve soðuk gelmiþti. Aðýrlaþan kýlýç, yürüyüþünü güçleþtiriyor, onu yana doðru çekiyordu. Hissettiði þapkýnlýk hâlâ devam ediyordu ama sakinleþmiþti. Tekrar rýhtýma dönüp broþu gemi kaptanýna, annesine götürmesi için verdi ve memleketlerine sað salim var-malarýný temenni ederek iyi yolculuklar diledi. Onlardan ayrýlýn-ca, pelerinini, bu eski, eðilmez silahýný, ona miras kalan bu öldü-rücü nesneyi saklayan kýnýn üzerine çekti. Artýk kasýlarak yürü-

36

mek içinden gelmiyordu, "Ben ne yapıyorum?" dedi kendi kendi-ne, artýk acele etmeden, kasabanýn üstündeki Büyük Ev'in kale gi-bi kütlesine doðru dar yollardan týrmanýrken. "Nasýl oluyor da ben eve dönmüyorum? Neden hiç anlamadıðým bir þeyi, hiç tam-madiðim bir adamla birlikte aramaya koyuluyorum?" Kendi sorusuna verebileceði bir cevabý yoktu.

37

III HORT KENTÝ

ÞAFAKTAN önceki karanlýkta Arren, kendisine verilen iyice es-kimip ama temiz giysileri giydi, bir denizci kýlýðýna büründü ve Büyük Ev'in sessiz salonlarýndan, Yuva'nýn doðudaki boynuz ve ejderha diþinden oyulmuþ olan kapýþma doðru aceleyle yürüdü. Orada Kapýçý onu dýþarý çýkardý ve hafifçe gülümseyerek gitmesi gereken yolu gösterdi. Þehrin en üst caddesinden sonra Okul'un kayýkhanelerine inen ve Thwil rýhtýmýndan güneye doðru körfezi sahilden dolanan patikayý izledi. Yolunu ancak görebiliyordu. Aðaçlar, çatýlar, tepeler, zayıf ýþýkta loþ kütleler halinde Duyuyor-lardý; karanlýk hava son derece sakin ve çok soðuktu; her þey ký-pýrdamadan, çekingen ve belirsiz duruyordu. Sadece doðuda, de-nizin üzerinde tek bir cýlýz ve net çizgi, ufuk, görülmeyen güneþe doðru hýzla devriliyordu.

38

Arren kayýkhanenin basamaklarýna geldi. Kimse yoktu; hiç-bir þey kýpýrdamýyordu. Kocaman gemici paltosu ve yünlü baplýðý yeterince koruyucuydu ama karanlýkta tap basamaklarýn üzerinde beklerken titriyordu.

Kayýkhaneler karanlýk sular üzerinde kapkara yükseliyordu; aniden donuk, boğ bir ses, derin ve kuvvetli bir vuruş duyuldu: üç kere. Arren'in saçları diken diken oldu. Suyun üzerine uzun bir gölge sessizce süzüldü. Bu bir kayıktı ve iskeleyle doğru yumu-pakça kaydı. Arren merdivenlerden koparak iskeleyle indi ve kayı-öyn içine sýçradı.

"Sen dümen yekesine geç ve ben yelkeni açarken sabit tut,1' dedi Babbüyücü; pruvada duran nepeli bir gölge gibiydi.

Yelken, direktten beyaz bir kanat gibi açılıp büyümekte olan ýbýöý yakaladıöynda suya açılmıylardı bile. "Körfezden çıkmamız için bizi kürek çekmekten kurtaran bu batı rüzgârı» eminim Yela-nahtarı Usta'dan bize bir veda armağanıdır. Puna bak oğul, ne ka-dar hafifçe seyrediyor! Evet, öyleyse. Baharın Denge Günü için batıdan bir rüzgâr ve berrak bir pafak." "Bu kayık Ufkabakan mı?" Arren Babbüyücü'nün kayıöynı türkülerde ve öykülerde duymuştu.

"Öyle," dedi halatlarla uğraşmakta olan diğeri. Rüzgâr taze-lendikçe kayık sýçrayıp döndü; Arren diplerini sýkarak onu sabit tutmaya çalıştı.

"Kayık hem çok tez, hem de biraz direngen, efendim."

Babbüyücü güldü. "Býrak istediğini yapsın; o da bir bilge. Dinle Arren," durdu ve Arren'e bakabilmek için kürekçinin otur-duğu tahtaya diz çöktü, "ne ben artık bir efendiyim, ne de sen bir prens. Ben Atmaca adında bir tüccarım, sen de, benim yanımda denizi öğrenen Arren adındaki yeðenimsin; Enlad'dan geliyoruz. Hangi þehirden olsun? Büyük bir þehir olsun da bir hemþehriye rastlamayalım."

"Güney kıyısındaki Temere nasıl? Oradan tüm Uçyöreler'e ticaret yapılır," Babbüyücü evet anlamında başını salladı.

"Ama," dedi Arren ihtiyatla! "sizde pek Enlad aksanı yok."

39

, *«#9632;

"Biliyorum. Bende Gont aksanı var," dedi yol arkadaşы güle-rek, ağarmakta olan doğuya bakıp. "Ama samnm ihtiyacım olan þeyi senden ödünç alabilirim. Yani, biz kayıöymız Yunus'la Teme-re'den geliyoruz ve ben ne efendiyim, ne büyücü, ne de Çevik At-maca, ama - bana ne derler?1'

"Atmaca, efendim."

Der demez Arren dilini ýsýrdı.

"Çalıp, çalıp yeðenim," dedi Babbüyücü. "Çalıpmak gerek, Þimdiye kadar bir prensten başka bir þey deðildin. Bense birçok þey oldum ve en sonunda da, belki de en önemsizi, Babbüyücü... Güneye emmeltapı, þu týlsým oydukları mavi þeylerden aramaya gidiyoruz. Bunlara Enladdadeðer verildiğini biliyorum. Emmel-tabıyndan romantizmaya, burkulumalara, tutulmuş boyunlara ve dil kaymalarına karşı týlsýmlar yapıyorlar."

Bir süre sonra Arren güldü ve tam kayık uzun bir dalgaanın üzerinde yükselirken başını kaldırınca, önlerinde ani bir altın alev gördü; okyanusun sýnırının üzerindeki güneþin kenarını.

Çevik Atmaca, kayık çýrpıntılı deniz üzerinde çalkalandıöyn-dan, bir eli kayıöyn direğinde, bahar ekinoksunda doğan güneþe dönerek türkü okudu. Arren, büyücülerin ve ejderhaların dili olan Kadim Lisan'ý bilmiyordu ama sözcüklerdeki övgü ve sevinci duydu; bunlarda büyük, uzun bir ritm vardı, tıpkı gelgitlerde su-yun gelip ve gidip veya birbirini sonsuza kadar izleyen gece ile gündüz arasındaki denge gibi. Martılar rüzgâra çýöllükler attılar; Thwil Körfezinin kıyılan, saðlarından ve sollarından akıp geçti ve tç Deniz'in aydınlık, uzun dalgalarına girdiler.

Roke'tan Hort Kenti'ne yolculuk pek uzun sürmez ama onlar denizde üç gece geçirdiler. Babbüyücü yola çıkmak için çok acele etmişti fakat bir kez yola koyulunca son derece sabırlı bir insan oldu. Roke'un büyülu ikliminden ayrıılır ayrıılmaz rüzgârlar ters döndü; her iklimcinin yapacağı

gibi yelkenine büyürlizgârý dol-durmadý Babbüyücü; onun yerine Arren'e, ÝsseFin doðusundaki taþ dipli denizde, burundan gelen sert bir rüzgârda kayýðý nasýl yö-neteceðini öðretmek için saatler harcadý. Ýkinci gece yaðmur yað-dý, mart ayýnýn sert, soðuk yaðmuru, fakat büyücü yaðmuru uzak

40

tutmak için hiç sihir yapmadý. Bir sonraki gece Hort Limaný'mn aðzýnýn dýþýnda sakin, soðuk ve sisli bir karanlýkta yatarken Arren bu konu üzerinde düþündü ve tanýmýþ olduðu bu kýsa zaman için-de Babbüyücü'nün hiç büyü yapmamýþ olduðunu fark etti.

Ama epsiz bir denizciydi doðrusu. Arren, onunla yaptýðý üç günlük deniz yolculuðunda, Berila Körfezi'nde yaptýðý on yýllýk kayýkçýlýktan ve yarýþmalardan daha fazla þey öðrenmiþti. Aynca büyücü ve denizci birbirinden çok farklı þeyler deðildi; her ikisi de gök ve denizin güçleriyle çalıþýyor, büyük rüzgârlara boyun eðdiriyor, ýrak olan þeyi yakma getiriyorlardý. Ha Babbüyücü, ha deniz taciri Atmaca, ikisi de aynı kapýya çýkýyordu.

Oldukça sessiz bir adamý ama son derece iyi huyluydu. Ar-ren'in hiçbir sakarlýðý onu kýzdýrmýyordu; sýcakkanlý bir insandý; ondan daha iyi bir kayýk arkadaþý olamaz, diye düþündü Arren. Fakat devamlý kendi düþüncelerine dalýp saatlerce sessiz kalýyor, sonra da konuþtuðunda sesinde bü; sertlik oluyor ve bakýplarý Ar-ren'i delip geçiyordu. Bu oðlanýn ona karþý duyduðu sevgiyi za-yýflatmýyor ama belki daha az hoþlanmasýna yol açýyordu; bu bi-raz korkutucuydu. Çevik Atmaca da bunu hissetmiþ olmalý ki Wathort sahillerindeki sisli gecede, biraz duraksayarak Arren'e kendi hakkýnda bir þeyler söylemeye baþladı. "Yann, tekrar in-sanlarýn araþma girmek istemiyorum," dedi. "Sanki özgürmüpüm gibi kandýrýyordum kendimi-. Dünyada ters giden bir þey yok-muş gibi, Babbüyücü, hatta bir sihirbaz bile deðilmiþim diye. So-rumluluklarý ve ayrıcalýklarý, hiç kimseye bir borcu olmayan Te-mereli Atmaca'ymýþım gibi..." Sustu; bir süre sonra devam etti, "Büyük kararlar almak zorunda olduðunda çok dikkatli yap seði-mini Arren, Gençken varlýksal yapam ile eylemsel yapam arasýn-da bir seçim yapmam gerekti. Ben de ikincisinin üzerine balýkla-ma atladým. Fakat insanýn yaptýðý her ip, her eylem, kendisine ve sonuçlarýna baðlýyor insaný, tekrar tekrar harekete geçmesine ne-den oluyor. Sonra, iki eylem arasýnda durup da yalnızca varolabi-leceði bir bopluða, pimdiki gibi bir ana çok nadiren rastlayabili-yor insan. Ya da herþey bir yana, kim olduðunu düþünebileceði birana.."

41

Böyle bir adam, diye düþündü Arren, nasýl olur da kim ve ne olduðu konusunda kupkuya düþebilir? Bu tür kupkularýn sadece, henüz bir þey gerçekteþtirmemiþ gençlere ait olduðunu sanýrdý.

Kayýk engin ve serin karanlýkta sallandý.

"ipte bu yüzden denizi seviyorum," dedi Çevik Atmaca'nýn sesi karanlýkta, Arren onu anladı; fakat kendi düþünceleri, bu son üç gün ve gecedir olduðu gibi hep önden gidiyordu; maceralarýna, deniz yolculuklarýnýn esas amacýna doðru. Ye sonunda, yoldaþý sohbe açýk olduðu için sordu: "Sizce aradýðýmýz þeyi Hort Kenti'nde bu-labilecek miyiz?"

Çevik Atmaca baþýný, belki hayýr, belki de bilmiyorum anla-mýnda salladı, "Bu, adadan adaya dolayan, ürünleri, sürüleri ve insanlarýn ruhlarým kavuran bir çeþit salgýn, bir musibet olabilir mi?"

"Salgýnlar büyük Denge'nin, Muvazene'nin kendi hareketi-dir; bu baþka.

Bunda bir bela kokusu var. Varlıkların dengesi ken-dini düzelttiğinde biz cefa çekebiliriz ama ümidimizi kaybedip, sanatımızdan vazgeçip, Yaradılışın sözcüklerini unutmayız. Do-ğal olan şey doğa dıışı olamaz. Pımdı söz konusu olan dengenin düzeltilmesi değıl, bozulması. Bunu yapabilecek sadece bir tek yaratık var."

"Bir insan mı?" dedi Arren, duraksayarak,

"Biz insanlar,"

"Nasııl?"

"Yapam için ölçüsüz bir arzuyla,"

"Yapam için mi? Ama yapamayış istemek yanlış bir şey mi?"

"Hayır. Fakat ne zaman yapamın kendi üzerinde bir güç elde etmeyi piddetle arzu edersek -sonsuz bir zenginlik, mutlak bir gü-venlik, ölümsüzlük- o zaman arzu bir hırsı dönüür. Ve eğer bil-gi o hırsıla ipbirliğı ederse, o zaman bela gelir. O zaman dünyanın dengesi sallanır ve tartıda yıkım ağıır basar."

Arren bu konu üzerinde bir süre düündükten sonra en sonun-da, "O halde aradıımızın bir adam mı olduğunu düünüyorsu-nuz?" diye sordu.

42

"Bir adam, ve bir büyücü. Evet, sanırım öyle."

"Fakat ben, babamın ve öğretmenlerimin bana öğrettiklerin* den, büyücülüğün yüce sanatlarının Denge'ye ve varlıkların Mu-vazeneline dayandığını ve bu yüzden de kötülük için kullanıla-mayacakları sanıyordum."

"O," dedi Çevik Atmaca, biraz alaycı, "tartıpmaya açık bir nokta. Büyücülerin tartıpmaları sonsuzdur.,, Yerdeniz'in her adasında, temiz olmayan sihirler yapan cadılar ve sanatlarını para için kullanan sihirbazlar vardır. Karanlığı bozup, güneşin öğlen vaktinde durdurmak isteyen Ateş Efendisi de büyük bir büyücü-dü; Erreth-Akbe bile onu zar zor yenebiliyordu. Morred'in dümanı da böyle biriydi. Gittiğı her yerde, behirler ona tamamiyle boyun eğmiş, ordular onun için savaşmıştı. Morred'e karpı ördüğü tılsım o kadar kuvvetliydi ki, onu öldürmek yaptıklarını durduramadı; Solea Adası deniz tarafından yutuldu ve üzerindeki her şey yok oldu. Onlar, içlerindeki büyük kuvvet ve bilgi kötüye hizmet ve-ren ve kötülüğten beslenen adamlardı. Paha iyi niyetlere hizmet eden büyücülüğün daha güçlü olup olmayacağını bilemiyoruz. Öyle umut ediyoruz.'r İnsanların kesinlik beklediğı yerde ümit bulması biraz şıkıcıydı. Arren bu soğuk zirvelerde bulunmak istemediğini fark etti. Kısa bir süre sonra, "Neden kötülüğü sadece insanların yapabileceğini söyledinizi anladım. Köpekbalıkları bile masum aslında; öldür-mek zorunda oldukları için öldürüyorlar," dedi,

"ipte bu yüzden başka hiçbir şey bize karpı duramaz. Dünya-da sadece tek bir şey kötü yürekli bir insana karpı durabilir. O da başka bir insandır. Ayıbımızda yatar perefimiz. Sadece bizim ru-humuz, kötülüğde açık olan ruhumuz, onu yenmeye muktedirdir."

"Peki ama ejderhalar," dedi Arren, "onlar da büyük kötülük-ler yapmıyorlar mı? Onlar da masum mu?"

"Ejderhalar! Ejderhalar hırslı, açgözlü, haindirler; acımasız, vicdansızdır. Ama kötü müdürler? Ben kimim ki ejderhalann hareketlerini yargılayayım?.. İnsanlardan daha akıllılar. Onlar rü-ya gibidirler Arren. Biz insanlar rüya görürüz, büyü yaparız, iyi yaparız, kötü yaparız., Ejderhalar rüya görmez. Onlar rüyanın

43

kendisidir. Büyü yapmazlar: Bu onlann özüdür, varlýöýdýr. Onlar yapmazlar, onlar olur."

'Seriluneda," dedi Arren, "üç yüzyýl önce Enlad Prensi Keor tarafýndan Öldürülmüp Bar Oth'un derisi var. O günden sonra En-lad'a bir daha ejderha gelmemip. Ben Bar Oth'un derisini gördüm. Demir kadar ađýr ve dediklerine göre yere serilirse Serilune'un tüm çarpýsýný kaplayacak büyüklükteydi. Dipleri de kollarým ka-dar uzundu. Yine de Bar Oth'un gelipimini tamamlamamýp yavru bir ejderha olduđunu söylüyorlar.

"Senin içinde," dedi Çevik Atmaca, "ejderhalarý görme arzu-su var,"

"Evet."

"Onlann kanlarý sođuk ve zehirlidir. Gözlerinin içine bakma-mahsýn. Onlar insanlýktan daha eskidir../1 Bir süre sessiz kaldýk-tan sonra devam etti, "Ve, yaptýđým peyleri unutmaya veya onlar-dan pipmanlýk duymaya baýladýđým halde, yine de ejderhalarý yu-karýlarda, batý adalarýndaki gün batýmýnda, rüzgârýn içinde gördü-đüm o aný hatýrlamak beni hep mutlu edecek." Sonra her ikisi de sessizlepti; denizin kayýkla fýsýldaþmasýn-dan baþka ses yoktu; baþka bir ýþýk da yoktu. Böylece sonunda, orada, o derin sular üzerinde, uykuya daldýlar.

Sabahýn aydınlýk pusunda, yüzlerce teknenin demir atmýp ve-ya yelken açmakta olduđu Hort Limam'na girdiler: Balýkçý tekne-leri, yengeççiler, troller, ticaret gemileri, yirmi kürekli iki kadýr-ga, kötü bir durumda olan altmýp kürekli büyük bir kadýrga ve Gü-neý Uçýöreler'in sýcak, sakın havasýnýn tepelerdeki hava akýmla-rýný yakalayabilmesi için tasarlanmýp üçgen þeklinde yüksek yel-kenleri olan birkaç ince uzun yelkenli. "Bu bir savap gemisi mi?" diye sordu Arren yirmi kürekli kadýrgalardan birinin yanýndan geçerken; yoldaþý cevapladý, "Bir köle gemisi; geminin ambann-daki zincir halkalarýndan öyle olduđunu çýkardým. Güney Uçýö-reler'de insan ticareti yaparlar.'"

Arren bir dakika kadar bu konuda düþündükten soma alet-ku tu suna giderek içinden, yola çýktýklarý sabah güzelce sarýp sar-

44

malayýp saklamýp olduđu kýlýcýný aldý. Açtý; kemeri bir yandan sarkmýp olan, kýrýmdaki kýlýç iki elinde, kararsýzlýk içinde durdu.

"Hiç de bir tüccarýn kýlýcýna benzemiyor," dedi. "Kýný fazla süslü/' Dümen yekesinde meþgul olan Çevik Atmaca oðlana bir bak-tý. "Ýstiyorsan tak."

"Akýllýca olabileceđini düþünmüþtüm/'

"Kýlýçlar arasýnda o akýllý bir kýlýç," dedi yol arkadaþý, gözle-ri, kalabalýk körfezdeki geçitlerinde, tetikte. "Kullanýlmaya gönlü olmayan bir kýlýç, deđil mi?"

Arren evet anlamýnda baþýný salladý. "Öyle diyorlar. Yine de öldürmüp. Ýnsanlarý öldürmüp." Çocuk ince, tutula tutula yýpran-mýp kabzaya baktý.

"O öldürmüp ama ben öldürmedim. Kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Benden çok çok daha yap-lý... Býçađýmý alacađým," diye bitirdi sözlerini ve küycý tekrar sa-rarak, alet kutusunun diplerine sokuþturdu. Yüzünde karmakarý-þýk ve kýzgýn bir ýfade vardý. Çevik Atmaca hiçbir þey söylemedi; sonra sordu, "Küreklere geçer misin þimdi oðul? Oraya, basa-maklarýn yanýndaki iskeleye dođru gidiyoruz/1

Adalar Diyan'nm Yedi Büyük Limaný'ndan biri olan Hort Kenti, gürültülü deniz kýýýsýndan, renkler cümbüþü içindeki üç dik tepeye dođru yükseliyordu. Evler, kırmýzý, kavuniçi, san ve beyaz sývalý, damlar morumsu kırmýzý kiremitliydi; çiçek açmýp pendik adaçlarý, yukarý caddelerde koyu kırmýzý kütleler oluþtu-ruyordu. Damdan dama gerilmip cicili bicili, çizgili tenteler, dar çarpýlara gölge yapýyordu. Ýskeleler güneþ ýþýđýyla pýrýl pýnldý; de-niz kýýýsýndan ileri dođru giden sokaklar,

gölgelerle, insanlarla, gürültüyle dolu karanlık yarıklara benziyorlardı. Kayıdı baðlarlarken Çevik Atmaca, sanki düðümü kontrol ediyormuş gibi Arren'in yanına eðilerek, "Arren, AYathort'ta beni oldukça iyi tanıyan insanlar var; o yüzden bana iyice bak da, beni tanıyabilesin," dedi. Çevik Atmaca doðrulduðunda yüzünde hiç yara izi yoktu. Yüzü oldukça gri, burnu kalın ve biraz da kalkıktı; insan boyundaki porsukaðacımdan asasının yerine, gömleðinin içine soktuðu fıldıðından bir çubuk tapıyordu, "Beni tanıydın mı?"

45

dedi Arren'e yüzünde koca bir tebessümle; Enlad aksanıyla konuşuyordu. "Emmini ilk defa mı görüyon?" Arren, Berila sarayında, Morred'in Kakramanlıklarım can-landırırken yüzlerini deðiştiren büyücüler görmüştü ve bunun sa-dece gözbağı olduğunu biliyordu; aklını başın topladı ve "Öyle ya, Atmaca emmi!" diyebildi. Fakat, büyücü liman muhafızıyla konaklama ve koruma ücreti konusunda çekip çekip pazarlık ederken, Arren, sonradan onu tanıyabilmek için ona baktı durdu. Ve baktıkça, bu deðişim onu gitgide daha çok rahatsız etmeye başladı, daha az değil. Bu çok mükemmeldi; bu adam Babbüyücü falan değildi; bu, o bilge yol gösterici ve önder değildi... Muhafızın istediği ücret çok yük-sekti ve Çevik Atmaca bunu öderken söylendi; Arren'le birlikte uzaklaşıırken de söylenip duruyordu, "Sabrımı sınıyorlar," dedi. "O çapulcu muhafız benim kayıdımı Korusun diye para vermek! Bu işi, yarım bir büyü iki misli daha iyi becerirdi! Eh, bu da giz-lenmenin bir bedeli... Ve de bu arada gerçek konuşma biçimimi biliyordum, değil mi yedim?"

Her iki yanı sahiplerinin kapılarının önünde yığın halindeki kaba malların yanında durup, çanak çömlek, çorap, başka, bahçıvan belisi, iğne, çanta, çaydanlık, sepet, ocak çengeli, bıçak, ip, sürgü, çarşaf ve her türlü hırdavat ve manüfatura ürünlerinin ne kadar güzel ve ucuz olduğunu başa başa ilan etti, işporta tezgâhından biraz daha büyük dükkanlarla sıralı, kalabalık, pis kokulu, aşırı süslü bir caddeden yürüyorlardı.

"Panayır mı?"

"Ne?" dedi kalkık burunlu adam, kır saçlı başını eğerek.

"Panayır mı var, emmi?"

"Panayır mı? Hayır, hayır. Burası bütün yıl boyunca böyle-dir. Balıklı çörekleriniz size kalsın bayan, ben kahvaltımı ettim!" Arren de elinde bir tepsi piring sürahiyle eteklerine yapıştı, "Al, bir dene, yakışıklı genç adam, pipman olmazsın, Numima'nın güzel gülleri gibi hoş kokular, kadınların sana çarpılmasını sağlar-lar, deneyin genç levdim, genç prensim,.." diye ağızdan adamı, üzerinden atmaya çalıştı.

46

Birdenbire Çevik Atmaca Arren ile seyyar satıcının arabası girdi, "Ne tılsım bunlar?" diyerek.

"Tılsım değil!" diye sızlandı adam, Çevik Atmaca'dan si-nerek. "Ben tılsım mılsım satmıyorum gemi ustası! Yıkiden veya hazine kökünden sonra nefesi hoş kokusun diye purup bu - sadece purup, ulu prens!" Adam, bir yandan tepsideki sürahiler birbirine çarpıp tıngırdarken ve bazıları içindeki pembe ya da mor yapışkan maddenin bir iki damlası sürahinin kenarından sızacak pekil-de yana yatarken, korkudan hemen oracıkta

kaldýrým taþlan úzeri-ne çömeldL

Çevik Atmaca konuþmadan döndü ve Arren ile birlikte yolu-na devam etti. Kısa bir süre sonra kalabalık azaldı ve dükkânlar sefillik derecesinde fakirlepti; mal diye bir avuç eðrilmif çivi, bir kıryık havan tokmađy ve bir yün tarađmm sergilendiđi, tilki ini gibi küçük virane yerler. Her þeyden çok bu sefillik Arren'in içini kal-dýrdý; caddenin zengin ucunda, satýlmak istenen þeylerin ve ona, al, al, diye bađýran seslerin baskýsy ile kendini boðulmuþ, havasýz kalmýþ gibi hissetmiþti. Ayrýca seyyar satýcýnýn gurursuzluđu onu çok þapýrtmýþtı. Kendi, kuzeyli kentinin serin ve aydınlık caddele-rini düþündü. Berila'da hiç kimse, diye düþündü, bir yabancýya böyle yaltaklanmaz. "Bunlar bozuk insanlar!" dedi.

"Bu taraftan yeðenim," yol arkadaþýndan gelen tek cevaptý. Yan tarafta, evlerin yüksek, kırmızı, penceresiz duvarları arasýn-da, tepe boyunca uzanan bir geçitten, yıpranmakta olan bayrak-larla süslenmiþ bir kemer altý yoluna saparak tekrar gün ýpýđýnda-ki derin bir meydana, küçük dükkânlar, tezgâhlarla dolu, insan-larla sineklerin kaynaþtıđý þapka bir çarpýya çýktılar.

Kare þeklindeki bu meydanýn kenarlarında birkaç adam ve kadýn kâh oturmuþ, kâh sýrtüstü uzanmýþ, hareketsiz duruyorlardý. Ađýzlarınýn, sanki yaralanmýþlar gibi, acayip siyahýmsý bir görün-tüsü vardý; dudaklarınýn etrafında sinekler kaynýyor, bir avuç ku-ru üzüm gibi toplaþýyorlardý. "Çok fazla," dedi Çevik Atmaca'nýn sesi, kısyk ve telaþlý, san-ki kendisi de büyük bir þapkýnlık içindeymiþ gibi; fakat Arren ona baktýđýnda, olanlara kayýtsýz kalan cabbar tacir Atmaca'nýn duy-

47

gusuz, donuk yüzünü gördü.

"Bu insanların nesi var?"

"Hazia. Bedenin, akýldan kurtulmasýný sađlayarak insaný sa-kinleptirir ve uyuþturur. Akýl serbestçe dolanı. Fakat bedene geri döndüðünde daha çok hazia ister.., Þiddetli arzu artar, hayat aza-lýr çünkü bu madde bir zehirdir. Ýlk önce titremeler baþlar, sonra felç gelir ve sonra da ölüm Arren, sýrtý güneþin ýsýttýđý bir duvara dayalı olan kadýna bak-tý; kadýn elini, sinekleri yüzünden uzaklaþtırmak istercesine kal-dýrdý ama eli havada sarsýlýr gibi dairesel bir hareket yaptı, sanki kadýn elinin varlıđým tamamen unutmam gibi; eli sadece titreyen bir kastan veya felçten kaynaklanan sürekli bir sarsıntıyla hareket ediyordu. Elinin hareketi tüm amaçlardan yoksun bir efsuna veya anlamý olmayan bir sinire benziyordu. Atmaca da ifadesiz bir yüzle kadýna bakýyordu, "Haydi gel!" dedi, Çarpýýý geçerek gölgelikli küçük bir dükkâna dođru ilerledi. Yopil, kavuniçi, limon þansý, al, gök mavisi rengindeki gün ýpýđý yollan, sergilenmekte olan kumaþların, þalların, örgü kemerlerin üzerine düþüyor, bu malları satan kadýnın kabank, tüylü eþarbýný süsleyen minik aynaların içinde bölünerek çoðalıp dans ediyor-du. Kadýn iri yarıydý ve kuvvetli bir sesle þakýyordu, "Ýpekliler, satenler, kanaviçeler, kürkler, deriler,1 yünlüler, Gont'un muflon-lan, SovvFun tülleri, Lorbanery'nin ipeklileri! Hey, siz kuzeyli adamlar, kaba pelerinlerinizi çýkartýn; görmüyor musunuz güneþ çýktý! Bunu uzaklardaki memleketine, Havnor'lu bir kıza götür-mek istemez misin? Bak bir þuna, Güney'in ipeklisi, mayýssineði-nin kanatlan kadar yumupak!" Ýpe yatkın elleriyle bir top cicili bi-cili, arasýnda simleri olan pembe yanardöner ipek kumaþı açýver-di.

Atmaca "Yok bayan, biz kraliçelerle evli deðiliz," deyince kadirini sesi boru gibi yükseldi: MYa karýlarınýza ne giydiriyorsu-nuz, çuval mı? Yelken bezi mi? Bitmek tükenmek bilmeyen Ku-zey kan altýnda donan zavallý kadýnına bir parça ipek almayana yazýklar olsun! Peki ya buna ne dersin, Gont'tan bir muflon, onu

48

kýp gecelerinde sýcak tutmana yarayacak bir parça!" Kadýn tezgâ-hýn üzerine, kuzey adalarýndaki keçilerin ipeksi yünlerinden do-kunmuþ krem ve kahverengi, büyük bir kare yaydý. Düzmece tüc-car elini uzatarak, kumaþa dokundu ve gülümsedi.

"Evet, Gontýu musunuz?1' dedi boru gibi ses ve baþýný salla-masýyla da eþarbý gölgelik ve kumaþlarýn üzerine, binlerce dönen renkli noktacyk yaydý.

"Bu Andrade ipi, gördün mü? Bir parmak geniþlikte sadece dört çözgü var. Gontlular altý veya daha fazla kullanýrlar. Fakat söyle bana, neden büyücülüðü býrakýp ciciler satmaya baþladýn? Yýllar önce buraya geldiðimde senin insanlarýn kulaklarýndan alevler çýkardýðýný, alevleri kuþlara ve altýn çýngýraklara dönüþtür-düðünü görmüþtüm; þu anda yaptýðýn ipten çok daha iyiydi o."

"O ip miþ deðildi," dedi iri yan kadýn; bir an için Arren kadý-nýn akik taþý kadar sert ve sabit olan ve sallanan tüylerle yansýyan aynalarýn huzursuzluðu arasýndan kendisine ve Atmaca'ya bakan gözlerini fark etti.

"Çok hoþtu, o kulaktan alev çýkartma numarasý," dedi Atma-ca, ters ama cahilce bir tonla. "Bunu yeðenime göstermeyi düþü-nüyordum."

"Þimdi, bana bak," dedi kadm daha az terslenerek ve kalýn, kahverengi kollarýný ve ađýr göðsünü tezgâha dayayarak. "Artýk o numaralarý yapmýyoruz, Ýnsanlar onlarý istemiyor. Yeterince gör-düler. Bu aynalar; aynalarýmý hatýrladýn demek," ve baþýný öyle bir arkaya attý ki, renkli ýþýðýn yansýyan noktacyklan etraflarýnda deliller gibi döndü. "Aynalarýn yarisýmalarýyla ve size ne oldukla-rýný açýklayamayacaðým bazý sözcüklerle ve numaralarla, var ol-mayan bir þeyi, görmediði bir þeyi gördüðünü zannetmesini sað-layýp, bir insanýn akimi karýþtırabilirsin. Alevler ve altýn çýngýrak-lar gibi ya da eskiden benim denizcileri süslediðim giysiler gibi; Tüm Adalarýn Kralý gibi salýnmaya baþlarlardý... Ama bunlar hep numaraydý, aldatmaca. Bir insaný aldatabilirsin. Bir yýlandan ve-ya önlerinde duran bir parmaktan büyülenen tavuklar gibidirler. Ýnsanlar tavuklar gibidir. Ama sonunda aldatýldýklarýný, dolandý-rdýklarýný anlarlar ve kýzarak bu tür þeylerden zevk almamaya

49

baþlarlar. O yüzden ben de bu iþe baþladým, belki bütün ipekliler ipek deðil, bütün muþonlar da Gont ipi deðil ama hepsi aym kapý-ya çýkar, bunlarý giyerler - giyerler! Bunlar gerçek; altýndan giy-siler gibi sadece yalan ve üfürük deðil"

"Ýyi, iyi," dedi Atmaca, "o halde Hort Kenti'nde kulaktan alev çýkartacak veya eskisi gibi sihirler yapacak kimse kalmadý mı?"

Adamýn son sözleri karpýsýnda kadýn kaþlarýný çatý; düzeldi ve muflonu dikkatle katlamaya baþladý. "Yalan ve hayal isteyen-ler hanzia çiðniyor," dedi, "Ýstersen onlarla konup!" Meydanýn çev-resindeki, kýpýrtýsýz þekilleri baþýyla iparet etti.

"Ama denizciler için rüzgârlarý efsunlayan, yüklerine kýsmet sihirleri katan, sihirbazlar vardý. Onlar da baþka ipler mi yapmaya baþladý?" Fakat kadýn ani bir hiddetle gürleyerek adamýn sözünü kesti: "Eðer aradýðýn bir sihirbazsa ipte orada bir tane var, büyük bir si-hirbaz, asalý masalý bir büyücü - görüyor musun, orada? Dediði-ne göre rüzgârlar yaratarak ve þipman kadýrgalarý bularak Eg-re'nin ta kendisiyle denizlere açýldý ama bunlarýn hepsi yalandan ibaret; ve Kaptan Egre sonunda ona hakettiði ödülü verdi, sað eli-ni kesiverdi. Orada oturuyor artýk, görüyor

musun onu, ađzý ha-zia, karný gaz dolu. Hava cýva! Hava cýva! Ýpte büyü dediđiniz bu, Denizler Kaptaný Keçi!M

"Tamam, tamam, bayan," dedi Atmaca kýrýcý bir nezaketle, "sadece sorduk." Kadýn, dönen aynanoktacýklanyla gözlerini ka-maptyrarak genip sýrtýný onlara döndü; Çevik Atmaca, yanýnda Ar-ren, dolanmaya baþladı. Dolanmasýnýn bir amacy vardý. Bu amaç onlarý, kadýnýn iparet ettiđi adanun yanýna götürdü. Sýrtýný bir duvara dayamýp, boþluđa bakarak oturuyordu adam; kara, sakallý yüzün bir zamanlar çok yakýþýklý olduđu belliydi. Kesilmip elinin buruþmuþ bileđi, sýcak ve parlak gün ýþýđýnda utanç dolu, kaldýrým taþlarýnýn üzerinde duruyordu. Arkalarýndaki tezgâhlar arasýnda biraz karýþýklýk vardý ama Arren gözlerini adamýn üzerinden alamýyordu; nefret verici bir cazibe onu alýkoyuyordu. "Gerçekten de bir büyücü müydü?" di-

50

ye sordu çok alçak sesle.

"Korsan Egre'nin iklimcisi, Tavþan denen adam olabilir, Bunlar çok ünlü hýrsýzlardý - Dikkat et Arren!" Yakýnlarýndaki tezgâhlarýn arasýndan üzerlerine dođru son süratle koþan bir adam neredeyse ikisine de çarpacaktý. Baþka biri, üzeri iplikler, kurde-lalar ve dantellerle dolu olan büyük bir tezgâhýn yükü altýnda ce-belleperek hýzlý hýzlý yaklaþtı. Tezgâhlardan biri, büyük bir gürül-tüyle devrildi; güneþlikler aceleyle ya kapatýldý ya da söküldü; pa-zar yerinde insanlar düđüm halinde itipip kakýptýlar; sesler bađýrtý çađýrtý halinde yükseldi. Bunlarýn hepsinin üzerinde de, eþarbý ay-nalarla dolu olan kadýnýn cýrtlak bađýrýþlarý çýnlýyordu, Arren, ka-dýnýn, direk veya sopaya benzer bir þeyle bir yýđýn adama karþý koyusunu, onlarý kenara sýkýþmýp bir cengâver gibi dalgalar halin-de geri püskürtüpünü seyrediyordu. Bunun etrafa yayýarak bir ayaklanma haline gelen bir kavga mı, yoksa bir hýrsýzlar çetesinin saldýrsý mýt yoksa iki rakip ipportacy grubu arasýndaki dövüþ mü olduđunu kimse bilmiyordu. Ýnsanlar etrafta, kollarýnda yađmala-dýklarý ya da yađmalanmaktan kurtardýklarý mallarla kopuþturu-yordu. Meydanýn her yanýnda býçak, yumruk ve ađýz kavgasý ya-pýlýyordu. "Bu taraftan," dedi Arren, onlan meydandan dýþarıya götürecektir, yakýnlarýndaki yan sokađý göstererek. Sokađa dođru ilerlemeye baþladı, çünkü buradan bir an önce kurtulmalarý ge-rektiđi apaçýk ortadaydı; fakat yol arkadaþý onu kolundan yakala-dý. Arren geriye baktý ve Tavþan adýndaki adamýn ayađa kalkma-ya uđraþtıđýný gördü. Adam dođrulunca bir an için sallanarak ayakta durdu, sonra etrafýna bile bakmadan meydanýn kenarýn-dan, kendisine bir destek sađlamasmý veya ona yol göstermesini ister gibi, tek elini evlerin duvarlarýna sürüyerek, yola koyuldu. "Onu gözden kaybetme," dedi Çevik Atmaca ve adamý izlemeye baþladýlar. Hiç kimse ne onlarý ne de takip etmekte olduklarý ada-mý rahatsýz etmedi, böylece göz açýp kapayýncaya kadar dar ve yý-lan gibi kývrým kývrým bir sokaktan apađý inerek pazar yerinden çýktýlar.

Baþlarýnýn üstünde, gün ýþýđýný kesen evlerin çatý katlarý nere-deyse birbirlerine deđiyordu; ayaklarýnýn altýnda ise taþlar, su ve

51

pislik nedeniyle kayganlaþmýþtı, Tavþan, elini kör bir adam gibi duvarlara sürmeye devam ettiđi halde oldukça hýzlý ilerliyordu. Adamý bir dönemeçte kaybetme korkusuyla oldukça yalandan iz-lemek zorundaydýlar. Birden Arren'i kovalamacanm heyecaný kapladı; Enlad'daki ormanda, geyik

avýndaymýp gibi tüm duyulan birden alarma geçti; geçtikleri her yüzü çok canlı bir şekilde gör-dü, behrin tatlı kokumupluğunu ciğerlerine doldurdu: çöp, tütüsü, leş ve çiçek kokusu. Yollarını geniş ve kalabalık bir caddenin içinde ararlarken, Arren bir davulun çaldığı duydu ve gözüne, her biri bir sonrakine bilek ve bellerinden zincirlenmiş, keçeleşmiş saçları yüzlerine dökülmüş, çıplak erkek ve kadınlardan oluşan bir kuyruk iliyti: Bir iki basamak inerek, çeşme başında dedi-kodu yapan birkaç kadından başka kimsenin bulunmadığı dar bir meydana çıkan Tavpan'ın peşinden seyirtirken, bir görünüş kayboldular. Bu meydana Çevik Atmaca Tavparia yetiperek elini adamın omzuna koydu; bu hareketle Tavpan başından aşağıya kaynar su bopalmış gibi ürkererek sindi ve büyük bir kapının barınağına doğru geriledi. Orada titreyerek, bir avın bakış da görmeyen gözle-riyle onlara bakarak durdu.

"Sana Tavpan mı derler?" diye sordu Çevik Atmaca; sert ama yumuşak bir tonla, kendi sesiyle konuştu. Adam sanki hiç dinle-miyormuş veya duymuyormuş gibi bir şey söylemedi. "Senden bir şey istiyorum," dedi Çevik Atmaca. Yine bir tepki alamadı, "Bunun için sana para da ödeyeceğim." Yavaş bir tepki: "Fildişi mi altın mı?"

"Artın."

"Ne kadar?"

"Büyücü büyüünün bedelini bilir."

Tavpan'ın yüzünde sakınan bir ifade belirdi, yüzü deşti, bir an için canlandı; bu o kadar ani oldu ki, yüzünden bir dalgalanma gelip geçtikten sonra yüz tekrar gölgelenerek karardı. "Onların hepsi geçti," dedi, "hepsi geçti." Bir öksürük nöbeti onu iki bük-lüm yaptı; kara kara tükürdü. Doğrudunda hareketsiz, titreyerek, ne hakkında konuştuklarını unutmupçasına durdu.

52

Arren onu büyülenmişçe sine seyrediyordu. Adamın içinde bulunduğuy, kapının yanlarını koruyan ve destekleyen iki dev figür oluşturmaktaydı, boyunları kapının üzerindeki üçgen beklindeki süsün yükü altında eğilmiş ve sanki taştan çykıp hayata girmek için uğraşmışlar da yarı yolda başaramadan kalmışlar gibiy, yumru adaleli bedenlerinin bir kısmı duvardan çıkmış olan iki heykel. Korudukları kapı mentepelerinden çürümüş, bir zamanlar bir saray olan ev ise terk ediliyordu. Devlerin kasvetli ve fırlak yüzleri çentilmiş ve likenle kaplanmıştı. Bu cansız figürler aras-ında Tavpan denen adam gözleri bop evin pencereleri kadar siyah, zayıf ve kıyılmış duruyordu. Sakat elini, Çevik Atmaca ile arapma gelecek şekilde uzatarak sıızlandı, "Bu sakata bir sadaka, beyim v." Büyücü, sanki acı ve utanç içindeymiş gibi kaplarını çatarak baktı; Arren bir an için, deşti-tirdiği bu kılık altından, onun ger-çek yüzünü görür gibiy oldu. Büyücü tekrar elini Tavpan'ın omzu-na koyarak birkaç sözcük söyledi, hafifçe, Arren'in anlayamadığı büyü dilinde. Ama Tavpan anladı. Tek eliyle Çevik Atmaca'ya yapıtı ve kekeledi, "Hâlâ konupabiliyorsun - konupabiliyorsun- Benimle gelgel-" Büyücü önce Arren'e baktı, sonra başını evet anlamında sal-ladı. Dik sokaklardan aşağı inerek Hort Kenti'nin üç tepesinin aras-ındaki vadilerden birine gittiler. Aşağı indikçe yol daha dar, da-ha karanlık ve daha sessiz olmaya başladı. Gökyüzü çykıntı halindeki saçaklar arapma sıkışmış soluk bir peritten ibaretti; her iki yandaki evlerin duvarları da rutubetliydi. Koyağın ortasında, la-ğım gibi kokan bir dere açıkta akıyordu; kemerli köprüler aras-ında evler dere kıyısı boyunca sıızalanıyordu. Tavpan bu evlerden birinin karanlık kapısından içeri yönelerek, üflenip de söndüröl-müş bir mum gibi gözden kayboldu. Arren ile Çevik Atmaca onu izlediler.

Aydýnlatýlmamýp basamaklar ayaklarýnýn altýnda gýcýrdaya-rak sallanyýordu. Tavpan bir kapýýý iterek açtý; böylece nerede ol-

, s

dukларыný görevbildiler: Bir köpesinde samandan bir pilte duran, içeriye birazcýk tozlu ýpýk girmesini sađlayan mat ve kepenkli bir penceresi olan bop bir oda.

Tavpan, Çevik Atmaca'ya bakmak için geri döndü ve bir kez daha koluna yapýptý. Dudakлары çalyptý. Sonunda, kekeleyerek, "Ejderha... ejderha..." dedi.

Çevik Atmaca hiçbir pey söylemeden adamýn bakýplarýna kar-pýlýk verdi. "Konupamam/1 dedi Tavpan ve Çevik Atmaca'nýn kolunu bý-rakýp ađlayarak çýplak yere büzüptü.

Büyücü adamýn yanýnda diz çökerek onunla yavaþça Kadim Lisan'da konuptu. Arren kapalý kapmýn yanýnda, eli býçađmm kabzasýnda bekledi. Gri ýpýk ve tozlu oda, diz çökmüp iki þekil, ej-derhalarýn dilinde konupan büyücünün yumupak, garip sesi; hepsi dýpýnda olan olaylarla veya geçen zamanla hiçbir ilgisi olmayan bir rüya gibiydi,

Tavpan yavaþ yavaþ ayađa kalktý. Tek eliyle dizlerindeki tozu silkti ve sakat elini arkasýna sakladý. Etrafýna bakýndý, Arren'e baktý; þimdi baktýđý peyleri görüyordu. Hemen arkasýný döndü ve piltesinin üzerine oturdu. Arren, tetikte, ayakta bekliyordu; ama Çevik Atmaca çocukluđu tamamen eþyalardan yoksun geçmiþ bi-risinin yalýnlýđýyla çýplak zemine bađdaþ kurarak oturdu. "Zanaa-týný ve zanaatýnýn lisanýný nasýl unuttuđunu anlat bana," dedi.

Tavpan bir süre cevap vermedi. Sakatlanmýp kolunu, uyluđu-na, huzursuz kasýlmalarla vurmaya baþladý ve en sonunda, söz-cükleri ađzýndan patlarcasýna zorlaya zorlaya çýkartarak, "Elimi kestiler. Týlsýmlarý öremiyorum artýk. Elim i kestiler. Kan aktý, ku-myuncaya kadar aktý,M dedi. "Fakat bu sen gücünü kaybettikten sonra olmuþtur Tavpan, yoksa sana bunu yapamazlardý,"

"Güç..."

"Rüzgârlarýn, dalgalarýn, insanlarýn üzerindeki güç. Sen onla-ra isimleriyle seslenince, onlar da boyun eđiyorlardý."

"Evet. Canlý olmak neydi hatýrlýyorum," dedi adam, yumupak ve bođuk bir sesle. "Sözcükleri de biliyordum, isimleri de..."

54

"Þimdi ölü müsün?"

"Hayýr. Canlý. Canlý. Sadece bîr zamanlar ben bir ejderhay-dým. .. Ölü deđilim. Bazen uyuyorum. Uyku ölüme çok yaklaþýr, herkes bilir bunu. Ölüler rüyalarda gezer, herkes bilir bunu. Ýnsa-na canlý olarak gelirler ve bir peyler söylerler. Ölümden çýkýp rü-yaya girerler. Bir geçit var: Ve eđer yeterince uzađa gidebilirse insan geri dönen bir yol bulur. Taa geri dönen, Ýnsan nereye baka-cađým bilirse bu yolu bulabilir. Ve eđer bedelini ödemeye razýý-san."

"Nedir bu bedel?" Çevik Atmaca'nýn sesi, düþen bir yaprađýn gölgesi gibi karanlýk havada yüzdü.

"Yapam - baþka ne olabilir ki? Yapam, yapamdan baþka ney-le alýnabilir ki?" Tavpan, gözlerinde peytanca, esrarengiz bir pa-rýltý, ot piltesinin üzerinde bir ileri, bir geri sallanyýordu, "Görü-yorsun ya," dedi, "elimi kestiler, Ýsterlerse baþýmý kessinler. Hiç fark etmez. Geriye dönüp yolunu

bulabilirim. Nereye bakmam gerektiğini biliyorum. Sadece, güce sahip olan insanlar oraya gi-debilirler."

"Büyücüler mi demek istiyorsun?"

"Evet." Tavpan duraksadı, birkaç kez sözcüğü söyleme girişi-minde bulunmaya çalışıyordu gibi; söyleyemedi. "Güce sahip olan-lar," diye tekrarladı, "Ve vazgeçmeleri - ondan vazgeçmeleri ge-re. Ödemeleri gerek/1 Sonra somurtu; sanki "ödemek" sözü, sonunda bir çadırı yapmış da, bilgiyi satacak yerde kendiliğinden verdiğini fark et-miştii. Daha fazla bir bilgi alınamıyordu adamdan; Çevik Atma-ca'ya anlamlı gelmiş olan "geriye dönüp yolu" hakkında imalar ve kekelemeler bile; sonunda büyücü ayağa kalktı. "Eh, yarım ce-vaplar, hiç yoktan iyidir," dedi, "aynı şey para için de geçerli/' ve bir hokkabaz ustasıyla, ot piltinin üzerine, Tavpan'ın önüne bir parça altın fırlattı.

Tavpan bunu eline aldı. Bir yandan babı seyirirken elindeki-ne, Çevik Atmaca'ya ve Arren'e baktı. "Bekle/' diye kekeledi. Durum deşipir deşipmez, hâkimiyetini kaybetmişti; söylemek is-tediği şeyi çarpınarak bulmaya çalışıyordu. "Bu gece," dedi en so-

55

nunda, "Bekle. Bu gece. Bende haziya var."

"Haziya ihtiyacım yok."

HSana göstermek için - sana yolu göstermek için. Bu gece. Seni götüreceğim. Sana göstereceğim. Sen oraya gidebilirsin, çünkü sen... sen..." Adam, Çevik Atmaca, "Büyücüyüm" deyin-ceye kadar, sözcüğü aradı durdu.

"Evet! Gidebiliriz - oraya gidebiliriz. O yola. Ben rüya gö-rünce. Rüyamda. Anlıyor musun? Seni götüreceğim. Benimle ge-leceksin... o yola." Çevik Atmaca, katı ve düpünceli, loş odanın ortasında durdu. "Belki," dedi sonunda. "Eğer gelmeye karar verirsek, karanlık ba-sınca burada oluruz." Sonra, hemen kapıyı açan ve gitmeye can atan Arren'e döndü. Rutubetli, haddinden fazla gölgeli sokak, Tavpan'ın odasından sonra bir bahçe kadar aydınlık görünüyordu. En kısa yoldan, evlerin sarmalıyla kaplanmış duvarlar arasında taştan bir merdivenden yukarı, beşre doğru yola koyuldular, Arren, bir ayı-bahçı gibi nefes nefeseydi "Of!- Oraya geri dönecek misin?"

"Eh, eğer daha az riskli bir kaynaktan aynı bilgiyi alamazsam döneceğim. Büyük bir olasılıkla bize bir pusu kuracaktır."

"İyi ama sen hırsızlara karşı falan korumuyor musun kendi-ni?"

"Korunmak mı?" dedi Çevik Atmaca. "Ne demek istiyorsun? Romatizmadan korkan yapıldı bir kadının gibi sihirli bürünerek gezdiğimi mi zannediyorsun? Benim buna vaktim yok. Araptır* mamız gizlemek için yüzümü saklıyorum, o kadar. Birbirimize göz kulak olabiliriz. Ama gerçek olan şu ki, bu gezide, tehlikeden uzak duramayız.1"

"Elbette," dedi Arren diklenerek, gururlu bir öfkeyle. "Ben de öyle bir şey beklemiyordum."

"İyi öyleyse," dedi büyücü inatla, ama yine de Arren'in huy-suzluğunu yatırtıran iyi huy uy la. Gerçekten, Arren kendi kızgınlığına kendisi de bapırmıştı; Babbüyük'yle böyle konuşabileceğini düşünemezdi bile. Fakat, bu adam ne Babbüyük'ydü, ne de Babbüyük değildi; bu kalkık burunlu, sakalları trap isteyen, kare

56

çeneli, sesi kâh bu adamýn, kâh baþkasýnýn sesi gibi çýkan bu At-maca bir yabancýydý, güvenilmez bir yabancý, "Söyledikleri bir anlam tapýyor mu?" diye sordu Arren, çün-kü lep gibi kokan derenin üzerindeki o lep odaya geri dönmek için hiç de can atmýyordu. "Canlý olmak, ölü olmak, kafasý kesik geri-ye gelmek hakkýnda söylediði bütün o abuk sabuk sözler yani?"

"Bir anlam tapýýýp tapýmadýklarýný bilmiyorum. Gücünü kay-betmiþ bir büyücü ile konuþmak istedim. Gücünü kaybetmediðini ama verdiðini - onunla bir alýþverip yaptýðýný söylüyor. Ne için? Yapam için yapam, dedi. Güç için güç. Hayýr, onu anlayamýyordum, ama dinlemeye deðer."

Çevik Atmaca'nýn sürekli mantýkhlýðý Arren'i daha da çok utandırdý. Kendisini bir çocuk gibi huysuz ve sinirli hissetti. Tav-þan, çocuðu büyülemiþti ama þimdi bu büyü bozulunca sanki ið-renç bir þey yemiþ gibi midesi bulanmaya baþlamýþtı. Bir daha kendine iyice hâkim olmadan konuþmamaya karar verdi. Derken, apýnmýþ ve kaygan basamaklarda adýmýný þapýrarak kaydý, elleriy-le taþlan kazýyarak kendisini toparladý. "Lanet olsun bu pis þeh-re!" diye patladý öfkeyle. Büyücü kuru bir sesle cevapladý, "Ben-ce buna gerek kalmamýþ."

Gerçekten de Hort Kentinde ters giden bir þeyler vardý; hava-nýn kendisinde bile bir yanlýþlýk vardý, öyle ki insan ciddi ciddi buranm lanetlenmiþ olduðunu düþünüyordu; ama yine de bu bir þeyin varlýðý deðil, daha ziyade yokluðuydu; her ziyaretçinin ru-huna kýsa bir süre sonra bulup bir hastalýk gibi, tüm niteliklerde görülen bir zayıflamaydý. Akþamüstü güneþinin sýcaklýðý bile hastalýklýydý, mart ayý için çok sýcaktý. Meydanlar ve caddeler ha-reket ve ticaret ile kýpýr kýpýrdý ama ortada ne bir düzen ne de bir basan vardý. Mallar fakirdi, fiyatlar yüksekti ve pazar yerleri hýr-sýzlar ve gezgin çetelerle dolu olduðundan, hem ipportacılar hem de alýcýlar için emniyetsizdi. Sokaklarda pek kadýn yoktu, olanlar da genellikle grup halinde görünüyordular, Yasalan ve yönetimi olmayan bir þehirdi. Kýsa bir süre sonra Arren ve Çevik Atmaca, insanlarla konuþtukça gerçekten de Hort Kenti'nde hiçbir mecüs, vali veya Bey kalmadýðým öğrendiler. Eskiden þehri yönetenlerin

57

bazýları ölmüþ, bazdan þap eðmiþ, bazýları da suikaste uğramýþtı; þehrin belirli bölümlerini bazý reisler yönetiyorlardý, liman muha-fýzlarýnýn limaný çalıþtırýp ceplerini doldurdukları gibi.

Þehirde bir merkez kalmamýþtı. Ýnsanlar tüm o huzursuz ha-reketliliklerine raðmen amaçsız gibiydiler. Ustalar iyi ip çýkar-mak için çalıþma isteðini kaybetmiþ gibiydi; hatta hýrsýzlar bile, yapabildikleri tek ip çalmak olduðu için çalıyorlardý. Büyük bir li-man kentinin tüm gürültüsü ve parlaklýðý vardý yüzeyde, ama kentin kenarlarında olduðu gibi hazia yiycileri, hareketsiz duru-yordu. Ve yüzeyin altýnda, olanlar tam anlamýyla gerçek görün-müyordu; yüzler, sesler, kokular bile. Çevik Atmaca ile Arren o ^ uzun ve ýlýk akþamüstünde sokaklarda yürüyüp onunla bununla konuþurken, zaman zaman bunlar bile silinip gözden kayboluyor-du. Tamamen yok oluyorlardý. Çizgili gölgelikler, kirli kaldýrým taþlan, renkli duvarlar ve var olmanýn tüm canlýlýðý gidiyor, þehir bir rüya þehrine dönüyordu, þap ve puslu gün ýþýðýnda kasvetli.

Ancak akþamüstü geç vakitlerde, biraz dinlenmek için gittik-leri þehrin tepesinde, kendilerini ayakta uyur gibi hissettikleri bu hastalýklý ruh durumu bir süre için bozuldu. "Burasý uður arana-cak bir þehir deðil," demiþti Çevik Atmaca birkaç saat önce ve þimdi saatlerce süren gagesiz dolapmalardan ve yabancýlarla ya-pýlan verimsiz konuþmalardan sonra yorgun ve suratsız görünü-yordu. Yapmýþ olduðu kýlýk deðipikliði zayıflamaya baþlamýþtı; sözde deniz tacirinin yüzünde bir katýlýk, bir karanlýk görünüyordu. Arren sabahki tedirginliðini üzerinden atamamýþtı. Tepedeki

pendik ađaçlarınyn oluıturduđu korunun, kimisi açmýp kırmýzý to-murcuklarla kaplý kara yaprakları altýna, kaba çimenlerin üzerine oturdular. Oturdukları yerden, behrin denize dođru inmekte olan kalabalýk kiremitli çatýlarından baıka hiçbir yerini görmüyorlar-dý. Körfez kollarým alabildiđine açmýıtı, bahar pusu altýnda kur-ıuni mavi duruyor, havanın bittiđi yere kadar uzanıyordu. Hiçbir çizgi, hiçbir sýnır yoktu. Hudutsuz mavi bopluđa dalarak oturdu-lar. Arren'in zihni açýldý, aydýnlandý; dünyaya açýlmak ve onu kutlamak için, Arkalarýndaki tepede soylu bir bahçedeki kaynaktan gelip,

58

yakýnlarındaki kahverengi kayaların üzerinden aıarak akan dere-den su içmeye gittiklerinde, ođlan suyu kana kana içti ve baıyný buz gibi sularýn içine daldýrdý. Sonra ayađa kalkarak, Morred'in Kahramanlıklarından mýsraları belâgatle okudu:

Hamdolsun Shellıeth'in Çeıpmelerine; sularýn o gümüp harpýna, Fakat susuzluđumu gideren bu dere, benim adıma sonsuza dek kutlu olsun!

Çevik Atmaca ođlana güldü, ođlan da güldü. Ođlan baıyný bir kö-pek gibi silkti; parlak, ince su tanecikleri, güneın son altýn ýpýđýn-da etrafa uçtu.

Korudan çýkıp tekrar sokaklardan apađý inmeleri gerekiyor-du; yađlý balýk çörekleri satan küçük bir dükkânda akıam yemeđi yediklerinde, gece havaya tüm ađýrlýđýyla çökmeye baılamýtı. "Gitsek fena olmayacak ođul," dedi Çevik Atmaca; Arren, "Kayý-đa mı?" dedi ama kayýđa deđil de nehrin üzerindeki eve, o bop, tozlu, berbat odaya gideceklerini biliyordu.

Tavıan onları kapýda bekliyordu.

Onlara, siyah merdivenleri aydýnlatmak için bir kandil yak-mýtı. Elinde tuttuđu kandilin cýlýz ýpýđý titriyor, duvarlara büyük, kıpır kıpır gölgeler dübüüyordu.

Konuklarınyn oturması için bir torba saman daha tedarik et-miıti ama Arren kapýnyn yanýnda çýplak yere oturdu. Kapý dýıarı-ya dođru açýlıyordu, kapýyı korumak için kapýnyn dýıına oturması gerekiyordu: Fakat o zifir zindan koridor çocuđun kaldýracađýn-dan fazlaydı ve bir gözünün de Tavsan'm üzerinde olasmý isti-yordu. Çevik Atmaca'mn dikkati ve belki de gücü Tavsan'm ona anlatacađý veya göstereceđi peyde olacaktý; bir numara için tetik-te olması gereken Arren'dL

Tavıan daha dik duruyor ve daha az titriyordu, ađzmý ve dip-lerini temizlemiıti; ilk baıta heyecanlı da olsa, aklı baıında ko-nuıtu, Kandil ýpýđýnda gözleri kapkaraydı, týpký beyazlan görün-meyen hayvan gözleri gibi. Hazia yemesi için sýkııtırarak, Çevik Atmaca'yla ciddi ciddi tartııpmaya baıladı. "Seni götürmek istiyo-rum, seni yanýmda götürmek istiyorum. Ayný yoldan gitmemiz

59

gerekir. Sen hazır olsan da olmasan da biraz sonra ben yola koyu-lacađým. Beni izleyebilmek için hazia kullanman gerekir."

"S anýrým ben seni izleyebilirim,"

"Benim gittiđim yere kadar deđil. Bu.,, týlsým yapmak de-đil." "Büyücü" veya "büyücülük" sözlerini söyleyemiyor gibiydi. "Oraya gidebileceđini - o yere» anlarsýn ya, o duvara gidebilece-đini biliyorum. Fakat orada deđil. Bunun yolu baıka."

"Eğer sen gidersen ben de izlerim."

Tavpan babým salladý. Bozulmuş, yakýpýklý yüzü kýpkýrmýzýý-dý; sadece Çevik Atmaca'yla konuþtuðu halde, sýk sýk Arren'e ba-karak onu da olayýn içine katýyordu. "Bak þimdi: Ýki çeþit insan vardu-, öyle deðil mi? Bizim gibi olanlar ve diðerleri... ejderhalar ve diðerleri. Gücü olmayan insanlar yan canlý demektir. Onlar sa-yýlmaz. Onlar gördükleri düþü bilmezler; karanlýktan korkarlar. Fakat diðerleri, insanların efendileri, karanlýða girmekten kork-mazlar. Bizde o kuvvet vardýr.'" "Varlýklarýn isimlerini bildiðimiz sürece." "Ama orada isimlerin önemi yok - bütün mesele burada, bü-tün mesele burada! Ýhtiyacýn olan ne yaptýðýn veya ne bildiðin de-ðil. Sihirlerin bir yararý yok. Ucunu býrakmak için bunlarýn hepsi-ni unutman gerekir. Ýpte hazia yemek bu noktada faydalý oluyor; isimleri unutuyorsun, varlýklarýn kalýplarým býrakýyorsun, doðru-dan gerçeðe gidiyorsun. Ben biraz sonra gideceðim; nereye gitti-ðimi öğrenmek istiyorsan dediklerimi yapman gerekir. Ben onun dediklerini yapýyorum. Yapamýn efendisi olmak için, insanların efendisi olman gerekir. Gizi bulman gerekir. Sana varlýklarýn isimlerini söyleyebilirim ama isim nedir ki? Ýsim bir gerçek, ger-çek, gerçek, sonsuza kadar gerçek deðildir. Ejderhalar oraya gi-demez. Ejderhalar ölür. Hepsi ölür. Bu gece o kadar çok aldým ki mümkün deðil beni yakalayamazsýn. Benimle kimse yanþamaz. Kaybolduðum yerde beni yönlendirebilirsin. Gizin ne olduðunu hatýrlýyor musun? Hatýrlýyor musun? Ölüm yok. Ölüm yok - yok! Ter içindeki yatak ve çürüyen kefen yok artýk, hiç yok. Kan, kuru bir dere gibi kuruyup yok oluyor. Korku yok. Ölüm yok. Ýsimler kayboluyor, sözcükler ve korku yok oluyor. Göster bana nerede

60

kayboldum ben, göster bana efendim..."

Böylece devam etti adam, bir týlsým söyler gibi sözcüklerin boðulmuş vecdinde; yine de ne bir týlsým yapabildi, ne de bir bü-tünlük, bir anlam yaratabildi, Arren, anlamak için çabalayarak, dinledi, dinledi. Bir anlayabilseydi! Çevik Atmaca, adamýn dedi-ðini yapýp hiç olmazsa bir kerecik ilacý almalýydý ki Tavpan ne hakkýnda konuþuyor anlasýn, o söyleyemediði veya söylemediði gizi bulsun çýkarsýn. Bundan başka burada ne ipleri vardý ki? Fa-kat, (Arren gözlerini Tavpanýn vecd halindeki yüzünden ayýrýp Çevik Atmacaya baktý) belki de büyücü anlamýptý bile... Bir tap kadar sertti o yüz. Kalkýk burun, donuk bakýp nereye gitmipti? Deniz taciri Atmaca gitmiþ, unutulmuþtu. Orada oturan, büyücü, Babbüyücü'ydü.

Tavpan'ýn sesi artýk mýrýltý halini almýptý ve baðdaþ kurmuş otururken ileri geri sallanıyordu. Yüzü bitkin, ađzý da gevþek bir hal almýptý. Yere konmuş kandilin cýlýz ve sürekli ýþýğýnda, yüzü ona dönük olan büyücü hiç konuþmadý ama Tavpan'ýn eline uza-narak tuttu. Arren onun uzandýðýný görmemiþti. Olaylarýn olupun-da boþluklar vardý; varolmayýsýn boþluklarý - uyupukluk olmalýy-dý bu. Mutlaka birkaç saat geçmiþti; vakit gece yarýþma yaklaþý-yor olmalýydý. O da uyupa, Tavpan'ý rüyasýnda izleyebilir, o yere, o gizli yola gidebilir miydi acaba? Belki de gidebilirdi. O anda ol-dukça mümkün görünüyordu. Fakat kapýýý korumasý gerekiyor-du. Çevik Atmaca'yla bu konuyu pek konu sýnamýplardý ama her ikisi de Tavpan'ýn onlarý gece tekrar çaðýrmasýnda kendilerine bir pusu kurmuş olma olasýlýðý yattýðýnýn farkýndaydý; adam bir kor-sandý; hýrsýzlarý tanýyordu. Bu konuda hiçbir þey söylememiþlerdi ama Arren tetikte durmasý gerektiðini biliyordu, çünkü büyücü-nün ruhu bu garip yolculuðundayken savunmasýz olacaktý. Ama aptal gibi kýlýcýný kayýðýn bordasýnda býrakmýptý; arkasýndaki kapý aniden açýlýrsa, býçaðý ne iþe yarayabilirdi ki? Ama bu olmaya-çaktý: Dinleyip, duyabilirdi. Tavpan artýk konuþmuyordu. Her iki adam da tamamen sessizdi; tüm ev sessizdi. Hiç kimse o sallantýlý merdivenlerden ses çýkartmadan çýkamazdý. Eðer bir ses duyarsa, konuþabilirdi: Yüksek sesle baðýrýrdý, o

zaman da trans bozulur,
61

Çevik Atmaca geri döner ve bir büyücünün öfkesinin hıncı dolu pımpeliyle Arren'i ve kendisini savunurdu... Arren kapının yanına oturduğu zaman Çevik Atmaca ona bakmıyordu, takdir dolu tek bir bakış: Takdir ve güven. Tetikte durduğu sürece hiçbir tehlike yoktu. Fakat bu çok zordu, bu iki yüze, aralarında yerde duran kandil yıldıznın cıltı incisine bakıp durmak; şimdi ikisi de sessiz-di, ikisi de hareketsizdi gözleri açıktı ama ne yıldız ne de tozlu odayı görüyorlardı; dünyayı görmüyorlardı ama başka bir düp ve ölüm dünyasını görüyorlardı... onlara bakmak ve onları takip et-memeye çalışmak,...

Orada, o engin, kuru karanlıkta, biri durmuş eliyle onu çağırıyordu. Gel, dedi, gölgelerin uzun boylu efendisi. Elinde bir inci-den pek de büyük olmayan cıltı bir alev tutuyordu, bunu Arren'e uzattı, yapam teklif etti ona. Yavaş yavaş Arren ona doğru bir adım attı, peşinden gitti.

~**me&***

62

IV BÜYÜ İBİDİ

KURU, ağız kuruydu. Ağzında toz tadı vardı. Dudakları toz ile kaplıydı. Başını yerden kaldırmadan, gölgelerin oynamasını izledi. Bunlar hareket eden, edilen, bir büyüyen bir küçülen büyük göl-gelerdi; duvarlarda ve tavanda hızla kopan daha zayıf gölgeler, bunları taklit ediyordu. Köpde ve yerde birer gölge daha vardı ama onlar kıpırdamıyorlardı. Başının arkası ağrımaya başladı. Aynı anda, gördükleri zih-ninde anlam kazanmaya başladı, pımpeli gibi, bir an için donarak:

63

Tavpan köpde, başı dizlerinde çömelmiş duruyordu, Çevik At-maca sırtüstü uzanmıyordu, bir adam Çevik Atmaca'nın üzerine edil-miştii, bir başkası da altın parçalarını bir torbaya dolduruyordu, bir üçüncüsü ayakta etrafı gözetliyordu. Üçüncü adam bir elinde fener, diğerinde de bir hançer tutuyordu; Arren'in hançerini.

Konuşuyorlardıysa bile onları duymıyordu. Sadece, ona derhal ve hiç duraksamadan ne yapması gerektiğini söyleyen kendi düşüncelerini duyabiliyordu. Hemen düşüncelerinin sözü-nü dinledi. Çok yavaşça birkaç metre emekledi, sol elini bir ham-leyle uzattı, hırsızların altınları topladıkları torbaya yapıştırdı gibi ayağa fırlayıp deliler gibi bağıarak merdivenlere doğru koştı. Bir basamak bile sektirmeden, basamakları ayağının altında bile hissetmeden, uçarasına, kör karanlıkta alt kata daldı. Sokağa fırlayarak, tüm hızıyla karanlıkta doğru koşmaya başladı. Evler, yıldızlara inat kara ve hantal duruyorlardı. Sağ yan-da, cıltı yıldız yıldıza yığılan derenin üzerinde pırıldıyordu; sokakların nereye gittiğini göremediği halde dört yol ağızlarını seçebiliyor, böylece yana, geriye

dönebiliyordu. Onu izliyorlardý; arkasýnda olduklarýný hissediyordu, hem de pek uzakta deðil. Adamlar yalýn ayaktý; aðýr soluklan, ayak seslerinden daha yüksekti. Eðer vakti olsa gülecekti; en sonunda avcý deðil de av olmanýn ne demek ol-duðunu anlamýptý; yakalamacada ebe deðil de kaçan olmak. Bu tek basma olmak demekti, özgür olmak. Arren saða saptý, yüksek korkuluklu bir köprüden eðilerek geçti, bir yan sokaða sapý verdi, bir köbeyi döndü, tekrar nehir kenarýna çýktý, bir süre nehir bo-yunca ilerleyip, baþka bir köprüden geçti. Ayakkabýlan parke taþ-larýnda çok ses çýkartýyordu, behirdeki tek sestir bu; köprünün ka-rada olan ayaðýnýn yanýnda ayakkabýlarýný çözmek için durdu ama baðcýklarý düðüm olmuþtu ve avcýlar onu gözden kaybetme-miþlerdi. Bir an için fener nehrin karpýsýnda parlamýþ; yumupak, aðýr ve kopuþan ayaklar gelmeye devam ettiler. Onlardan kurtula-mazdý, Sadece onlarýn önünde kopabilirdi; kopmaya devam edip, önde olmaya devam edip, onlarý o tozlu odadan uzaklara götüre-bilirdi... Hançerle birlikte üzerinden paltosunu da almýþlardý, gömlek-

64

le duruyordu, hatif ve sýcak; baþý dönüyor ve her adýmda kafatasý-nýn arkasýndaki acý o noktada yoðunlaþýyor, yoðunlaþýyordu; Ar-ren koþtu da koþtu... Torba onu engelliyordu. Birdenbire torbayý fırlatýp attý, daðýlan altýnlar uçupup yerdeki taþlara gürültülü bir týnlama ile çarptılar. "Alýn paranýzý!" diye baðýrdý, sesi boðuk ve nefes nefeseydi. Kopmaya devam etti. Önünde ne bir dörtyol að-zý, ne yýldýzlar vardý, çýkmaz sokaktaydý. Bir an bile duraksama-dan geri döndü ve kendisini kovalayanlara doðru koþtu. Fener gö-zünün önünde deliller gibi sallanýyordu, onlara vardýðýnda, mey-dan okurcasýna haykýrdý, Önünde bir fener, bir ileri bir geri sallanýp duruyordu; bü-yük ve hareket halindeki bu grilikte, solgun bir ýþýk noktacyðý. Uzun süre bu ýþýðý seyretti. Ýþýk gitgide zayıfladı ve sonunda bir gölge önüne geçti, gölge gittiðinde ýþýk da gitmiþti. Bu yüzden biraz kederlendi; belki de kendisine kederleniyordu çünkü artýk uyanması gerektiðini biliyordu. Fener sönmüþ, hâlâ asýlý durduðu gemi direðinde sallanýp duruyordu. Çevresinde deniz, gelmekte olan güneþle aydýnlandý. Bir davul çaldý. Aðýr kürekler muntazaman gýcýrdadı; geminin ahþabý yüzlerce minik sesle sýzlayarak gýcýrdadı; pruvada duran bir adam, çocuðun arkasýndaki denizcilere seslendi. Arren ile birlikte arka ambarda bulunan zincirlenmiþ adamlar da sessizdi. Her birinin belinde demir bir halka, bileklerinde kelepçeler var-dý; her iki bað da kýsa, aðýr zincirlerle bir yandaki adama baðla-nýyordu; demirden kemer ise zincirlenmiþ adamlar oturup emek-lesinler ama ayaða kalkamastılar diye ayný zamanda güvertede-ki demire zincirlenmiþti. Uzanamayacak kadar birbirlerine ya-kýnlardý, küçük bir yük ambarýna sýra sýra dizilmiþlerdi. Arren ön lombarýn köpesindeydi. Eðer baþýný yeterince yukarı kaldýrsa gözleri parmaklýklar ile geminin ambarý arasýnda kalan birkaç metre enindeki güverte ile bir hizaya geliyordu. Bir gece önceki kovalamacadan ve çýkmaz sokaktan sonra-sýný pek hatýrlamýyordu. Dövmüþ ve yenilerek yere serilmiþ, iþle baðlanmýþ ve bir yere tapýnmýptý. Garip, kýsýk bir sesle konu-

65

pan bir adam vardý; demirci gibi bir yer vardý, kýpkýrmýzý alevle-nen bir demirci ocaðý vardý... Tam olarak hatýrlayamýyordu. Yine de bunun bir esir gemisi olduðunu ve satýlmak üzere götürüldü-ðünü biliyordu.

Bu ona çok fazla bir şey ifade etmiyordu. Çok susamıştı. Be-deni sıızlıyor, babı ağrıyor. Güneş yükselince, ıpık gözlerine azap mızrakları gibi battı,
Sabahın ilerleyen saatlerinde, tutsakların her birine çeyrek ekmek verildi; keskin, sert bakıplı bir adam da deriden bir matara-yı onların ağzına tutarak uzun uzun su içmelerine olanak sağladı. Adamın boynunda köpek tasması gibi, enli, altın dörmelerle be-zenmiş deri bir halka vardı; Arren adamın konuşmasını duyunca, bu zayıf ve garip, fıstıltı halindeki sesi tamdı.
Yiyecek ve içecek, bir süre için vücudunun peripanlığına İyi geldi ve zihnini açtı, İlk defa olarak, üçü kendisiyle aynı burada, dördü de hemen arkalarında duran köle arkadaşlarının yüzlerine baktı. Kimisi, babı dizlerinde oturuyordu; birisi ise kendisini koy-vermişti; ya hastaydı ya da o ilahtan almıştı. Arren'in yanındaki yirmi yapılarında, geniş, tepsi gibi düz yüzlü biriydi. "Bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu Arren ona. Adam Arren'e baktı -yüzlerinin arasında yarım metre bile yoktu- omuzlarını silkerek sırttı; Arren bilmediğini belirtmek is-tediğini düündü, ama sonra adam kelepçeli eliyle bir şey iparet etmek istercesine bir hareket yaptı ve sırtmakta olan ağzını sonu-na kadar açtı; dilinin olması gereken yerdeki kara kökü göster-mek için,
nShowl'a götürecekler," dedi Arren'in arkasındaki tutsak, başka biri "Ya da Amrun'daki Pazar'a," dedi; sonra geminin her yanında biten o tasmalı adam, ambara doğru edilerek tısladı, "Kö-pekbalıklarına yem olmak istemiyorsanız, oturduğunuz yerde oturun," dedi ve herkes sustu. Arren bu yerleri, Shovvl'u, Amrun Pazan'ını, gözünde canlan-dırmaya çalıştı. Buralarda köle satıyorlardı. Mutlaka köleleri alı-cıların önlerine diziıyorlardı, aynı Berilanın Pazar yerindeki sığır-lar veya koçlar gibi. Orada, zincirler içinde durmak zorunda kala-

66

çaktı. Biri onu satın alıp evine götürecek ve ona emir verecek, o da emirlere uymayı reddedecekti. Ya da emirlere uyup, kaçmaya çalışıracaktı. Ve sonuç olarak, öyle ya da böyle, öldürülecekti. Ru-hunun kölelik düncesine isyan falan ettiği yoktu; bunu yapma-yacak kadar hastaydı ve sersemlemişti. Sadece, böyle bir şey ya-pamayacağım biliyordu; bir iki hafta içinde öleceğini veya öldü-rüleceğini biliyordu. Bu gerçeği görüp kabul ettiği halde, bu yine de onu korkutuyordu, böylece bu konuda daha fazla düünmek-ten vazgeçti. Ayaklarının arasında ambarın kötü ve siyah döpe-mesini seyretti; güneşin sıcaklığını cıplak omuzlarında hissetti; susuzluğun yeniden ağzını kuruttuğunu ve boğazını daralttığını fark etti. Güneş battı. Berrak ve soğuk gece, üzerlerine çöktü. Parlak yıldızlar doğdu. Davul, yavaş atan bir kalp gibi çalışıyor, kürek çekiplerini düzenliyordu, çünkü havada yaprak bile oynamıyor-du. Artık soğuk en büyük ıstırap halini almıştı. Arren'in sırtı, ar-kasındaki adamın tutulmuş bacaklarından, sol yanı da yanında kamburunu çıkarmış oturan ve tek nota üzerinden homurtulu bir ezgi mırıldanan dilsizden birazcık ısınyıyordu. Küfekçiler nöbet değiptirdiler; davul tekrar çalmaya başladı. Arren karanlığı bek-leyip durmuştu ama şimdi de uyuyamıyordu. Kemikleri sıızlıyor-du, pozisyonunu değiptiremiyordu. Her yeri sızlayarak, titreyerek, içi yanarak oturduğu yerden, kürekçilerin çektikleri her kü-rekte gökyüzünden kayan, sonra yerlerine geri dönüp kıpırdama-dan duran, sonra tekrar kayan, geri dönen, duran yıldızları sey-retti. Tasmalı adam ile bir bakkası, kık ambarı ile geminin direği arasında durdular; direkte sallanmakta olan küçük fener, adam-ların aralarına ıpınlar yolluyor, balarının ve omuzlarını belirli-yordu. "Sismiş, bok çuvalı," dedi tasmalı adamın zayıf, nefret dolu sesi, "yılın bu zamanında, Güney Boğazı'nda sisin ipi ne? Lanet olsun böyle pansa!"

Davul çaldý. Ýýldýzlar kaydý, geri döndü ve duraksadý. Ar-ren'in yanýndaki dilsiz adam birdenbire titremeye baýlayarak, ba-þýný kaldýrdý ve korkunç bir çýðlýk attý; korkunç, biçimsiz bir ses.

67

"Kes sesini!" diye gürlledi, gemi direðinin yanýndaki ikinci adam. Dilsiz adam tekrar titredi ve çenesi zangýrdayarak sustu. Ýýldýzlar çaktýrmadan yokluða doðru kaydýlar.

Geminin direði sallanarak gözden kayboldu. Arrenlin sýrtýna âdeta soðuk ve gri bir battaniye örtölüvermipti. Davul, bir an du-raksadýktan sonra çalmaya devam etti ama daha yavaþ olarak.

"Kesilmip süt kadar yoðun," dedi Arren'in tepesinde bir yer-lerdeki boðuk ses. "Bana bak, davulu çalmaya devam et! Daha önümüzde yirmi mil kadar sýðlýk yer yok!" Sisin içinden nasýrlý ve yaralý bir ayak belirdi, Arren'in yüzüne yakýn, sonra bir adým-da gözden kayboldu, Sisin içinde ileri gittikleri hissedilmiyordu; sadece bir sallan-ti ve kuvvetli kürek darbeleri vardý. Davulun vuruplarýnýn sesi bo-ðulmuþtu. Rutubetli bir soðuk vardý. Arren'in saçlarýnda yoðunla-þan sis, gözlerine kaçýyordu; diliyle damlalarý yakalamaya çalyptý ve aðzým açýp, susuzluðunu yatýptýrmak amacyýla, rutubetli hava-yý soludu. Ama dipleri birbirine vurdu. Zincirlerin soðuk metali bacaklarý Lirasýndan sallanýyor ve deðiði yeri atep gibi yakýyor-du. Davul çaldý, çaldý ve sustu.

Sessizlik.

"Çalmaya devam edin! Ne oldu?" diye kükredi boðuk, ýslýklý ses, pruvadan. Cevap veren olmadý.

Gemi, sakın denizde biraz daha kaydý. Belirsiz korkuluklarýn gerisinde hiçbir þey yoktu: Boþluk. Geminin yanma bir þey sür-tündü. O ölü, garip sessizlikte ve karanlýkta bu ses yüksek çýkmýþ-tý. "Karaya oturduk," diye fýsýldadý tutsaklardan biri ama sessizlik adamýn sesinin üzerine çöktü. Sanki içinden bir ýþýk yayýlýyormuş gibi sis aydýnlanmaya baýladı. Arren, minik nem damlalan havada parýldarken, yanma zincirlenmiş adamlarýn baýlarým net olarak görebiliyordu. Gemi tekrar sallandý, oðlan baþým kaldýrarak, gemide önündekileri gö-rebilmek için zincirlerinin izin verdiði kadar uzandý. Güvertedeki sis, bulutlarýn arkasýndaki ay gibi parlýyordu, soðuk ve ýþýltýlý. Kürekçiler, oyma heykeller gibi duruyorlardý. Mürettebat, gemi-nin orta kýsmýnda duruyordu, gözlerinde hafif bir parýltý. Geminin

68

iskele tarafýnda ise bir adam tek baþýna duruyordu; ýþýk o adam-dan geliyordu, yüzünden, ellerinden ve erimip gümüş gibi yanan asasýndan. Ipýklar saçan bu adamýn ayaðýnýn dibine kara bir þekil çö-melmipti Arren konupmak istedi ama konupamadý. Ipýðýn hafmetine bürünmüş olan Babbüyücü, ona doðru giderek, güverteye diz çöktü. Arren, onun elinin temasýný hissetti, sesini duydu. Bilek-lerindeki ve bedenindeki baðlarýn çözüldüðünü hissetti; tüm am-barda zincir þýkýrtýlarý duyuldu. Fakat hiç kimse kýmýrdamadý; sa-dece Arren ayaða kalkmaya çalyptý ama uzun süren hareketsizli-ðinden tutulmuş olduðu için baþaramadı. Babbüyücü'nün kuv-vetli kavrayýþýný kolunda hissetti ve o yardýmla yük ambarýndan týrmanarak apar topar güverteye çýktý.

Babbüyücü, büyük adýmlarla oðlandan ayrýldý; o sisli nur, ha-reketsiz kürekçilerin yüzlerinde, parlýyordu. Ýskele tarafýndaki parmaklýklarýn yanýnda iki büküm olmuş adamýn yanýnda durdu.

"Ben cezalandýrmam," dedi sert, berrak, en az sisteki büyü ýpýđý kadar sođuk ses. "Fakat adalet hakký için Egre, bu kadarýný üzerime alýyorum: Konupmaya deđecek bir sözcük buluncaya kadar sesine kesilmesini emrediyorum."

Tekrar Arren'e geri dönerek, ayađa kalkmasına yardım etti, "Gel pimdi ođul/" dedi; onun yardımýyla Arren topallayarak yü-rümeýi bapardý ve orada, geminin yanında, apađýda saluýmakta olan kayýđa yarý düptü, yan yuvarlandý: Ufkabakan'a, yelkeni, siste yarasa kanadına benzeyen kayýđa. Ayný sessizlikte ve o ölü sakinlikte ýpýk söndü, kayýk döndü ve geminin kenarýndan kayýp ayrýldý. Neredeyse o ant kadýrga, soluk direk feneri, hareketsiz kürekçiler, geminin hantal, kara küpeptesi yok oldu. Arren, seslerin çýölýklar halinde patlak ver-diđini duyduđunu zannetti ama sesler zayıftý ve kısa bir süre sonra kaybolup gitti. Biraz daha sonra sis de karanlýkta uçuparak inceliþ parçalandý. Yıldýzlarýn altýna çýktýlar; Ufkabakan, bir ya-rasa kadar sessiz, o berrak gecede denizin üzerinden süzöldü.

Çevik Atmaca Arren'i battaniyelere sarýp, su verdi; Arren

69

aniden ađlamaya baþlayýnca, eli ođlanýn omuzunda yanma otur-du. Bir þey söylemedi ama elinin dokunupunda bir þefkat, bir me-tanet vardý. Arren yavaþ yavaþ teselli buldu: Sýcaklýk, kayýđýn yu-mupak hareketleri, gönlündeki rahatlýk.

Bapýný kaldýrýp yol arkadapýna baktý. Bu kara yüze, hiçbir do-đaüstü ýpýltý yapıþýp kalmamýptý. Yıldýzlara karþý duran adamý an-cak görebiliyordu.

Kay de týlsým rehberliđinde ilerlemeye devam etti. Dalgalar, bapýrmýþçasýna, kayýđýn kenarlarýnda fýsýldapýyorlardý.

"Tasmalı adam kimdi?"

"Kalkma. Bir deniz hírsýzý, Egre. O tasmayý, bir zamanlar bo-đazý kesildiđinde açýlan yarayý gizlemek için takýyor. Görünüþe göre, korsanlýktan esir tüccarlıđýna düþmüþ. Fakat bu kez baltayý taþa vurdu." Kuru ve sakin sesinde hafif bir hoþnutluk týnýsý vardý.

"Beni nasýl buldun?"

"Büyücölükle, rüþvetle... Çok zaman harcadým, Roke Yöne-ticisi ve Babbüyücüsünün Hort Kenti'nin gecekondularýnda araþ-týrma yaptýđýnýn bilinmesini istemedim. Kepke gizliliđimi koru-yabilseydim. Ama^ bir o adamýn, bir bu adamýn izini sürmek zo-rundaydým; sonunda izini bulduđumda, esirci yelken açmýptý bile, ben de kendime hâkim olamadým. Ufkabakariý alýp günün en sa-kin saatinde yelkenine rüzgârý üfledim ve körfezdeki bütün gemi-lerin küreklerini, ýskarmozlara yapıþtırdým - bir süre için. Eđer büyücölük yalandan ve havadan ibaretse, bu olanlarý da nasýl açýklayacaklarý onlarýn sorunu. Fakat bu acele ve kızgýnlýkla, sýđ-lýklardan korunmak için güneyin dođusundan giden Egre'nin ge-misini kaçýrýp, geþip gittim. Bugün yaptýđým her þey uđursuzdu. Hort Kenti'nde hiç talih yok... Eh, sonunda ben de bir bulma bü-yüsü yaptým ve karanlýklar içinde gemi önüme çýkýverdi. Hâlâ uyumayacak mýsýn sen?"

"Ben iyiyim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum.11 Arren'in ürpertisinin yerini, hafif bir atep almýptý; gerçekten de kendini iyi hissediyordu; bedeni halsizdi ama aklı bir þeyden öbürüne konup duruyordu. "Ne kadar zaman sonra uyandýn? Tavþan'a ne oldu?"

"Gün ýpýđýyla uyandým; þansýma, kafam kaimdir; kulađýmın

70

arkasında bir pipik ve çatlamış kabak gibi bir yarık var. Tavpanlı uyuşturucunun uykusunda bıraktım."

"Nöbetimi iyi tutamadım-

' 'Ama uykuya dalmadın

"Hayır," Arren duraksadı. "Bu - o-

"Benim önümdüydün; seni gördüm," dedi Çevik Atmaca ga-rip bir şekilde. "Ve böylece onlar sürünerek içeri girdiler, salha-nedeki koyunlar gibi babımyza vurdular, altım, deşerli giysileri ve satılabilir köleyi alıp gittiler. Onlar senin peşindeydi oğul. Am-rum Pazan'ndaki bedelin, koca bir çiftliğe denk senin."

"Bana yeterince kuvvetli vurmadılar. Ben uyandım. Onları bir güzel koşturdum. Beni köpeye sıkıptırmadan önce, ganimetle-rini de ortalığa saçtım." Arren'in gözleri parladı.

"Onlar daha oradayken sen uyanıp kaçtın mı? Neden?"

"Onları sizden uzaklaştırmak için." Çevik Atmaca'nın sesin-deki papkınılık aniden Arren'in gururuna dokundu; öfkeyle ekledi Arren, "Sizin peşinizde olduklarım düpünmüptüm. Sizi öldürebileceklerini düpünmüptüm. Beni izlesinler diye torbalarını kaptı-şım gibi başırdım ve kaçtım. Onlar da beni izlediler."

"Öyle - izlerler!" Çevik Atmaca'nın bütün söylediği bundan ibaretti, bir övgü sözcüğü bile söylemedi; ama orada oturup bir süre düpündü. Sonra, "Zaten ölmüş olabileceğim hiç gelmedi mi aklıma?" dedi.

"Hayır."

"Önce öldürüp sonra soymak daha emniyetli bir yoldur"

"Bu aklıma bile gelmedi. Sadece onları sizin yanınızdan uzaklaştırmayı düpündüm."

"Neden?"

"Çünkü eğer uyanacak vaktiniz olsaydı, her ikimizi de bu be-ladan kurtarmak için bizi savunabilirdiniz. Ya da, en azından ken-dinizi kurtarabilirdiniz. Ben nöbet tutuyordum, ve görevimi yapa-madım. Sizin için nöbet tutuyordum. Burada önemli olan sizsi-niz. Ben sizi korumak için, ve her ne lazımsa onu yapmak için bu-radayım - bize yolu gösterecek olan, gitmemiz gereken yer her nereye se bizi oraya götürecek olan, ters giden şeyi düzeltecek

71

. />

olan sizsiniz,"

"Öyle mi dersin?" dedi büyücü. "Dün geceye kadar ben de öyle düpünüyordum. Beni izleyen biri var diye düpünüyordum ama seni izleyen ben oldum, oğul." Sesi soğuk ve belki biraz da alaylıydı. Arren ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Gerçekten de tam anlamıyla kafası karışmıştı. Hırsızları Çevik Atmaca'nın ya-nından uzaklaştırmak için nöbet sırasında uykuya dalarak veya transa geçerek yaptığı hatayı ancak affettirebilir diye düpün-müptü: Pimdi ise yaptığı bu hareket aptalca geliyor, yanlış bir za-manda transa geçmek ise fevkalade akıllıca görünüyordu.

"Üzgünüm, efendim," dedi sonunda, dudakları oldukça ger-gin, bir kez daha ağlama isteğini kolay kolay bastıramadan, "ba-paramadım için. Ve siz benim hayatımı kurtardınız-

"Ve sen de benimkini, belki de," dedi büyücü azariarcasına. "Kim bilebilir ki? Yılları bitince boğazı kesebilirlerdi. Bu konu-yu kapatalım artık Arren, Benimle birlikte olduğun için çok mut-luyum."

Çevik Atmaca levazım kutularına gidip küçük mangallarını yaktı ve bir peylerle uğraşmaya başladı. Arren uzanarak yıldızları seyretti; duyguları yatıştı ve aklı oradan oraya kopuşturmayı bıraktı. O zaman, yaptığı veya

yapmadýđý peylerin Çevik Atmaca tarafýndan yargýlanmayacađým gördü. Yaptýđýný yapmýptý; Çevik Atmaca da bunu olmuş bitmiş olarak kabul ediyordu. "Ben ceza-landýrmam, " demişti, buz gibi bir sesle Egre'ye. Ödüllendirmiyor-du da. Ama büyücülük gücünü onun hatýrýna ortaya çýkartarak, alelacele Arren'in pebinden gelmişti; ve bunu gene yapardı. Gü-venilebilecek bir insandý.

Arren'in ona duyduđu tüm o sevgiye, tüm o güvene layýktý. Gerçek buydu ki, o da Arren'e güveniyordu. Arren'in yaptýđý dođ-ruydu.

Đimdi geri gelmiş, Arren'e dumaný tüten bir fincan sýcak pa-rap uzatýyordu. "Belki bu senin uyumaný sađlar. Dikkat et, ađzýný yakarsýn." "Parap nereden geldi? Kayýkta hiç parap tulumu görmemiş-tim-1"

72

"Ufkabakan*da. insanýn gözüne görünenden fazlasý vardýr," dedi Çevik Atmaca, Arren'in yanýna otururken; Arren karanlýkta onun güldüđünü duydu, hafice, neredeyse hiç ses çýkarmadan.

Arren, parabý içebilmek için. oturdu. Parap insanýn bedenini ve aklýný tazeliyordu, çok güzeldi. "Đimdi nereye gidiyoruz?" de-di.

"Batýya."

"Tavşan ile birlikte nereye gittin?"

"Karanlýđa, Onu hiç gözden kaybetmedim ama o kayboldu. Dýp sýnýrlarda, deliliđin ve kâbusun çýplaklýđýnda dolandý durdu, Ruh o kasvetli yerlerdeki bir kup gibi çýđlýklar attý, denizlerden uzakta bađýran martýlar gibi. O bir yol gösterici deđil O her za-man kaybolmuş biriydi. Sihirbazlýk konusundaki tüm hünerine rađmen hiçbir zaman önünü göremedi, bir tek kendisini gördü."

Arren, anlatýlanların hepsini anlamadı; o anda anlamak da is-temedi zaten. Büyücülerin sözünü ettikleri bu "karanlýk"ýn içine kendisi de birazcık çekilmişti; bunu hatýrlamak bile istemiyordu; bu onu ilgilendiren bir şey deđildi. Gerçekten de, ya onu, o karan-lýk bekli, "gel" diye fýsýldayan ve elinde bir inci tutan o gölgeyi tekrar rüyasýnda görürse diye uyumak istemiyordu.

"Efendim," dedi, aklý hemen başka bir konuya dođru döne-rek, "neden-"

"Uyu!" dedi Çevik Atmaca nazik bir öfkeyle.

"Uyuyamıyorum efendim. Neden öbür köleleri serbest býrak-madýđýnýzý merak ettim.'"

"Býraktým. Gemide bađlý bir tek insan býrakmadým."

"Ama Egre'nin adamlarýnýn silahlan vardý. Eđer onlarý da bađlasaydýnýz-"

"Ya, onlarý bađlasaydým ha? Sadece altý kipilerdi. Kürekçüer de sizler gibi, zincirli esirlerdi. Đimdiye dek Egre ile adamlarý öl-müplerdir bile, ya da diđerleri tarafýndan köle olarak satýlmak için zincirlenmiplerdir; ama dövüpebilsinler veya pazarlýk edebilsin-ler diye serbest býraktým onlarý. Ben esir toplamam."

"Ama onlarýn kötü adamlar olduđunu biliyordunuz-"

"O yüzden onlarla bir mi olmalýydým? Onlarýn hareketlerinin

73

benimkileri yönetmesine izin mi vermeliydim? Onlar yerine bir seçim yapmam, ama onlarýn da benim yerime bir seçim yapmala-rýna izin vermem!" Arren, bunlarý düþünerek sespizlepti. Sonra büyücü yavaþça konuşarak, "Yapýlan bir eylemin, öyle gençlerin zannettikleri gi-bi, insanýn bir tapý yerden alýp fýrlatmasýndan, o tapýn bir yere çarpması veya sýýýrýp geçmesinden, böylece de bu ipin bitmiş ol-masýndan ibaret olmadýđýný görebiliyor musun Arren?" dedi, "Tap yerden kaldýrýldýđýnda, yer hafifler;

onu tutan el de ađýrlapýr. Fýrlatýldýđýnda, yýldýzlarýn dolammlarý tepki verir ve vurduđu ve-ya düptüđu yerde evren deđipmiş olur. Her eylem, bütünün denge-sine dayanýr. Rüzgârlar ve denizler, suyun, yerin, ýpýđýn gücü ve bunlarýn hepsinin yaptýklarý; tüm hayvanlar ve yepilliklerin yap-týklarý iyi ve dođru olarak yapılmaktadır. Muvazene'nin içindeki tüm bu eylemler. Tayfunlardan, büyük balinalarýn seslerinden ku-ru bir daim düpmesine ve sivrisineđin uçmasına kadar her şey, bütünün dengesi içinde yapılmaktadır. Fakat bizim, dünya ve bir-birimiz üzerinde gücümüz olduđuna göre, yaprađýn, balinanýn ve rüzgârýn kendiliđinden yaptýđý şeyi öğrenmemiz gerekir. Dengeyi korumayý öğrenmemiz gerekir. Aklýmýz olduđuna göre, cahilce hareket etmemeliyiz. Seçme þansýmýz olduđuna göre, sorumsuz-ca davranmamalıyýz. Ben kim oluyorum da -bunu yapabilecek gücüm olmasma rađmen- insanlann gelecekleriyle oynayarak onlarý ödüllendireyim veya cezalandýrayým?"

"Ama o zaman," dedi ođlan yýldýzlara dođru kaplarýný çata-rak, "dengeyi hiçbir şey yapmayarak mı koruyacađýz? Mutlaka birilerinin bir şeyler yapması gerekir, yapacađý şeyin tüm sonuç-larýný bilemese bile, eđer yapılabilecek bir şey varsa tabii, öyle deđil mi?"

"Hiç korkma. Ýnsanlar için bir şeyler yapmak, her zaman için bir şey yapmaktan daha kolay olmuştur. Kötülük veya iyilik yapmaya devam edeceđiz..., Ama eđer, baþýmýzda bir kralýmýz ol-saydı yeniden ve eski günlerde olduđu gibi bir büyücünün düpün-cesine baþvursaydı, ve ben de o büyücü olsaydým ona: 'Efendi-miz, hiçbir şey yapmayın, çünkü bunu yapmak son derece adalet-

74

li, övgüye deđer, soylu olurdu; hiçbir şey yapmayın çünkü bunu yapmak hayýrlý gibi görünüyor; sadece yapmak zorunda olduđu-nuz ve baþka türlüşünü yapamayacađýnýz şeyleri yapýn/ derdim/'

Sesinde, Arren'in dönüp, konupurken onu seyretmesine ne-den olan bir şey vardý. Atmaca bumu, yaralı yanađý, kara, kызgýn gözleri görünce Arren'e, büyücünün yüzündeki ýpýltý yeniden par-lýyor gibi geldi. Arren adama hem sevgi, hem korkuyla baktý, "Beriden çok yukarýlarda/' diye düpündü. Fakat baktýkça, adamýn yüzündeki her çizgi ve düzlükte gölgesizce duran şeyin büyü ýpý-đý, büyücülüđün sođuk zaferi olmadýđýný, bu ýpýltýnýn ýpýđýn kendi-si olduđunu fark etti: Sabahýn, günün evrensel ýpýđýnýn ta kendisi. Büyücününkinden de büyük bir güç vardý, Ayrıca, geçen yýllar Çevik Atmaca'ya diđer insanlardan daha insaflý davranmamýptý. İpýk gitgide kuvvetlendikçe ortaya çýkan yýllarýn çizgileriydi ve Çevik Atmaca yorgun görünüyordu. Esnedi...

Böylece bakýnarak, meraklanarak ve düpünerek Arren en so-nunda uykuya daldý. Fakat Çevik'Atmaca onun yaYunda oturarak tan vaktini ve güneþin yükselmesini seyretti, týpký bir hazine için-de kaybolmuş bir şeyi arayan, kusurlu bir mücevheri, hasta bir çocuđu seyreden biri gibi.

75

V

DENÝZ HAYALLERÝ

SABAHIN geç vakitlerinde Çevik Atmaca büyürüzgânný yelken-den aldı ve kayýđý yavaş yavaş güneşe ve batýya dođru esen dün-ya rüzgârýna bıraktý.

Uzaklarda, sađ taraflarýnda güney Wat-hort'un dađlan, yanlarýndan kayarak, gitgide daha bir mavileyip küçölerek, gerilerinde kaldý; dalgalarýn üzerindeki buđulu bir dal-ga gibi.

Arren uyandý. Deniz, sýcak ve altýn rengi öđle vaktinin altýna uzanmýptý; sonsuz ýþýk altýnda, sonsuz su. Çevik Atmaca, kayýđýn

76

kýçýnda, üzerinde bir tek peptemal ve yelken kumapýndan yapýl-mýþ bir çepit türbanla, çýplak oturuyordu. Tath bir þarký söylüyor, avuç içleriyle kürekçi tahtasýna bir davulmup gibi, hafif ve mono-ton bir ritimle vuruyordu. Söylediđi þarký, bir büyücölük týlsýmý, bir büyü þarkýsý, yiđitlerin veya krallarýn kahramanlýklarý deđil, bir anlamsýz sözcükler dizipiydi, týpký bir ođlan çocuđunun, yaz aylarýnýn upuzun akþamüstlerinde, Gont'un yüksek dađlarýnda, tek baþýna keçileri güderken söylediđi gibi.

Denizin yüzeyinden bir balýk sýçrayarak havada, kýzböceđi-nin kanatlan gibi sert ve titrek olan kanatlarýyla uzunca bir mesa-fe kayýp gitti.

"Güney Uçýöreler'deyiz," dedi Çevik Atmaca þarkýsý bitince, "Burasý dünyanýn garip bir bucađý; derler ki, burada balýklar uçar, yunuslar da þarký söylermip. Ama sular yüzmek için uygundur; benim de köpekbalýklarýyla bir anlaþmam var. Hadi, kölecinin iz-lerini üzerinden yýka."

Arren'in her adalesi ađrýyordu ve ilk baþta kýpýrdamaya istek-sizdi. Ayrýca pek deneyimli bir yüzücü de deđildi, çünkü Enlad'ýn denizleri acýdýr, öyle ki insan o sulara yüzmek, o sularla bođupur ve kýsa sürede yorulur. İlk dalýpta masmavi sular sođuk geldi ona, ama sonra zevkine doyum yoktu. Tüm ađrýlarý sýzýlan üzerinden süzüldü gitti, Ufkabakarim yanýnda, genç bir deniz yýlaný gibi de-nize karpý yüzdü. Su zerrecikleri havada fýskiye gibi uçubuyordu. Çevik Atmaca da güçlü kulaçlarýyla ona katýldý. Ufkabakarim uy-sal ve kol kanat germip bir þekilde onlarý bekledi. Bir balýk deniz-den havaya sýçradý, Arren balýđý kovaladý; balýk denize daldý, son-ra tekrar sýçradý, havada yüzerek, denizde uçarak ođlaný kovaladý.

Altýn renkli, esnek gövdeli delikanlý, güneþ denize deđinceye kadar su ve ýþýk içinde oynadý, güneþlendi. Esmer ve ölçölü, hare-ketleri tutumlu, yýllann kýsa ve öz gücüyle adam, hem yüzüp hem de kayýđý yolunda tutarak, yelkenbezinden bir güneþlik yapýp, yüzmekte olan ođlan ile uçan balýđý tarafsýz bir þefkatle seyretti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Arren, akþam karanlýđýnýn geç vakitlerinde, tuzlu etten ve kuru ekmekten epeyce yedikten sonra ve uykusu tekrar bastýrýrken.

77

"Lobarnery," diye cevap verdi Çevik Atmaca; bu yumupak heceler, o gece Arren'in duymup olduđu son sözcük oldu, böyle-ce gecenin ilk saatlerinde rüyalarý kendilerini bu sözcüđün etra-fýnda ördüler Rüyasýnda kendisini yumupak, solgun nesnelerden olupmup, bir yýđýn pembe, altýn rengi ve gök mavisi þeritlerle ip-likler üzerinde yürürken ve bundan da aptalca bir zevk alýrken gördü; birisi ona, "Bunlar, havanýn hiç kararmadýđý, Lorbanery* nin ipek tarlalarý," dedi. Fakat daha sonra, gecenin gevpek ucun-da, güz yýldýzlan bahar göđünde parlamýþken, rüyasýnda yýkýk bir evde olduđunu gördü. Her þey tozlu ve yýrtýk pýrtýk, tozlu örümcek ađlarýyla bezenmipti. Arren'in bacaklarý ađlara takýlmýþ-tý; ađlar ađzýna

burnuna takýlýyor, nefesini kesiyordu. Ýpin en deh-pet verici yaný, bu yüksek ve ýýkýk odanýn Roke'taki Büyük Ev'in, Ustalar'la birlikte kahvaltý ettiði salonu olduðunu bilmesiydi.

Arren dehpet içinde uyandý, kalbi deliler gibi çarpýyordu, kü-rekçi tahtasýna dayalý bacaklan tutulmuþtu. Kötü rüyadan kaç-mak isteyerek yerinde doðruldu. Doðuda henüz aydınlýk yoktu ama karanlýk açýlýyordu. Kayýðýn direði çýtýrdadý; hâlâ kuzeydoðu esintisiyle gergin olan yelken, oðlanýn tepesinde yüksek ve belli belirsiz panldadý. Kayýðýn kýçýnda, yol arkadaþý derin ve sessiz uyuyordu. Arren tekrar uzanarak berrak gün onu uyandýrýncaya kadar tavþan uykusuna yattý.

O gün, deniz hiçbir zaman hayal bile edemeyeceði kadar ma-vi ve sakindi; su o kadar hafif ve o kadar berraktý ki, içinde yüz-mek yan yarıya kaymak veya havada tüy gibi uçmaya benziyor-du; çok garip, rüya gibi bir «peydi. Öðlen vakti sordu, "Büyücüler rüyalara önem verirler mi?"

Çevik Atmaca balýk avlýyordu. Tüm dikkatîyle misinasýna bakýyordu. Uzun bir süre sonra, "Neden sordun?" dedi.

"Rüyalarda gerçek bir yan var mı diye hep merak ederim."

"Elbette."

"Geleceði tam olarak söylerler mi?"

Fakat büyücüye balýk vurmuþtu ve on dakika sonra, öðlen ye-meklerini, yani gümüb mavisini bir deniz levreðini kayýða çektiðin-de, soru tamamen unutulmuþtu.

78

Akpamüstü, onlarý zorba günepten korumak için yaptýklarý gölgelik altýnda tembel tembel zaman öldürürken Arren sordu, "Lorbanery'de ne arayacaðýz?"

"Aradýðýmýz peyi," dedi Çevik Atmaca.

"Enlad'da," dedi Arren bir süre sonra, "öðretmeni taþtan olan çocuðun hikâyesini anlatýrlar."

"Öyle mi?... Ne öðrenmiþ peki?"

"Soru sormamayý."

Çevik Atmaca, kahkahasýný bastýrmak için homurdandý ve doðrulup oturdu.

"Çok güzel!" dedi. "Yine de, ne hakkýnda konuþ-tuðumu öðreninceye kadar konuþmamayý tercih ederim. Neden artýk Hort Kenti'nde, Narveduen'de ve belki de tüm Uçyörelere'de büyü yapýlmýyor? Bunu öðrenmeye çalıþýyoruz, öyle deðil mi?"

"Öyle."

"Uçyörelere kurallar deðipir, diye bir laf vardýr, hiç duydun mu? Bu sözü denizciler kullanýrlar ama aslýnda büyücü sözüdür; büyücülüðün kendisinin de yapýldýðý yere baðlý olduðunu belirtir. Roke'ta yapýlan iyi bir týlsým, Iff ish'te sadece sözcüklerden ibaret kalabilir. Yaradýlýþ lisaný, her yerde bir hatýrlanmaz; burada bir sözcük, orada bir sözcük. Týlsým örmenin kendisi de, yer ve su ile ve yapýldýðý yerdeki rüzgârlar ve o yerin aldyðý ýþýkla birbirine kaynamýþtır. Bir zamanlar Doðu'ya, uzaklara yelken açmýþtým, o kadar uzaklara ki ne rüzgâr ne de su benim sözlerime kulak asý-yordu, gerçek isimlerini bilmiyorlardý; ya da daha doðrusu bilme-yen bendim. Dünya çok geniþ, Açýk Deniz tüm bilgilerin sýnýrla-rýný abýyor; ve dünyanın gerisinde baþka dünyalar var. Tüm bu ye-rin derinliðinin üzerinde ve zamanýn uzun uzantýsýnda, söylenebi-lecek herhangi bir sözcüðün, her yerde ve sonsuza kadar, anlamý-nýn ve gücünün ađýrlýðýný tabýýp tabýmadýðýndan kuþkuluyum; Segoy'un söylemiþ olduðu, her peyi vareden Ýlk Sözcük ve henüz söylenmemiþ ve her peyi yok oluncaya kadar da söylenmeyecek olan Son Söz hariç,,. Yani, bu bizim Yerdeniz dünyamýzda bile, bizim bildiðimiz bu küçük adacýklarda bile, farklılýklar, gizemler ve deðipiklikler var. Ve en az bilinen ve en çok gizemlerle dolu olan yer de Güney Uçyöre. Ýç Adalar'ýn büyücülerinin çok azý bu

insanların arapma girmiptir. Bu insanlar büyücüleri hop karpıyla-mazlar, kendilerine ait -en azından öyle olduğu zannedilen- bü-yüleri vardı çünkü. Fakat bu konudaki söylentiler belirsizdir, belki de buralarda büyücülük sanatı hiçbir zaman iyice öğrenil-medi veya tam anlamıyla anlaşılmadı. Eğer öyleyse, büyücülü-ğü çözmeyi aklına koymuş biri, buradaki büyüü kolaylıkla çö-zer; buradaki büyücülük İç Adalar'daki büyücülükten daha çabuk zayıflar. Böylece biz de, Güney'de büyüün baparışızlığıda udra-masıyla ilgili öyküleri Öğrenebiliriz. Çünkü bizim eylemlerimizin kuvvetli ve derin olarak ilerlediği yol, disiplin yoludur; yönü ol-mayan yer, insanların eylemlerinin apağılaştığı ve dağılıp boşa gittiği yerdir. Yani, o aynalı pipman kadın sanatım kaybetmişti ve böyle bir peye hiç sahip olmadığına düpünüyordu. Aynı şekilde Tavşan da hazine kullanıp ancak rüya âleminin keyi ısıma girip orada da hemen kaybolduğu halde en büyük büyücülerden daha ileriye gittiğini zannediyor... Fakat gittiğini zannettiği yer neresi? Ara-dığı şey ne? Onun büyücülüğünü yutmuş olan şey ne? Hort Ken-tini yeterince gördük sanıyım, şimdi daha güneye, Lorbanery'ye gitmemiz gerek, oradaki büyücülerin ne yaptıklarını görmek, bul-maya çalıştığımız şeyin ne olduğunu bulmak için... Bu, sorunu yanıtlıyor mu?*

"Evet, ama-

"O zaman bırak da tabi biraz dinlensin!" dedi büyücü. Böylece gölgeliğin sarımsı, parlak gölgesinde, direğin yanında oturup, ka-yık yavaş yavaş güneye doğru giderken, bu akşamüstünde denizi ve batıyı seyretti. Dimdik ve hareketsiz oturuyordu. Saatler geçti. Arren bu arada yavaşça kayığın keyinden denize süzülerek birkaç kez yüzdü, çünkü denizin üzerinden batıya doğrultulmuş, parlak ufuk çizgisinden daha fazlasını, ıyığı sınırların gerisini görüyor-muş gibi bakan o kara bakışın önünden geçmekten hoşlanmıyor-du.

Çevik Atmaca sonunda sessizliğinden çıkarak konuştu; yine de tek tük sözcüklerle konuşuyordu. Arren'in yetiştirilme tarzı, onun kibarlık veya ilgisizlik kisvesi altında saklanan ruh durumu-nu hemen sezmesini sağlamıştı; yol arkadaşının canının siklon ol-

duğunu biliyordu. Başka soru sormadı ve akşam, "Eğer parkı söy-lersem, düpüncelerinizi rahatsız etmiş olur muyum?" dedi. Çevik Atmaca pakalaşmak için çaba harcayarak cevapladı, "Bu, parkı-nın nasıl söylendiğine bağlı." Arren sırtını direğe vererek oturdu ve parkı söyledi. Sesi, se-neler önce Berila Saray ı'nın müzik ustasının harpının tellerinde ezgileri çalarak onu edittiği yıllardaki kadar tatlı ve yüksek değil-di, bu günlerde yüksek tonlar boğuk çıkıyor, alçak tonlarda da bir viyol tınısı duyuluyordu; kara ve berrak. Elfarran'ın, Morred'in ölümünü duyduğu ve kendi ölümünü beklemeye başladığı zaman yaptığı türkü olan Ak Büyücüye Ağıt'ı söylüyordu. Bu türkü öyle sık sık söylenmezdi, pek hafife de alınmazdı. Çevik Atmaca, güç-lü, emin ve kırmızı gök ile deniz arasında hüzünlü çıkan bu genç sesi dinledi; gözleri önünü göremeyecek kadar yapardı. Arren parkıdan sonra bir süre sessiz kaldı; sonra, yavaş ya-vap, gece çökerken, rüzgârsız hava, kabaran deniz ve azalan ıyığı-ğın büyük tekdüzeliğini dağtarak, daha önemsiz, daha hafif ezgi-ler söylemeye başladı.

Þarký söylemeyi býraktýðýnda her þey kýpýrtýsýz duruyordu, rüzgâr dinmiþ, dalgalar küçülmüþtü, tahtayla ipler bile belli belir-siz gýcýrdýyordu. Deniz sakin uzanýyordu; üzerinde, yýldýzlar bir bir çýkmaya baþladýlar. Güneye doðru, göz kamaþtýran parlaklýkta san bir ýþýk belirdi ve su üzerine saðanak halinde altýndan kýymýk-lar yaðdýrdý.

"Bak! Bir iparet kulesi!" Ardýndan, bir dakika sonra, "Bir yýl-dýz olabilir mi bu?"

Çevik Atmaca bir süre ýþýða baktýktan sonra sonunda, "Gali-ba bu Gobardon yýldýzý. Sadece Güney Uçýöre'den görülebilir. Gobardon Taç demek. Bunu bize Kurremkarmerruk öðretmiþti, güneye doðru yolumuza devam edersek, Gobardon'un altýnda, ufukta, büyük bir takýmyýldýz kümesi oluþturan sekiz yýldýzý daha birer birer görebiliriz; kimisi bu takýmyýldýza kaþan adam, kimisi de Agnen Rünü der. Bitiþ Rünü," dedi.

Yýldýzýn, dinmeyen deniz ufkunu berraklaþtýrýp, durmadan Ýleri doðru parlamasýný seyrettiler,

81

"Genç Elfarran'ýn, þarkýsý,11 dedi Çevik Atmaca, "sanki onun kederini biliyormuþsun gibi benim de bunu anlamamý saðladýn..."

F t

Yerdeniz tarihinde beni en çok etkileyen budur. Ümitsizliðe karþý Morred'in büyük cesareti; ve üzüntüyü aþmýþ olan Serriadh, soylu kral. Ve o, Elfarran. Yapmýþ olduðum en büyük kötülüðü yaptý-ðým zaman, onun güzelliðine yöneldiðimi zannetmiþtim; onu gör-düm - bir an için Elfarran'ý gördüm,"

Arren'in sýrtý ürperdi. Yutkundu; muhteþem, uðursuz, topaz-sarýsý yýldýzý seyrederek sessizce oturdu.

"Senin kahramanýn kim?" diye sordu büyücü; Arren biraz du-raksayarak cevap verdi, "Erreth-Akbe."

"En büyük olduðu için mi?"

"Tüm Yerdeniz'i yönetebileceði halde yönetmemeyi seçtiði için ve yoluna tek baþýna devam edip Selidor kýýýsýnda ejderha Orm ile savaþýrken tek basma öldüğü için,"

Bir süre oturdular, her biri kendi düþüncelerini izleyerek; sonra Arren, sarý Gobardon'a bakmaya devam ederek sordu, "ölü-lerin büyü ile yapama geri getirilebiidikleri ve yapayan ruhlarla konuþturuldukları doðru o halde?"

"Çaðýрма büyüleriyle. Bu bizim gücümüzde var. Fakat çok nadiren yapýlýr, bu ipi bilgece yapabilen var mýdýr acaba diye hep merak ederim. Bu konuda Çaðrý Usta da benimle ayný fikirde; bu tür büyülerin bulunduðu Paln Bilgisi'ni ne kullanýyor, ne de öðre-tiyor. Bu büyülerin en büyüklerinden biri, Palnh Gri Büyücü tara-fýndan, bin yýl önce yapýlmýþ. Savaþlarda ve yönetim konusunda Paln Hükümdarlarına öðüt versinler diye kahramanların ve büyü-cülerin ruhlarını çaðýrmýþ, hatta Erreth-Akbe'ninkini bile. Fakat ölülerin öðütleri yapayanlara bir fayda saðlamaz. Paln'in durumu kötüleþmiþ; Gri Büyücü de sürülmüþ; isimsiz olarak ölmüþ."

"O halde bu kötü bir þey mi?"

"Ben buna yanlýþ anlaþýlma derdim daha ziyade. Yapamýn yanlýþ anlaþýlmasý. Ölüm ve yapam ayný þeydir - ayný bir elin iki yüzü gibi, avucun içi ve elin tersi gibi. Ama yine de avuç içi ile elin tersi ayný þey deðildir... Ne ayrýlabilirler ne de birleþtirilebi-lirler."

82

"O halde, kimse pımdı o büyüleri kullanmıyor mu?"

"Ben bu büyüleri riskini hesaba katmadan serbestçe kullana-bilen tek bir adam tanıdım. Çünkü bu büyüler, tüm diğer büyüle-rin ötesinde, daha riskli, daha tehlikelidir. Ölüm ile yapam elimin iki yüzü gibidir demiştim, ama ipin aslı, biz ne ölümün ne de ya-pamın ne olduğunu biliyoruz. Bilmediğin bir şey üzerine güç kul-lanmaya kalkmak akıllıca değildir, sonu da iyiye varmaz."

"Bunu kullanan adam kimdi?" diye sordu Arren. Daha önce, sessiz, düpünceli bir ruh haline sahip olan Çevik Atmacal'ı soru-lan böyle can-ı gönülden cevaplamak isterken görmemişti; her ikisi de, konusu karanlık da olsa bu konuyla avunuyorlardı.

"Havnor'da yapıyordu. Onu sadece bir sihirbaz yerine koyu-yorlardı ama aslında içinde bulunan doğal güç açısından büyük bir büyücüydü. Sanatı sayesinde büyük paralar kazandı; ona para ödeyen herkese istediği ruhu gösteriyordu, bu ister ölmüş bir eğer isterse ölmüş bir çocuk olsun; evini geçmiş yüzyılların huzursuz gölgeleriyle, Krallar zamanının güzel kadınlarıyla dolduruyordu. Onun Çorak Diyar'dan benim eski ustamı, gençliğimde Babbüyü-cü olan Nemmerle'yi, sırf aylak adamları eğlendirmek için çağırdı-gördüm. Ve o ulu ruh, o adamın çağrısı üzerine geldi, tıpkı ıslık çalındığında gelen bir köpek gibi. Bunun üzerine çok sinirlendim ve ona meydan okudum -o zamanlar Babbüyücü değil-dim- 'Sen ölümleri evine gelmeleri için zorluyorsun: Benimle bir-likte onların evine gider misin?' dedim. Ve onu benimle birlikte Çorak Diyar'a gitmesi için zorladım, tüm iradesiyle bana karşı sa-vaştı, kılık değiştirdi ve yapacak hiçbir şeyi kalmayınca da başarıya ulaşmaya başladı."

"Yani sen onu öldürdün, öyle mi?" diye fıslıladı Arren büyü-lenmişçesine, "Hayır! Onun benimle birlikte Ölümlerin ülkesine gelmesini sağladım ve yine yanımda geri getirdim. Korkmuştı. Ölümleri böy-lesine kolayca ayağına çağırın bu adam ölümden çok fazla kor-kuyordu; kendi ölümünden bu güne kadar tanıdığım herkesten daha çok korkuyordu. Tabi duvara gelince... Ama ben sana bir şey-rağın bilmesi gerekenden çok daha fazlasını anlatmaya başladım."

83

Üstelik sen bir çırak bile deöilsin." Bir an için keskin bakışları alacakaranlık delip Arren'i mahcup ederek, onun dikkatli bakışlarıyla keşti. "Önemli değil," dedi Babbüyücü. "Neyse, tahtan bir duvar var hududun belli bir bölgesinde. Ruhlar bunun üzerin-den atlayarak ölüme giderler, yavaş yavaş insanlar ise bunun üzerin-den geçip tekrar geri gelebilirler, eğer büyücüseler... Bu tahtan duvarın yanında adam yere çömelip, yavaş yavaş tarafında, be-nim irademe karşı koymaya çalıştı ama başarısız oldu. Ellerini taht-lara yapıyarak beddualar etti, bağırdı, çağırdı. Hiç böyle bir deh-pet görmemiştik; bu dehpetin öğrenildiği midemi bulandırdı. Bun-dan dolayı yanlıp yaptığımızı anlamam gerekirdi. Hiddet ve kibiri-me mahkûm olmuştum. Çünkü bu adam çok güçlüydü ve ben ona daha güçlü olduğumu kanıtlamayı çok arzu ediyordum."

MSonra ne yaptın -geri geldiğinizde?"

MBana yaltaklandı, bir daha Paln Bilgisi'ni hiç kullanmayaca-ğına dair yeminler etti; elimi öptü ve eğer fırsatını bulsaydı, beni öldürürdü. Havnor'dan batıya gitti, belki de Palna gitmiştir; yıllar sonra onun öldüğünü duydum. Onu tanıdığım zaman beyaz saçlı bir adamdı ama aym bir güreşçi gibi uzun kollu ve çevikti. Beni bu adam hakkında konuşturan şey nedir? İsmini bile hatırlamıyorum."

"Gerçek ismini mi?"

"Hayır! Onu hatırlıyorum da-" sonra sustu ve üç kalp atışı süresince kelimenin tam anlamıyla sessiz kaldı.

"Havnor'da ona Kuşu diyorlardı," dedi farklı, daha dikkatli bir sesle.

Hava, yüzündeki ifadenin görünmesini engelleyecek kadar kararmıyptı. Arren onun dönüp dalgaların üzerinde daha da yükselmış olan ve dalgaların üzerine bir örümceğin ipi kadar na-rin, altından kıvrık kıvrık izler saçan san yıldızla baktıydı gördü. Uzun bir sessizlikten sonra, "Görüyorsun ya Arren," dedi, "kendi-mizi çoktandır unutulmuş bir şeyin içinde henüz olmamız bir şey-le karıştırmamız bulmamız ve o an anlamını göremediğimiz için saçma sapan şeyler söylememiz sadece rüyalarda olmuyor."

84

VI LORBANERY

GÜNEY yığınlarıyla aydınlanmış suda» on mil ötede, Lorbanery yemyeşil duruyordu; havuz kenarındaki parlak yosunlar kadar yeşil. Yakından bakınca» yapraklar, ağaç gövdeleri, gölgeler, yol-lar, evler, yüzler» insanların giysileri, toz, yani insanoğlunun yer-leptiği bir adada var olan her şey ayrıydı. Yine de, hepsinin ötesinde yeşildi: Çünkü adanın üzerinde yürünmeyen veya üzeri-ne bina yapılmamış olan her metrekaşe, yapraklarıyla, çoluk ço-cuk tüm Lorbaneryliler'in iplik yapıp dokudukları ipekleri ören küçük tırtılların beslendikleri alçak ve yuvarlak tepeli hurbah ağaçlarına bırakılmıyordu. Burada alacakaranlıkta tüm hava, bu küçük tırtıllarla beslenen küçük gri yarasalarla dolardı. Bu yara-

85

salar çok fazla tırtıllık yer ama engellenmezlerdi; ipek dokumacı-ların gri kanatlı yarasaları öldürmeyi gerçekten de kötü bir kehanet olarak kabul ederler. Çünkü, eğer insanoğlu tırtıllıklardan sırtından geçiniyorsa, elbette küçük yarasaların da bunu yapmaya hakkı vardır. Rasgele açılmış pencereleriyle ve dam örtüsü olarak kullanı-lan, yosun ve liken tabakasıyla yemyeşil olmuş ince hurbah dallarıyla, evler pek bir garipti. Tüm Uçyöre'nin adaları gibi, bu ada da bir zamanlar zengin bir adaydı; bu, hâlâ iyi boyalı ve iyi döşeli olan evlerinden, kulübeler ve ipliklerdeki muazzam çığır ve do-kuma tezgâhlarından, Sosara'nın küçük limanındaki, zamanında birkaç ticaret kadrgasının demir atmış olabileceği tap iskeleden anlaşılabiliyordu. Ama artık limanda kadrga yoktu. Evlerin bo-yalan solmaya başlamıştı, yeni eşyalar yoktu ve çığnlarla doku-ma tezgâhlarının çoğu hareketsiz yatıyordu: üstü toz örtülü, pe-daldan pedala, arıktan tezgâha örümcek ağı içinde.

"Sihirbazlar mı?" dedi çığlak ayaklarının altı kadar sert ve kara yüzlü bir adam olan Sosara kasabasının belediye başkanı. "Lorbanery'de hiç sihirbaz yok. Hiçbir zaman da olmamıştı."

"Kimin aklına gelirdi ki?" dedi Çevik Atmaca hayranlıkla, Köylülerden sekiz dokuzuyla birlikte, mevsimlik bir paralı olan acı hurbah yemişi parayı içerek oturuyordu. Mecbur kaldığı için onlara Güney Uçyöre'ye emmeltayı «ramak için geldiğini söyle-miştii ama ne kendini ne de yol arkadaşının görünüşünü de-dirtir-miştii; sadece Arren her zamanki gibi kılcığını kaykta saklı bırakmış ve eğer Çevik Atmaca asasının yanına almışsa bile bunu göz-lerden saklamıştı. İlk başlarda köylüler suratsız ve düpmanca davranmışlardı, her an da tekrar suratsız ve düpmanca davranmaya başlamaya niyetli görünüyorlardı; yalnız Çevik Atmaca'nın hüne-ri ve otoritesi sayesinde zoraki de olsa kabul gördüler. "Bu ağaç-lara bakan

adamlarýnýz oldukça mükemmel olmalý," dedi sonra, "Don vurunca ađaçlara ne yapıýyorsunuz?"

"Hiç," dedi sýralanmýp köylülerin en gerisindeki sýska adam. Hepsi, saz damýn saçađý altýnda, sýrtlarýný hanýn duvarýna vermiþ tek bir sýra halinde oturuyorlardý. Çýplak ayaklarýnýn hemen yaný-

86

baþýna nisan ayýnýn iri, yumupak yađmur damlacýklarý düþüyordu.

"Esas tehlike yađmur, don deðil," dedi belediye baþkaný. "Kozalarý çürütüyor. Ýnsan yađmuru durduramaz ki. Hiçbir za-man da durduramamýþtýr." Sihirbazlýk ve sihirbazlar konusunda kavgacý bir tavrý vardý; diðerlerinin bir kýsmý bu konuda daha is-tekli görünüyorlardý. "Daha önce bu zamanlarda hiç yađmazdý," dedi içlerinden biri, "o yaplý adam ölmezden önce." "Kim? Ýhtiyar Mildi mi? Eh, artýk yapıyor deðil mi? Öl-dü," dedi belediye baþkaný.

MOna Bahçeci derdik," dedi sýska adam. "Ya! Bahçeci der-dik," dedi bir baþkasý. Sessizlik de týpký yađmur gibi iniyordu.

Tek odalý hanýn penceresinin içine oturdu Arren. Duvar da asüý eski bir lavta, Ýpek Adasý'nda çalman cinsten üç telli bir lavta bulmuş onu çalmaya baþlamýþtý; saz dama düþen yađmurun pýtýr-týsý yüksekliðinde bir sesle, aletten müzik çýkarmaya çalıþýyordu.

"Hort Kenti'ndeki pazar yerlerinde," dedi Çevik Atmaca, "Lorbanery ipeklisi diye satýlan kumaþlar gördüm. Bunlardan ba-zýlarý gerçekten ipekti. Fakat hiçbirini Lorbanery ipeklisi deðildi."

"Mevsimler çok kötü," dedi sýska adam. "Þu dört beþ yýldýr."

"Nadas Arifesi'nden beri beþ yü oluyor," dedi yaplý bir adam, þapýrtýlý ve kendinden memnun bir sesle, "ihtiyar MildTnin Öldü-ðü arifeden beri; ya, öldü ipte, yapý benim kadar bile deðildi. Na-das Arif esi'nde öldüydü."

"Malýn ender olupu fiyatlan yükseltiyor," dedi belediye baþ-kaný. "Eskiden mavi boyalý yarým kalite üç top kumaþ için istedi-ðimiz fiyatý, artýk bir top için istiyoruz."

"Eðer alabilirsek tabii. Gemiler nerede? Sonra mavi de kötü," dedi sýska adam, böylece de büyük ipliklerde kullanýlan boyaların kalitesi hakkýnda yarým saatlik bir tartýþma baþlattý.

Çevik Atmaca "Boylarý kim yapıyor?" diye sorunca, yeni bir ađýz dalayı baþlamýþ oldu. Tüm boyama iþleminin eskiden kendilerine büyücü diyen bir aile tarafýndan Ýdare edildiði sonu-cuna vardýlar; ama eðer bir zamanlar büyücüyðülerse bile bu sa-natlarýný kaybetmiþlerdi ve, sýska adamýn ekþi bir suratla söyledi-ði gibi, baþka kimse de bulamamýþtý. Çünkü belediye baþkam ha-

87

riç hepsi, Lorbanery'nin mavi boyasýnýn ve eþi emsali bulunma-yan, uzun zaman önceleri Havnor'daki kraliçeler tarafýndan giyi-len "ejderha alevi" alýnýn eskisi gibi olmadýđý konusunda birleþ-miþti. Kabahatli olan mevsim dýþý yađmurlardý, veya boya toprak-larý ya da incelticilerdi, "Ya da gözleri," dedi sýska adam, "insan-larýn gerçek gök mavisini mavi çamurdan ayýramayan gözleri.1' Belediye baþkanýna dik dik baktý. Belediye baþkaný bu bakýplan üzerine alýnmadı; tekrar sustular, Hafif parap sadece tersliklerini daha da artýrýyor gibiydi; yüz-leri asýktý. Vadideki ađaçlarýn huzursuz yapraklan üstündeki yađ-murun hýþýrtýsýndan, caddesinin sonundaki denizin fýsýltýsýndan ve içerdeki

karanlıkta lavtanın mmltýsýndan başka ses yoktu,
"Senin bu kыз gibi ođlan, parký söyleyebilir mi?" diye sordu belediye başkanı.

"Söyler ya. Arren! Bizim için bir parça söyle oğul."

"Bu lavtayý minörden başka tonda çalamadým bir türlü," dedi Arren pencereden gülümseyerek: "Sýzlanmak istiyor. Ne dinle-mek isterdiniz ev sahiplerim?"

"Yeni bir peyler," diye homurdandı belediye başkanı.

Lavta biraz titredi; çocuk hemen aletin ruhunu kavramýptý. "Bu burada yeni sayýlabilir," dedi. Sonra da parkýsýný söyledi. -

Solea'nýn beyaz bođazlarý ve kadýnýn yitik sevgilisinin acýsýyla bükülen boynu üstüne tomurcuklarýný uzatan eđik kýrmýzý dallar üstüne, kýrmýzý dal, beyaz dal, ve bitmeyen acý üstüne, anamýn ve Morred'in ođlu, ben Serriadh yemin ederim ki yapýlan yanlýbý hatýrlayacađým sonsuza, sonsuza dek.

Hareketsiz duruyorlardý: acýmasýz yüzler, becerikli, çok ça-lýpkan eller ve bedenler. Ilýk ve yađmurlu Güney alacakaranlýđýn-da hareketsiz oturuyorlar ve Ea'mn sođuk denizlerinde yapayan

88

gri kuđunun çýđlýđýna benzeyen, özlem ve mahrumiyet dolu bu parkýýý dinliyorlardý. Parký bittikten sonra bir süre daha hareketsiz kaldýlar.

"Bu garip bir müzik," dedi biri, kararsýzca.

Lorbanery adasýnýn, tüm zaman ve mekânýn merkezi oldu-đundan emin olan bir başkasý, "Yabancı müzikler hep garip ve kasvetli olur," dedi.

"Bize biraz kendi müziðinizden sunun," dedi Çevik Atmaca. "Paşen ben nebeli notalar duymak isterim. Bu çocuk hep ölmüş eski kahramanların parkýlarýný söyler."

"Ben söyleyiveririm," dedi son konuşan adam ve birazcýk mýrýldandıktan sonra, behvetli ve sadýk bir fýçý parapla ilgili hey'li ho'lu bir parký söylemeye başladı! Fakat kimse nakaratlarda ona katýlmadı; o da neylerde ve ho'larda tek basma kaldý.

"Adam gibi parký da söylenmiyor artýk," dedi kýzarak, "Bu gençlerin kabahati; habire eski köye yeni âdetler getiriyorlar, eski sarkýlan da hiç öğrenmiyorlar."

"Sorun bu deđil," dedi sýska adam, "artýk adam gibi hiçbir pey kalmadı. Artýk hiçbir pey yolunda gitmiyor/1

"Öyle, öyle, öyle," dedi hýrýltýlý bir sesle en yaþlýları, "dünya-nýn uđuru kalmadı."

Bunun üzerine söylenecek fazla bir pey yoktu. Köylüler birer ikişer ayrýldýlar, ta ki Çevik Atmaca pencerenin dýbýnda, Arren de içinde tek başlarına kalýncaya kadar. Çevik Atmaca gülmeye baş-ladı sonunda. Fakat bu mutlu bir kahkaha deđildi.

Hancýnýn utangaç karýsý geldi ve yere, Çevik Atmaca ile Ar-ren'e yatak serip gitti; onlar da uyumak için uzandýlar. Fakat oda-nýn yüksek saz damý, yarasa yuvasý gibiydi. Bütün gece boyunca, camsýz pencerelerden yarasalar hýbýr hýbýr yüksek sesler çýkarta-rak bir içeri bir dýparý uçup durdular. Ancak hafak vakti hepsi geri döndüler, her biri kendi küçük, muntazam gri bohçasýný oluþturup dam sazdan baş-bađý sarkarak yerlerine yerleptiler.

Belki de Arren'in uykusunu o denli huzursuz eden, yarasala-rýn bu kýpýrtýlarýydý. Karada uyumayalı epey olmuþtu; bedeni, ye-rin sabitliðine alýpýk deđildi ve uykuya dalarken ona sallanmakta

89

olduđu konusunda ýsrar ediyordu... ve sonra birden dünya altýn-dan kayýveriyor ve çocuk silkinerek uyanýyordu. Sonunda uyuya-bildiðinde, köle tüccarýnýn gemisinin ambarýnda zincirli olduđu-nu gördü; yanýnda onun gibi zincirlenmiř insanlar vardý ama on-lar ölmüptü. Rüyasýndan kurtulmaya çalıřarak birkaç kere uyandý ama uyur uyumaz tekrar ayný rüyaya geri döndü. Sonunda, ona gemide tek baýýnaymýř gibi geldi ama yine de hareket edememesi için zincirlenrnipti. Derken, garip ve ađýr bir ses kulađýna birpey-ler söylemeye bařladı. "Bađlarýný kopart," diyordu. "Bađlarýný kopart." O zaman hareket etmeye çalıřtı ve bařardı: Ayađa kalktı. Ađýr bir göđün altýnda engin ve karanlýk bir bataklýktaydı. Yerde ve ađýr havada deřpet vardý, iđrenç bir deřpet. Bu yer korkuydu, korkunun ta kendisiydi; çocuk da bunun içindeydi ve etrafta izle-yebileceđi bir patika bile yoktu. Yolunu bulması gerekiyordu ama etrafta bir patika bile yoktu; sonra kendisi de çok ufacýktý, bir çocuk gibi, bir karýnca gibi ama bu yer çok büyük ve sonsuzdu. Yürümeye çalıřtı ama tökezledi ve uyandý, O anda uyanmýř olduđu için korku onun içindeydi, o korku-nun içinde deđil: Yine de korku ne daha küçüktü ne de sonu var-dý. Odanın zifiri karanlýđý onu bođuyordu, kara bir kare halinde görünen pencereden yýldýzlarý aradı ama yađmurun durmuř olma-sýna rađmen etrafta hiç yýldýz yoktu. Uyanýk yattý, korkuyordu; yarasalar sessiz, deri kanatlarýyla bir içeri, bir dýparý uçup duru-yorlardý, Bazen, ipitme duyusunun sýnýrlarýnda onların ýnce sesle-rini duyuyordu.

Sabah tüm parlaklýđýyla geldiðinde erkenden kalktılar. Çevik Atmaca ciddi ciddi emmeltařý arařtırdý. Kasabadaki hiç kimse emmeltařýnýn ne olduđunu bilmediđi halde hepsinin konu hakkýn-da bazı teorileri vardý ve bunlar üzerine tartıřtılar; o dinledi, ama emmeltařýndan bařka bir peyin haberini duymak için dinliyordu. Sonunda Arren ile birlikte belediye bařkanýnýn tavsiye etmiř ol-duđu, mavi toprak boyanın çýkarýldýđý yer olan tař ocaklarýna gi-den yolu seçtiler. Fakat giderken Çevik Atmaca yolunu deđiptir-di.

"Ev bu olmalı," dedi. "Gözden düşmüş büyücülerin, boya ya-

90

pýmcýsý ailenin bu yol üzerinde oturduđunu söylemiřlerdi,"
vardý. "Onlarla konuřmak bir ipe yarayacak mı?" dedi Arren, aklýn-da Tavřan

1, Bu uđursuzluđun bir merkezi var," dedi büyücü sertçe, "Uđurun akýp gittiđi bir yer. Beni oraya götürecek bir rehberle ih-tiyacým var!" Ve yoluna devam etti, Arren de onu izlemek zorun-da kaldý. Ev kendi ađaçlý bahçesinin içinde, diđer evlerden ayrı duru-yordu. Güzel bir kagır evdi ama ev ve arazisine uzun zamandır bakýlmadıđý belliydi. Ýpek böceklerinin toplanmamýř renksiz ko-zalarý, harap dallar arasýnda asýh duruyor, altýndaki toprak ölü gü-velerin ve yarasaların kâđýdýmsý çöpleriyle dolup tařýyordu. Sýk ađaçların altýndaki evin her yanma çürümüřlüđün kokusu sinmiř-ti; eve vardýklarýnda Arren birdenbire gece üstüne çökmüř olan o deřpeti hatýrladı. Daha onlar kapýya varmadan, kapý ardýna kadar açýldý. Dýparý, kan çanađý gibi gözlerinden atep püsküren kýr saç bir kadm fýrla-dý ve "Dýparý, lanet olsun size hýrsýzlar, iftiracılar, kafasýzlar, ya-lancılar, piç kurulan! Defolun, defolun! Sonsuza kadar uđursuz-luk içinde kaim!" diye bađýrdý.

Hayretler içinde kalan Çevik Atmaca durdu ve garip bir hare-ketle elini çabucak kaldýrdý. Tek bir söz söyledi, "Dön!"

Bu söz üzerine kadm bađýrýp çađýrmaýý býraktý. Çevik Atma-ca'ya dikkatle baktý,

"Neden yaptýn bunu?"

"Lanetinin yolunu çevirmek için."

Uzunca bir süre daha baktýktan sonra sonunda bođuk bir ses-le, "Yabancı mýsýnýz?" dedi kadm.

"Kuzeyden."

Kadm onlara dođru ilerledi. Ýlk bařta Arren'in iřinden kapýsý-nýn epiđinde çýđlýk çýđlýđa bađýran bu yaplý kadýna gülmek gel-miřti fakat ona yaklaýınca sadece utanç duydu. Kadýn iđrenç, ký-lýksýz biriydi, nefesi kokuyordu, gözlerinde de korkunç bir acýnýn izleri vardý.

"Birini lanetleyebilecek gücüm yok," dedi. "Hiç gücüm yok."

91

Çevik Atmaca'nýn el hareketini taklit etti. "Geldiđiniz yerde hâlâ bunu yapıyorlar mı?"

Çevik Atmaca bařýyla onayladý. Sürekli olarak kadýný izliyor-du, kadýn da onun bakýplarýna karřýlýk verdi. Bir süre sonra yü-zünde bir hareket gözlendi ve yüzü deđiřmeye bařladý, "Asan ne-rede?" dedi.

"Burada göstermiyorum onu bacým.1"

"Yo, göstermemelisin. Yoksa seni yapamdan alýkoyar. Ayný benim gücüm gibi: Beni yapamdan alýkoydu. Böyle kaybettim onu. Bildiđim her şeyi kaybettim, tüm sözcükleri ve isimleri. Örumcek ađlarý gibi ince iplikler halinde geliyorlar, gözlerimden ve ađzýmdan dýparýya. Dünyada bir delik var ve ýpýk buradan akýp gidiyor. Sözcükler de ýpýk ile birlikte gidiyor. Bunu biliyor muy-dun? Ođlum bütün gün boyunca karanlýđa bakýyor, dünyadaki de-liđi arýyor. Eđer kör olsaydı daha iyi görebileceđini söylüyor. Bir boya üreticisi olarak ona verilmiř olan eli kaybetti. Biz Lorba-nery'nin boya üreticileriydik. Bak!" Kadýn onlara, omuzlarýna ka-dar yollu, silinmez boya kanbýmýyla lekelenmiř, solgun, ince ve kaslý kollarýný salladı. "Ýnsanýn derisinden hiç çýkmaz," dedi, "ama insanýn kafasýný tertemiz yýkýyorlar. Renkleri tutamýyor. Kimsin sen?"

Çevik Atmaca bir şey demedi. Gözleri yeniden kadýnýnkiyle birleřti; Arren ise yan tarafta, huzursuzca onlarý seyrederek duru-yordu.

Birdenbire kadýn titremeye bařladý ve fýsýltý halinde, "Seni ta-nýyorum-" dedi.

"Öyle. Ýnsan benzerini tanýr, bacým."

Kadýnýn büyücüden deřpet iřinde kurtulmaya, kaçmaya ça-lýpması ve ayný zamanda sanki onun ayaklarýnýn dibinde diz çök-mek için yanýp tutubuyor olması çok garipti.

Çevik Atmaca kadýnýn elini tuttu, "Gücünü, hünerini, isimleri geri almak ister misin? Sana bunlarý verebilirim."

"Sen o Büyük Adamsýn," diye fýsýldadı kadýn. "Sen Gölgele-rin Kralý'sýn, Karanlýk Yerin Efendi si'sin-1"

"Deđilim. Ben kral deđilim. Ben bir insaným, bir ölümlü, kar-

92

deşinim, senin gibiyim."

"Ama ölmeyeceksin değil mi?"

"Öleceğim."

"Ama sonra geri gelip sonsuza kadar yapayacaksýn."

"Ben yapamam bunu. Hiçbir insan da yapamaz."

"O halde sen- sen karanlýktaki Büyük Kipi deđilsin," dedi ka-dýn kaplarýný çatarak ve adama biraz kupa-kuyla ama daha az kor-kuyla bakarak. "Ama sen

Büyük bir Kipi'sin. Ýki tane mi var siz-den? Senin adm ne?"
Çevik Atmaca'nýn katý yüzü bir an için yumuþadý. "Sana bunu söyleyemem," dedi kibarca.

"Sana bir su- vereceðim," dedi kadýn. Þimdi, onunla yüz yüze, daha dik duruyordu; sesinde ve durubunda eski bir saygýnlýðýn iz-leri vardý. "Ben sonsuza kadar yapamak, yapamak, yapamak iste-miyorum. Varyýklann isimlerini geri almayý tercih ederim. Ama hepsi gitti. Artýk isimler bir önem tapýmýyor. Sýr mu* da kalmadý. Benim ismimi öðrenmek ister misin?" Gözleri ýþýdý, yumruklarým sýktý, ileri doðru eðilerek fýsýldadý: "Benim adým Akaren." Sonra yüksek sesle baðýrdý, "Akaren! Akaren! Benim adým Akaren! Þimdi herkes benim gizli ismimi, benim gerçek ismimi biliyor; ne giz var, ne gerçek var, ne de ölüm- ölüm- ölüm var!" Kadýn sözcüðü hýçkýrýklar arasýnda söyledi ve dudaklarýndan tükürükler saçýldý. "Sakinleþ Akaren!"

Kadýn sakinlepti. Kirli ve taranmamýþ kýr saçlarýnýn tutamla-nyla yol yol olmuþ yüzünden gözyaþları süzölüyordu. Çevik Atmaca o kýrýþ kýrýþ, gözyaþlarına bulanmýþ yüzü elleri arasýna aldı ve son derece hafifçe, son derece þefkatle kadým göz-lerinden Öptü. Kadýn, gözleri kapalý hareketsiz duruyordu. Sonra dudaklarýný kadýnýn kulaðýna iyice yaklaþtırarak, kadýnýn kulaðý-na Kadim Lisanda birpeyler söyledi ve sonra bir kere daha kadýný öpüp býraktý. Kadýn parlak gözlerini açarak bir süre düþünceli ve þapkýn bir bakýpla adama baktý. Yeni doðan bir bebek de anasýna öyle bakar-dý; ana da yavrusuna. Kadýn yavaþ yavaþ arkasýný dönerek kapýsý-

93

na gitti ve girip kapýýý ardýndan kapattý: Hepsini sessizce, yüzün-deki o duru þapkýnlýk ifadesiyle yaptı.

Büyücü de sessizce döndü ve yola doðru ilerledi. Arren onu takip etti. Soru sormaya cesaret edemiyordu. Eterken büyücü he-men orada harap olmuþ að aç J i bahçede durdu ve "Ýsmini ondan geri alýp yeni bir isim verdim. Böylece bir yerde yeniden doðma-sýný saðladým. Onun için þapka bir umut, ona yardým etmenin bir yolu yok," dedi.

Zorla çýkan sesi boðuktu.

"Gücü olan bir kadýmýþ," diye devam etti. "Sadece bir cadý veya iksirci deðil de sanatý ve hüneri olan, sanatýný güzeli yarat-mak için kullanan bir kadýmýþ; gururlu, saygýn bir kadýn. Yapa-mý buymuþ. Ve hepsi yabana gitmiþ." Aniden döndü ve aðaç sýra-lan arasýna doðru yürümeye baþladý; orada bir aðacýn gövdesinin yanýnda sýrtý dönük olarak durdu. Arren onu yapraklarýn gölgeleriyle lekelediði sýcak güneþ ýþý-ðýnýn altýnda bekledi. Çevik Atmaca'nýn, Arren'i kendi duygula-rýyla sýkmaktan çekindiðini biliyordu; gerçekte de oðlanýn yapa-bileceði veya söyleyebileceði hiçbir þey yoktu. Fakat gönlü tam anlamýyla yol arkadaþýnýn yanýndaydý; bunun nedeni sadece o ilk duygusalýk atepi ve apký deðildi, sanki ta gönlünden onu baðla-yan bir bað çýkmýþ da, ýstýrap verecek bir þekilde kopmaz bir zin-cire dönüþmüþtü. Çünkü þu anda hissettiði bu sevgide bir þefkat vardý: Þefkat olmadan sevgi uyumsuz olur, bir bütün olmaz ve uzun sürmez.

Sonra hemen aðaçlarýn yepil gölgesi içinden oðlana geri dön-dü Çevik Atmaca. Ýkisi de bir þey söylemeden yan yana yürüdü-ler. Hava þimdiden ýsýnmýþtı; bir gece öncesinin yaðmuru kuru-muþtu, yolda ayaklarmm altmdan toz bulutlan kalkýyordu. Daha erken saatlerde gün, Arren'e sanki rüyalarmdan etkilenmiþçesine kasvetli ve sönük görünmüþtü; þimdi ise güneþ ýþýðýnýn yakýþýn-dan ve gölgenin ferahýndan zevk alýyor ve gelecekleri konusunda düþünmeden yürümekten mutluluk duyuyordu.

Bu da hiç yoktan iyiydi çünkü hiçbir þey yapamamýþlardý. Bütün akþamüstü, boya cevherlerini çýkartan adamla konuþmakla

ve emmeltaþý olduđu söylenen þeyler için pazarlýk etmekle geçti. Akþam güneþi baþlarına ve enselerine düþmüþ, yorgun argýn So-sara'ya dönerken Çevik Atmaca, "Bu mavi malakit, ama Sosa* ra'da bunun farkýna varacaklarýný sanmýyorum,"1 dedi.

"Buradaki insanlar garip,1" dedi Arren. "Her þeyde böyle; ara-daki farký anlayamýyorlar. Dün gece aralarýndan birinin baþkanla-rýna söylediði gibi: 'Gerçek gök mavisini mavi çamurdan ayıra-mazsmýz...' Kötü zamanlardan dert yanýyorlar ama kötü zaman-larýn ne zaman baþladýðýný bilmiyorlar, iþlerin kötüleþtiðini söylü-yorlar ama iyileptirmeye çalıþmýyorlar; bir zanaatçý ile sihirbaz arasýndaki, zanaat ile büyü sanatý arasýndaki farký bile bilmiyor-lar. Sanki kafalarýnda kesin olan hiçbir yol, hiçbir aynm, hiçbir renk yok. Onlara her þey ayný geliyor; her þey gri."

II

' Öyle," dedi büyücü, düþünceli. Bir süre, baþý bir atmaca mi-sali omuzlarýnýn araþma edilmiþ, azametle yürümeye devam etti; kýsa boylu bir adam olmasýna raðmen uzun adýmlarla yürüyordu. "Onlarda eksik olan ne?" Arren hiç duraksamadan, "Yaþama sevinci," dedi.

"Öyle," dedi Çevik Atmaca yine, Arren'in belirttiði þeyi ka-bul edip bu konu üzerine bir süre düþünerek. "Benim yerime," de-di en sonunda, "düþünebildiðin için memnun oldum oðul... Ken-dimi yorgun ve aptal hissediyorum. Bu sabahtan beri gönülden hastalandým; Akaren denen kadýnla konuþtuðumuzdan beri. Telef edilen þeyleri ve yýkýmý sevmem. Düþman istemiyorum. Eðer bir düþmaným olacaksa onu aramak, bulmak ve karþýlaþmak istemi-yorum... Eðer insan ava çýkacaksa, karþýlýðýnda alacaðý ödül de bir hazine olmalı, iðrenç bir þey olmamalı."

"Bir düþman mı, efendim?" dedi Arren.

Çevik Atmaca baþýyla onayladı.

"Kadýn Büyük Adam'dan, Gölgelerin Kralý'ndan söz eder-ken-?"

Çevik Atmaca yine baþýyla onayladı. "Sanýrým," dedi. "Saný-rým sadece bir yere deðil, ayný zamanda bir insana da ulaþacaðýz. Þer, þer, bu adadan geçmiþ olan þey, bir þer: Bu hünerin ve onu-run kayboluþu, bu neþesizlik, bu telef olan þeyler. Bu kem bir ira-

95

denin iþi. Ama öyle bir irade ki buraya yönelmemiþ, Akaren'in veya Lorbanery'nin farkýnda bile deðil. Ýzini sürdüðümüz yol, bir yýkmtý yolu; sanki dað yolundan apaðýya doðru kaçan bir atlý yük * arabasýný izliyormuþuz ve onun bir çýðý harekete geçirdiðini görü-yormuþuzgibi.1' "O -Akaren- size bu düþman hakkýnda daha fazla bilgi vere-bilir mi; kim olduðunu, nerede olduðunu, ne olduðunu söyleyebi-lir mi?M

"Artýk söyleyemez oðul," dedi büyücü yumuþak ama oldukça solgun bir sesle. "Mutlaka verebilirdi. Deliliðinde bile hâlâ bir büyücülük gizliydi. Hatta deliliði onun büyücülüðüydü. Ama be-nim sorularýmý cevaplandýrmasý için onu alýkoyamazdým. Çok fazla ýstýrap içindeydi."

Ve baþý omuzlarý içine çökmüþ yürüdü, sanki kendisi bir acý-ya katlanýyor veya acýdan kurtulmayý arzuluyormuþ gibi.

Arren, yolda, gerilerinde bir ayak hýþýrtýsý duyarak geri dön-dü. Bir adam peplerinden kopuyordu; oldukça uzaktaydı ama hýz-la aradaki farký kapatýyordu. Yolun tozu ve adamın uzun, tel tel saçlarý, batý ýþýðý altýnda etrafýnda kırmýzý bir hale oluþturuyor, uzun gölgesi yolun kenarýna sýralanmýþ aðaçlarýn gövdeleri üze-rinde acayip bir þekilde hopluyordu. "Dinleyin!" diye baðýrdý. "Durun! Buldum! Buldum!"

Aceleyle onlara yetipti, Arren'in eli, yarým saniye içinde, ilk önce kýlýcýnýn kabzasýnýn olabileceði yerdeki boþluða, sonra kay-bolan býçaðýnýn durduðu yerdeki boþluða gitti, sonra da elini yumruk haline soktu. Tehditkâr bir bakýþ fýrlatarak ileri doðru ha-reket etti. Adam Çevik Atmacamdan bir baþ daha uzun, ve daha ge-niþ omuzluydu: Nefes nefese, kudurmup, gözü dönmüp bir deli. "Buldum!" diyordu sürekli; Arren kuvvetli, gözdaðý veren bir ses ve tutumla adamý hâkimiyeti altýna almaya çalıþarak, "Ne istiyor-sun?" dedi. Adam onu aþarak Çevik Atmaca'ya ulaþmaya çalıþý-yordu; Arren tekrar adamýn önünü kesti. "Sen Lorbanery'nin boyacısýsýn," dedi Çevik Atmaca. O zaman Arren, yol arkadaþýný korumaya çalıþtıðý için kendi-ni bir ahmak gibi hissetti; kenara çekildi. Çünkü büyücüden çýkan

96

üç sözcükle deli adamýn nefesi sakinlepmiþ, sýký sýkýya kapalý bü-yük boyalı elleri gevþemiþ, gözleri huzur dolmuþtu; baþýný sallý-yordu, "Boyacıymýþ," dedi, "ama þimdi boyayamýyor." Sonra adam sorgulayan bakýþlarla Çevik Atmaca'ya baktý ve sýrýttý; kýrmýzým-sý, çalı süpürgesine benzeyen saçlarıyla baþýný salladı. "Annemin adýný almýpsýn," dedi. "Þimdi onutanýmýyorum; o da beni tanýmý-yor. Hâlâ beni seviyor ama beni terk etti. Öldü,"

Arren'in kalbi daraldý ama Çevik Atmaca'nýn baþýný belli be-lirsiz, birazcýk salladıðým gördü. "Hayýr, hayýr," dedi, "annen öl-medi."

"Ama ölecek. Ölecek."

hm

"Öyle. Bu yapıyor olmanýn bir sonucu," dedi büyücü. Boya Üreticisi'nin, bir dakika kadar bu konudan kafası karýpmýþ gibi ol-du, sonra doðruca Çevik Atmaca'ya giderek onu omuzlarından tuttu ve üzerine eðildi. O kadar hýzlý hareket etmiþti ki Arren ada-mý engelleyememiþti, ama onlara yaklaþarak adamýn fýsýltýsýný duydu, "Karanlýkta bir delik buldum. Kral orada duruyordu. O deliði koruyor o, o deliði yönetiyor. Küçük bir alevi vardý, elinde küçük bir mum. Mumu üfledi ve mum söndü. Sonra tekrar üfledi ve mum yeniden yandı! Yandı!"

Çevik Atmaca adamýn onu tutuyor ve ona fýsýltýyla konuþu-yor olmasına hiç karþý çýkmýyordu. Sadece sordu, "Bunu gördü-ðünde neredeydin?"

"Yatakta."

"Rüya mı görüyordun?"

"Hayýr."

"Duvarýn Ötesinde mi?"

"Hayýr," dedi Boya Üreticisi aniden ölçülü bir tonda, sanki rahatsız olup gibi. Büyücüyü serbest býrakarak bir adým gerile-di, "Hayýr, ben- ben nerede olduðunu bilmiyorum. Buldum. Ama nerede olduðunu bilmiyorum

"Ben bunu öğrenmek istiyordum," dedi Çevik Atmaca.

"Sana yardým edebilirim."

"Nasýl?"

97

"Senin bir kayýðm var. Buraya onun için geldin ve yoluna de-vam edeceksin. Batýya mı gidiyorsun? Tutulacak yol bu. Onun dýparý çýktýðý yere giden yol. Bir yer, bir yer olmalı burada, çünkü adam yapıyor -duvarý apýp gelmiþ bir ruh, bir hayalet deðil yalnız-ca, öyle deðil- duvardan ruhlardan baþka bir þey getiremez insan ama bununki beden; bu etten kemikten bir ölümsüz. Onun nefe-siyle karanlýkta alevin yükseldiðini

gördüm, alev sönmüptü oysa. Gördüm," Adamm yüzünün bekli deđipmipti, altýn kýrmýzýsý uzun ýpýkta vahpi bir güzellik belirmipti. "Ölümü yendiđini biliyorum. Bunu biliyorum. Bunu öđrenebilmek için büyücülüđümü verdim. Bir zamanlar büyücüydüm! Sen bunu biliyorsun ve oraya gidi-yorsun, Beni de yanýna al."

Ayný ýpýk Çevik Atmaca'mn yüzünde parladý ama onu deđip-tirmeden, yüzünün sert hatlarýný yumuþatmadan yüzünden ayrýl-dý. "Oraya gitmeye çalyþýyorum," dedi.

"Ben de seninle geleyim!"

Çevik Atmaca adamý baþýyla kýsaca onayladý. "Biz ayrýlýrken hazýr olabilirsen eđer/' dedi, eskisi gibi sođuk bir þekilde.

Boyacý bir adým daha geri çekildi ve ayakta, yüzündeki heye-can yavaþ yavaþ bulutlanýp yerini tuhaf, ađýr bir ifadeye býrakýn-caya kadar onu seyretti; sanki akýlcý düþünce, kalasýný karýþtýran sözcükler, duygular ve görüntüler fýrtýnasý arasýndan çýkmaya ça-lýþýyormuþ gibi. Sonunda hiçbir þey söylemeden döndü ve yoldan apađý dođru, henüz toz bulutlarýnýn yatýpmamýþ olduđu kendi izle-ri üzerinden kopmaya baþladý. Arren derin bir oh çekti.

Çevik Atmaca da iç geçirdi ama içi pek rahatlamýþ gibi deđil-di. "Eee," dedi. "Tuhaf yollarýn rehberleri de tuhaf olur. Hadi yo-lumuza devam edelim.1'

Arren, Çevik Atmaca'nýn yanýnda yürümeye baþladý. "Onu yanýmýza almayacaksýn, deđil mi?" diye sordu.

"Bu onun bileceği ip."

Arren bir þimþek gibi çakan bir kýzgyýnlýkla düþündü: Bu, be-nim de bileceđim bir ip. Ama hiçbir þey söylemedi ve sessizce yü-rümeye devam etti.

Sosara'ya geri döndüklerinde iyi karpýlanmadýlar. Lorbanery

98

gibi küçük bir adada olan biten her þey kýsa bir süre sonra duyu-lur; hiç kuþku yok ki onlar da yoldan çýkýp Boyacý'mn evine sa-parken ve yolda deli adamla konuþurken görülmüþlerdi. Hancý onlara hizmet ederken kaba davrandý, karýsýnýn da sanki onlardan ödü patlýyordu. Akþam köyün erkekleri hanýn saçaklarý altýnda oturmaya geldiklerinde yabancýlarla konuþmadýklarýný ve kendi aralarýnda pek esprili ve nepeli olduklarýný sergilemek için olduk-ça uđraþtýlar. Fakat etrafta sergileyebilecekleri pek yaratýcýlýklarý olmadýđýndan kýsa bir süre sonra nepeleri kalmadý. Uzun bir süre, hep birlikte sessizce oturdular, sonunda belediye baþkaný Çevik Atmaca'ya, "Mavi taplan buldunuz mu?" dedi.

"Biraz mavi tap buldum/' diye cevapladý Çevik Atmaca ki-barca.

"Sopli size onlarýn nereden bulunacađýný göstermiþtir muhak-kak. "

Ha, ha, ha, diye güldü diğer adamlar bu çok ustaca alaya.

"Sopli þu kýrmýzý saçlý adam olsa gerek?"

"Delî. Sabah annesine gitmiþtiniz."

"Bir büyücü anyordum," dedi büyücü.

Çevik Atmaca'nýn en yakýnýnda oturan sýska adam, karanlýđa tükürdü. "Ne için?"

"Aradýđým þey hakkýnda bir þeyler öđrenebilirim diye düþün-müptüm."

"Ýnsanlar Lorbanery'ye ipek için gelirler," dedi belediye baþ-kaný. "Tap için gelmezler. Týlsýmlar için gelmezler. Ya da el-kol sallamak, abuk sabuk konuþmak ve sihirbaz numaralan yapmak için. Burada namuslu insanlar yapar ve namuslu iþler yapýlýr."

"Doğru, Doğru söylüyor," dedi diğerleri.

"Ve de, biz burada baþka türlü insan istemiyoruz; yabancý yerlerden gelmiþ, üstüne vazife olmayan iþlere burnunu sokan, bizim yaptýđýmýz

ipleri gözetleyen insanlar istemiyoruz."

"Doğru. Doğru söylüyor," diye yükseldi koro.

"Eğer deli olmayan bir sihirbaz olsaydı, ona da barakalarda, namusuyla bir ip verirdik, ama bunlar namuslarıyla çalışmıyó bil-miyorlar."

■

r

99

"Çalışabilirlerdi, eğer yapacak ip olsaydı,1' dedi Çevik Atma-ca.

"Barakalarınýz bombop, ağaçlar bakımsız, atölyelerinizdeki ipekliler yıllar önce dokunmuş. Burada, Lorbanery'de ne yapıyor-sunuz siz?1'

"Kendi ipimize bakıyoruz," diye yapıtırdı belediye başkaný ama sýska adam heyecanla lafın arasına girdi, "Gemiler neden gelmiyor, bize onu söyle! Hort Kenti'nde neler yapıyorlar? Yaptý-đýmız ip adilepti diye mi?-" Adamın sözü kızgın karpı koymalarla kesilmipti. Birbirlerine bağırdılar, ayağa fırladılar, belediye baş-kanı yumruğunu Çevik Atmaca'ya doğru salladı, bir başkası da bıçak çekti. Çıldırmyıplardı. Arren derhal ayağa kalktı. Çevik Af-maca'nın ani bir büyücü ýpıđı parlaklığı içinde ayağa kalkacağı ve açýđa çıkardığı gücüyle dillerini kilitleyeceği beklentisiyle ona baktı. Ama o, böyle bir pey yapmadı/Orada oturup, birinden di-đerine baktı ve onların tehditlerini dinledi. Ve yavaş yavaş adam-lar sessizleptiler, sanki nepelerini koruyamadıkları gibi kızgınlık-larını da koruyamıyorlardı. Bıçak kınına girmiş, tehditler hakare-te dönüpmüdü. Köpek dövüpünden ayrılan .köpekler gibi dağıl-maya baıladılar; kimi caka satarak yürüyor, kimi sinsice sıvıpyı-yordu.

Yalnız kaldıklarında Çevik Atmaca ayağa kalktı, handan içe-ri girdi ve kapının yanında duran testiden büyük bir yudum su iç-ti, 'Gel oğul,'1 dedi. "Yeterince gördük."

"Kayığa mı?"

"Öyle." Konaklama ücretlerini karpılamak için pencere per-vazına iki tane gümüş tüccar fiipi bıraktı ve giysilerinden oluıan hafif bohçalarıný sırtlandı, Arren yorgun ve uykuluydu ama hanın kıkp tıkp ve her yandan üfüren odasına, kıpyr kıpyr yarasalarıyla saz damdaki çırpınıplara bir göz gezdirince aklına o odada geçir-diđi bir önceki akşam geldi ve Çevik Atmaca'yı büyük bir istekle izledi. Sosara'nın tek ve karanlık caddesinden geçerlerken o anda gitmekle, deli Sopli'yı atlatmıı olacaklarını da düündü. Fakat li-mana vardıklarında, adam onların iskelede bekliyordu

bile.

"Ýpte buradasın," dedi büyücü. "Eđer gelmek istiyorsan, kayı-đa atla."

100

Tek söz söylemeden Sopli, kayığın içine inip direğin yanına büzüptü, tıpkı büyük, tüyleri taranmamıı bir köpek gibi. Bunun üzerine Arren isyan etti.

"Efendim!" dedi. Çevik Atmaca döndü; kayığın üzerinde yükselen iskelede, yüz yüze duruyorlardı.

"Bu adadaki herkes deli ama sizin öyle olmadıđınıızý zannedi-yordum. Neden onu alıyorsunuz?"

"Rehber olsun diy e."

"Rehber mi - daha çok delirmek için mi? Bođularak veya sır-týmızda bir bıçakla ölüme varmak için mi?"

" Ölüme varmak için, ama ne yoldan, onu bilemiyorum."

Arren heyecanla konuşuyordu, Çevik Atmaca sakin sakin ce-vap verdiği halde onun da sesinde bir kızgınlık tmısı vardı. Sor-gulanmaya alıpyk değildi. Fakat Arren o akşamüstü onu deli adam-dan korumaya çalıştığından ve bu

korumanýn ne kadar bopuna ve gereksiz olduđunu gördüđünden beri içinde bir burukluk hissediyordu; sabah hissettiđi o bađlýlýk copkusu bozulmuř ve bopa git-miřti. Çevik Atmaca'yý koruyamýybrdu; bir karar almasına izin verilmiyordu; bu yaptıřları araptýrmanýn dođasýný anlamayý bile ya baparamýyordu ya da buna izin verilmiyordu. Bir çocuk kadar ipe yaramadan oradan oraya sürükleniyordu.

"Sizinle tartýpmam efendim," dedi, elinden geldiđi kadar so-đukça, "Ama bu- bu mantýkdýpy."

"Bu tüm mantýđýn dýpmda. Bizi mantýđýn götüremeyeceđi bir yere gidiyoruz. Gelecek misin, gelmeyecek misin?"

Arren'in gözlerine öfke gözyaşları doldu. "Sizinle gelip size hizmet edeceğimi söylemiştim. Sözümden geri dönmüyorum."

"Bu iyi," dedi büyücü acýmasýzca ve dönü yormuř gibi bir ha-reket yaptı. Sonra tekrar Arren'e dođru döndü. "Sana ihtiyacým var Arren; senin de bana. Çünkü gittiđimiz bu yolun, sýrf bana olan sadakatin veya bađlýlýđýndan geleceđin bir yol deđil, aslında zaten gitmen gereken yol olduđuna, daha benimle karpýlařmadan önce, Roke'a ayak basmadan önce, Eníad'dan yelken açmadan önce bile bu yolu izlemen gerektiđine inandýđýmý pimdi artýk sana söyleyebilirim. Bu yoldan geri dönemezsin." Sesi yumuřmamayıřtı. Arren de ona en az onunki kadar acý-

YÖY

masýzca cevap verdi, "Kayýđým olmadan buradan, dünyanın ucun-dan nasýl geri dönebilirim zaten?"

"Burasý dünyanın ucu mu? Hayýr, orasý daha ileride. Daha yolumuz var," Arren bapýný bir kez, evet anlamýnda sallayarak apađýdaki ka-yýđa atladı. Çevik Atmaca ipleri çözerek, yelkene hafif bir rüzgâr söyledi. Bir kez Lorbanery'nin uzaktan hayal gibi görünen bop rýhtýmýndan çýkýnca hava, karanlýklar içindeki kuzeyden, serin ve temiz esmeye bařladı ve ayt önlerinde pürüzsüz denizden gümüř misali çýkarak onlar adayý kıyydan dolaymak için güneye dođru dönünce sollarýndan ilerledi.

102

VII DELÝ

D ELÝ. Lorbanery'nin Boyacýsý, sýrtýný kayýđýn diređine verip kol-larýný dizlerine dolayarak ve bapýný eđip sýrtýný kamburlařtırarak, büzüpü oturdu. Ay ýpyđýnda, kütle halindeki tel tel saçları simsi-yah görünüyordu. Çevik Atmaca kendini bir battaniyeye sararak kayýđýn kıçýnda uykuya daldý. Her ikisi de kýpyrdamadan duruyor-lardı. Arren burunda oturuyordu; kendi kendine bütün gece nöbet tutmaya yemin etmiřti. Eđer büyücü, akýl hastasý yolcularýnýn kendisine veya Arren'e saldýrmayacađýný varsay mayý seçmiř se bu kendi bileceđi ipti; ama Arren, kendi varsayımlarýný yapacak, kendi sorumluluđunu kendi üstlenecekti.

103

Fakat gece hem çok uzun hem de çok sakindi, Ay ýpýðý, deðip-meksizin, aþaðýya doðru akýp duruyordu. Direðin yanma büzüp-müp olan Sopli horluyordu; uzun, yumupak horultularla. Kayýk tatlý tatlý ilerliyordu; Arren de taúý tatlý uykuya daldý. Bir kez uyanmaya baþladý, aym ancak birazcýk daha yükselmiş olduðunu gördü, kendini beðenmişçe yaptýðý gözcülüðü býrakarak kendini rahatlattý ve uyudu.

Bu yolculuk þurasýnda hep olduðu gibi yine rüya gördü; ilk baþlarda rüyalar bölük pörçüktü ama tuhaf bir þekilde tatlý ve gü-ven vericiydi. Ufkabakan'm direðinin yerinde büyük, yerlere eðilmiş yepil dallarý olan bir aþaç yetipmipti; kayýðý önlerinde güçlü kanatlarýyla ileri doðru atýlan kuðular yönlendiriyordu; ile-ride Önlerinde, zümrüt yepili denizin üzerinde beyaz kuleli bir þe-hir parlýyordu. Sonra, bu kulelerden birinin içindeydi, döne döne yükselen merdivenleri hevesle ve kolaycacýk koparak çýkýyordu. Bu görüntüler deðipiyor ve yeniden beliriyor, bir iz bile býrakma-dan geçerek yenni baþkalarına býrakýyordu; fakat aniden, kendini o korkunç, donuk ve karanlýk bataklýklarda buluyor ve içindeki dehpert artýk nefes alamayacak hale gelinceye kadar büyüyordu. Fakat ilerleyerek yoluna devam ediyordu, çünkü ilerlemesi gere-kiyordu. Uzun bir süre sonra burada ilerlemenin bir daire çizmek olduðunu ve insanýn tekrar kendi izlerine geldiðini fark etti. Yine de çýkmasý, uzaklaþmasý gerekiyordu. Bu gitgide daha elzem ol-maya baþlýyordu. Koþmaya baþladý. Koþtukça, çember daraldý ve yer yan yatmaya baþladý. Kararmakta olan bu kasvetin içinde ko-þuyordu, gitgide hýzlanarak, batmakta olan bir çukurun, karanlýða doðru emilen muazzam bir girdabýn iç dudaklarý çevresinde: Ve bunu anlayınca ayaðý kaydý, düþtü.

"Ne var Arren?"

Çevik Atmaca kayýðýn kýçýndan ona sesleniyordu. Gri tan vakti, denizi ve göðü sakinleptirmipti.

"Hiç."

"Kâbus mu?"

"Hiç:1

Arren üpümüp, sað kolu da allýnda kaldýðý için uyupmuþtu.

104

Artmakta olan ýpýða karþý gözlerini kapatarak düþündü, "Onu ima ediyor, bunu ima ediyor ama hiçbir zaman açýk açýk nereye gitti-ðimizi söylemiyor, veya neden, neden oraya gitmem gerektiðini söylemiyor. Þimdi de bu deli adamý bizimle birlikte sürüklüyor. Onunla gittiðim için acaba ben mi daha deliyim, yoksa bu akýl hastasý mı? O ikisi birbirlerini anlayabilirler; deli olanların, artýk büyücüler olduðunu söyledi. Þimdiye evime varmýþ olurdum, Be-rila Konaðý'ndaki yuvama; sabah babam ile birlikte, atmacayla kup avlamak için kalktýðým, ocaðýndaki ateþiyle, yerdeki kýrmýzý halýsýyla ve oymalý duvarlarıyla kendi odamda. Neden onunla bir-likte geldim? Neden beni yanma aldý? Çünkü benim gitmem ge-reken yol buymuþ ama bu bir büyücü sözü; büyük laflarla, olayla-rý büyük göstermek. Fakat sözcüðün anlamý her zaman baþka bir yerdedir. Eðer benim gitmem gereken bir yer varsa, orasý da evimdir, yoksa böyle anlamsýzca Uçýöreler'de dolanmak deðil. Benim evde görevlerim var ve ben bunlardan kaçýyorum. Eðer gerçekten de ortalýkta büyücülüðe karþý bir düþman olduðuna ina-nýyorsa, o halde neden benimle birlikte tek baþýna geldi? Yardým etmesi için yanýna baþka bir büyücü alabilirdi - yüzlerce alabilir-di. Bir ordu dolusu savaþçý, bir gemi filosu getirebilirdi. Büyük bir tehlikeyle böyle mi baba çýkýlýr yani, yaplý bir adamla bir çocu-ðu kayýk içinde yollayarak? Bu tam bir ahmaklýk, O da deli; ay-nen dediði gibi, ölümü arýyor. Ölümü arýyor ve beni de yanýnda götürmek istiyor. Ama ben ne deliyim ne de yaplý; ölmeyeceðim; onunla gitmeyeceðim."

Dirsekleri üzerinde yükselerek ileriye baktý. Sosara Körfe-zinden

ayrýlýrlarken dođan ay, önlerinde, batýýordu. Arkalarynda, dođuda, gün solgun ve donuk, geliyordu. Hiç bulut yoktu ama ha-fif ve iç sýkan bir kapanýklýk vardý. Günün ilerleyen saatlerinde güneþ ýsýndý ama þapaasýz, örtülü bir parlaklýđý vardý.

Bütün gün boyunca sađ yanларыnda kalan sýđ ve yepil Lorba-nery kýýýларыndan gittiler. Karadan hafif bir rüzgâr esiyor, yelken-lerini dol duruyordu. Akþama dođru son uzun burundan geçtiler; esinti kesildi. Çevik Atmaca yelkene bir büyürüzgârý söyledi ve Ufkabakan avcýnm bileđinden serbest býrakýlmýþ bir þahin gibi

105

hareket edip, istekle ileri dođru süzüldü ve Ýpek Adasý'ný geride býraktý, Boyacý Sopli bütün gün boyunca denizden hasta olup peri-þan bir halde ayný yerde çömelip kaldý, belli ki kayýktan ve deniz-den korkuyordu. Sonunda bođuk bir sesle konuþtu. "Batýya mı gi-diyoruz?"

Batan güneþ tam gözlerinin içine giriyordu ama adamýn en salakça sorularýna karþý bile sabýrlý olan Çevik Atmaca baþýyla tasdik etti.

"Obehol'a mı?"

"Obehol, Lorbanery'nin batýsýnda."

"Batýsýnda oldukça uzakta. Belki de yer oradadır."

"Burasý, bu yer, nasýl bir yer?"

"Ben nereden bileyim? Nasýl görmüş olabilirim ki? Lorba-nery'de deđildi ki! Yýllardýr, dört yýl, beþ yýldýr, karanlýkta, gece-leri, gözlerimi kapayarak ve onu Gel, gel, diye çađýrarak, hep ora-yý aradým; ama oraya varamadým. Ben, karanlýkta yolunu bulabi-lecek büyücüler efendisi deđilim. Fakat ýþýkta, güneþin altýnda bi-le varýlabilecek bir yer var. Bunu Mildi ve annem bir türlü anlaya-madýlar. Onlar habire karanlýđa baktýlar. Sonra yaplý Mildi öldü ve annem akimi kaçýrdý. Boya yapýmmda kullandýđýmýz týlsýmlarý unuttu ve bu onun aklýný etkiledi. Ölmek istiyordu ama ben ona beklemesini söylüyordum. Ben o yeri buluncaya kadar bekle, Mutlaka bir yer olmalı. Eđer ölümler, dünyadaki yapama geri döne-biliyorlarsa, dünyada bunun olduđu bir yer olmalı."

* *

"Ölümler yapama geri mi geliyorlar?"

"Bu tür þeyleri bildiđinizi zannetmiþtim," dedi Sopli bir anlýk duraksamadan sonra, Çevik Atmaca'ya sorgulayan bir edayla ba-karak.

"Bunlarý öğrenmeye çalıþýyorum."

Sopli hiçbir þey söylemedi. Büyücü aniden, ses tonu kibar da olsa, dođrudan ve zorlayıcı bir bakýpla ona baktý: "Sonsuza kadar yapayabilmek için bir yol bulmaya mı çalıþýyorsun Sopli?"

Sopli bir an için, büyücünün bakýplarýna karþýlýk verdi; sonra ellerini ayak bileklerinde kenetleyerek, karman çorman, kýzýlýmsý

106

kahverengi saçlý baþýný kollarý arasýna gizledi ve bir süre ileri geri sallandý. Belli ki korktuđu zaman bu pozisyonu alýyordu; ve bir kez böyle durunca ne konupuyor ne de söylenen söze kulak asý-yordu. Arren, umutsuzluk ve tiksinti içinde sýrtýný ona döndü. Günlerce veya haftalarca, beþ buçuk metre uzunluđu bir ka-yýkta Sopli ile birlikte nasýl gideceklerdi? Bu insanýn bedenini hastalýklý bir ruhla paylaþması gibi bir þeydi...

Çevik Atmaca, kayýđın burnuna Arren'in yanýna geldi, kürek-çi tahtasýna bir dizini koyarak eđildi, solgun akþama baktý. "Ada-mýn ýlýmlý bir ruhu

var/' dedi.

Arren buna cevap vermedi. Soðukça, "Obehol ne? Bu ismi hiç duymamýptým," diye sordu.

"Haritalardaki ismini ve yerini biliyorum, o kadar... Đuraya bak: Gobardon'un yoldaþları!1"

Topaz renkli büyük yýldýz, pimdi güneyde daha yüksekte du-ruyordu; altýnda, donuk denizin çizgisinin hemen üzerinde, sol ta-rafta beyaz, sað tarafta da mavimtrak beyaz birer yýldýz parlýyor, bir üçgen oluþturuyorlardý.

"isimleri var mı?"

"Ýsimci Usta bilmiyordu. Belki Obehollü ve Wellogyli in-sanlar bunlara isim takmýþlardýr. Ben bilmiyorum. Artýk yabancý denizlere giriyoruz Arren, Bitip Alâmeti'nin altýndaki denizlere."

Sýnýrsýz sular üzerindeki bu isimsiz ve parlak yýldýzlara bir çepit nefretle bakan oðlan cevap vermedi.

Günler günleri kovalayýp onlar batýya doðru yelken açmaya devam ettikçe, güney baharýnýn sýcaklýðý sulara yansýyordu; gök-yüzü de berraktý. Ama yine de Arren'e sanki bu ýþıkta bir donuk-luk varmýþ gibi geliyordu, sanki ýþık camdan geçerek kýnlýyor-muş gibi. Yüzdüðünde denizin ýlık olduðunu gördü; insaný ferah-latmýyordu. Tuzlu yiyeceklerinin de hiç tadý tuzu yoktu. Hiçbir þeyde tazelik ve parlaklýk yoktu; yýldýzların, pimdiye kadar onun gördüðünden daha büyük bir parlaklýkla ýþýldadýðý geceler hariç. Uykuya dalýncaya kadar uzanýp onları seyrediyordu. Uyuyunca rüya görmeye baþlıyordu: Hep bataklýðın, çukurun, uçurumlarla

107

çevrelenmiş vadinin veya alçak bir göðün altýnda apaðý doðru inen bir yolun düþü; hep alacakaranlýk ve onun içinde deþbet ve kaçmak için umutsuzca çýrpýnýþlar.

Bundan Çevik Atmacaya hiç söz etmedi. Onunla önemli hiç-bir þey konuşmuyordu; yolculuklarıyla ilgili günlük önemsiz olaylar dýþýnda hiçbir þey; her zaman için laflarýn aðzýndan cým-býzla alýnması gereken Çevik Atmaca da artýk sessizliði âdet edin-miþti.

Arren artýk kendisini beden ve ruhen bu ani duygularla ha-rekete geçen, kendi yapamýný denetlemek, hatta korumak için hiç-bir çaba harcamayan, huzursuz, gizemli adama emanet etmekle ne büyük aptallýk etmiş olduðunu görüyordu. Çünkü artýk ona da sýkýntýlar basmýþtı ve Arren, bunun, adamýn kendi yenilgisiyle yüzleþememesinden kaynaklandýðýný düþünüyordu insanlar ara-sýnda büyücülüðün büyük bir güç olarak yenilgiye uðramasıyla yüzleþememesinden.

Sýrları bilenleri, Çevik Atmacarý ve tüm sihirbaz ile büyücü nesillerini bu kadar ünlendirmiş ve güçlendirmiş olan bu büyücü-lük sanatýnýn pek fazla sun olmadýðý artýk belirginleþmiþti. Bun-larda iklim ve rüzgârýn kullanýlmasýndan, þifalı otlarýn bilgisin-den, sis gibi, ýþık gibi, þekil deðiþtirme gibi cahilleri korkutan ama numaradan başka bir þey olmayan gözbaðlarmdan başka bir þey yoktu. Gerçeklik deðiþtirilememiþti. Büyücülükte insanların insanlar üzerinde güce sahip olmasýný saðlayacak hiçbir þey yok-tu; büyücülük ölüme karþı da bir iþe yaramýyordu. Büyücüler, normal insanlardan daha uzun yapamýyorlardý. Bütün sýrları, ölü-mün gelipini bir saat bile erteleyemiyordu.

Küçük meselelerde bile insan büyücülüde güvenemiyordu. Çevik Atmaca sanatýný icra etmekte hep cimrilik ediyordu; her fırsatta dünya rüzgârıyla gidiyor, her denizci gibi yemek için ba-lýk avlıyor ve sularýný dikkatli kullanıyorlardý. Dört gün süren ve burundan gelen düzensiz rüzgâr yüzünden bitmek tükenmek bil-meyen yön deðiþtirmelerden sonra Arren büyücüye, yelkene bi-razcık uygun rüzgâr üfleyip üfleyemeyeceðini sordu; adam bapýný

hayır anlamında sallayınca da "Yi ama neden?" dedi.

m

"Ben hasta bir adamdan kopmasını isteyemem," dedi Çevik Atmaca, "ne de gerekenden fazla yüklenmiş bir sırta, bir tap da ben koyarım." Kendinden mi, yoksa genelde dünyadan mı söz et-tiği pek belli değildi. Cevaplan her zaman isteksiz ve anlaması güç oluyordu. İşte burada, diye düündü Arren, büyücülüğün bağı yatıyor: Hiçbir şey söylemeden kudretli şeyler ima etmek ve hiçbir şey yapmamayı bilgeliğin tacı gibi göstermek.

Arren, Sopli'yi görmezden gelmeye çalıştı, fakat bu mümkün olmuyordu; her durumda, kendisini bu deli adamla bir çepit itti-fak içinde buluyordu. Sopli o kadar da deli değildi, ya da deliliği dağınık saçlarının ve bölük pörçük konuşmasının gösterdiği ka-dar basit değildi. Gerçekten de, belki bu adamın en büyük delili-ği, sudan duyduğu korkuydu. Bir kayığın içine girmek bile onun için korkunç bir cesaret işi olmuştı ve adam korkusunun ucuna bile gelemiyti; etrafında kaban ve çırpmın suyu görmemek için başını çok edik tutuyordu. Kayıkta ayakta durmak başını döndürüyor, direğe yapıştıyordu, Arren ilk defa yüzmeye karar verip burundan atladığında Sopli dehp içinde haykırmıştı; Ar-ren kayıda geri tırmanırken, zavallı adam yapadığı paktan bembeyaz kesiliyordu. "Kendini boğmaya çalıştığını zannettim," dedi; Arren gülmek zorunda kalmıştı.

O akşamüstü, Çevik Atmaca oturmuş, etrafına alıyıp etme-den ve dinlemeden tefekküre daldığında, Sopli, kürekçi tahtasının üzerinden dikkatlice, Arren'e doğru zar zor yürüdü. Alçak Dü-pesle, "Sen ölmek istemiyorsun, değil mi?" dedi.

"Elbette istemiyorum."

"O istiyor," dedi Sopli, çenesiyle Çevik Atmaca'ya doğru hafif bir hareket yaparak,

"Neden öyle diyorsun?"

Arren, normalde doğal olarak takındığı, hükmeden bir ton ta-kınmış ve ondan on ya da on beş yap büyük olduğu halde, Sopli de bunu doğal karpılamıştı. Her zamanki bölük pörçük haliyle bi-le olsa, hazır bir kibarlıkla cevapladı, "O, gizli yere gitmek istiyor. Ama neden olduğunu bilmiyorum. O, istemiyor... inanmıyor... verilen söze,"

109

"Ne sözü?"

Sopli ona sert sert baktı, gözlerinde mahvolmuş erkekliğin-den bir parça vardı; fakat Arren'in iradesi daha kuvvetliydi. Çok kıyk sesle cevap verdi, "Biliyorsun. Yapam. Sonsuz yapam."

Arren'in tüm bedeni ürperdi. Rüyaları hatırladı: Bataklık, çukur, uçurumlar, alacakaranlık. Bu Ölümdü; bu ölümün dehpe-tiydi. Bir yolunu bulup kaçması gereken şey, ölümdü. Kapının epiğinde de gölgeyle taçlanmış, bir incident daha büyük olmayan bir ıpık, sonsuz yapamın parıltısını tutan bekil duruyordu.

Arren ilk kez Sopli'yle göz göze geldi: Çok parlak, açık kah-verengi gözlerle; bu gözlerle bakınca sonunda anladığını ve Sop-li'nin de onun bu bilgisini paylaştığını gördü.

"O," dedi Boyacı, çenesiyle Çevik Atmaca'yı göstererek, "adım vermek istemiyor. Kimse ondan ismini çekip alamaz. Yol çok dar."

"Sen gördün mü?"

"Karanlıkta, aklımın içinde. Bu yeterli değil. Ben oraya git-mek istiyorum; görmek istiyorum. Dünya gözüyle. Ya- ya ölür-sem, yolu, yeri

bulamazsam? İnsanların çoğu bulamıyor; varlığı-nı bile bilmiyorlar. Sadece bazıları-mızın gücü var. Ama bu çok zor çünkü oraya gidebilmek için gücünü vermek zorunda kalıyor-sun... Sözcükler kalmıyor. İsimler kalmıyor. Zihninde bunu yap-mak çok zor. Ve insan... öldüğü zaman, zihni de... ölüyor." Her seferinde sözcüğün üzerine basıyordu. "Ben geri geleceğimden emin olmak istiyorum. Yapam tarafmdayken. Yapamak, emniyet-te olmak istiyorum. Bu sudan nefret- nefret ediyorum..."

Boyacı, denizin görüntüsünü ortadan kaldırmak için düpmek-te olan bir örümceğin yaptığı gibi, kollarım bacaklarını bir araya topladı, tel tel kırmızı saçlı babının omuzlarının arasına sıkıptırdı.

Fakat Arren bundan sonra Sopli'nin de sadece aynı görüşleri değil, aynı korkuları paylaştığını bildiğinden, adamın muhabbe-tinden kaçınmadı; ayrıca en kötü ihtimalle Sopli ona, Çevik At-macaya karpı yardım ederdi, Durgun havalarda, düzensiz esintilerde, hep ama hep yavaş yavaş, Çevik Atmaca'nın Sopli'nin onları götürüyormuş gibi gös-

110

terdiği yöne, yani batıya doğru yol aldılar. Fakat Sopli onlara yol göstermiyordu, deniz hakkında hiçbir şey bilmeyen adam, haya-tında bir harita bile görmemişti, hiç kayıda binmemişi, hastalıklı bir korkuyla sudan korkuyordu. Onlara yolu gösteren büyücüydü ve bile bile onları yoldan çıkartıyordu. Arren artık bunu ve bunun nedenini anlayabiliyordu. Bababüyücü, onların ve onlar gibi olan-larm sonsuz yapamı aradıklarını biliyordu; bu onlara verilmiş bir sözde veya onlar buna doğru çekiliyorlardı ve bunu bulabilirlerdi de. Bababüyücü tüm gururuyla, kendinden fazlasıyla emin olma-nın gururuyla, onların bunu elde edebileceklerinden korkuyordu; onları kıskanıyor, onlardan korkuyor, kendinden daha büyük bir insan olmasını istemiyordu. Tamamen yollarını kaybedinceye, bir daha dünyaya geri dönemeyecekleri bir yere varıncaya kadar ve susuzluktan ölünceye kadar bütün adaların gerisindeki Açık Deniz'e yelken açmayı planlıyordu. Çünkü onları sonsuz yapam-dan alıkoyabilmek için kendi de ölecekti.

Arada sırada, tüm düpüncelerin çocuğa anlamsız geldiği zamanlarda, Çevik Atmaca'nın Arren'e kayırm idaresi konusunda önemsiz bir şeyler söylediği veya ılık denizde onunla birlikte yüzdüğü veya büyük yıldızların altında ona iyi geceler dilediği anlar oluyordu. Yol arkadaşına bakıp da, ondaki o katı, ters, sa-bırlı yüzü gördüğünde, "O hem benim efendim, hem de arkadaşım," diye düpünürdü. Ve ondan kupku duymuş olması, Anen'e inanılmaz gelirdi. Ama kısa bir süre sonra yine kupku duymaya başlar, Sopli'yle bakıyır, birbirlerini ortak düpmanlarına karpı uyarılardı. Güneş, her gün sıcak ama donuk olarak parlamaya devam et-ti. İyisi, yavaş yavaş kabarıp inen deniz üzerinde, cila gibi duru-yordu. Su maviydi; hiç deşimeyen veya gölgelenmeyen gök ma-viydi. Rüzgâr bir esiyor, bir duruyordu; onlar da yelkeni bu esin-tileri yakalayabilmek için çeviriyor ve olmayan sona doğru emekliyorlardı.

En sonunda, bir akşamüstü arkalarından gelen, hafif bir rüz-gâr yakaladılar; günün kavuşmasına yakın Çevik Atmaca yukarı-ya doğru iparet ederek, "Bakın," dedi. Kayığın direğinin yukarı-

Uı

smda bir yerde, bir sıra deniz kazı, gökyüzüne çizilmiş kara bu-run gibi dalgalanıyordu. Kazlar, batıya doğru uçuyorlardı: Ve bunları izleyen Ufkabakan, ertesi gün büyük bir adanın görüntü-süyle karşılaştı.

"Ýpte bu," dedi Sopli. "O ada. Oraya gitmemiz gerek."

"Aradyňyn yer orada my?"

"Evet. Oraya çýkmamyz gerek. Gidebileceðimiz en son yer burasy."

"Bu kara parçasý Obehol olmalý. Güney Uçýöre'de bunun ge-risinde baþka bir ada daha var: Wellogy, Ve Wellogynin batýsýn-da, Batý Uçýöre'de baþka adalar. Emin misin Söpli?"

Lorbanery'nin Boyacýsý sinirlendi, o ürkek hal gözlerine geri geldi; ama bir deli gibi konupmadý, diye dübüdü Arren, günler önce Lorbanery'de onlarla ilk konuptuðu zamanki gibi. "Evet. Bu-rada karaya çýkmalýýýz. Yeterince geldik. Aradyňymyz yer burada. Bunun için yemin etmemi ister misiniz? Adým üstüne yemin ede-yim mi?"

"Bunu yapamazsýn," dedi Çevik Atmaca; sesi sertti ve kendi-sinden uzun olan Sopli'ye bakýyordu; Sopü, önlerindeki kara par-çasýna bakabilmek için ayaða kalkmýþ, kayýðyn direðine tutunu-yordu. "Bunu deneme Sopli." Boyacýnýn sanki kýzgýnmýþ ya da acý içindeymiþ gibi kaþlarý çatýldý. Kayýðyn önünde uzanan, aralarýndaki uzaklýktan dolayı mavi gibi görünen, kabaran ve titreyen su düzleminin üzerindeki daðlara baktý ve "Beni rehber olarak yanýnýza aldýnýz. O yer bura-sý. Burada karaya çýkmamyz gerek," dedi,

"Her halükârda çýkacaðýz zaten, su almamyz gerekiyor," dedi Çevik Atmaca ve dümene gitti. Sopli, söylenerek direðin yanal-daki yerine oturdu. Arren onun, birçok kez "Adým üzerine yemin ederim ki. Adým üzerine," dediðini duydu; bu sözü her söyledi-ðinde, yine sanki acý içindeymiþ gibi kaþlarýný çatýyordu.

Kayýðy kuzey rüzgârýna býraktýlar ve adaya daha da yaklaþa-rak kýýý boyunca sabredip, bir körfez veya bir iskele aradýlar ama kýýýdaki dalgalar, kýzgýn güneþ altýnda, adanýn kuzey kýýýsýnda gökgürültüsü gibi patlýyordu. Ýçlerde, zirvelerine kadar aðaþlarla

112

kaplý yepil daðlar, o ýþýðyn altýnda yanýyorlardý,

En sonunda, bir burundan dönerek beyaz kumsal, derin, ya-rýmay beklinde bir koya vardýlar. Burada, kuvvetleri adanýn burnu nedeniyle azalan dalgalar, yavaþ yavaþ geliyordu; kayýk burada karaya çýkabilirdi. Ne kumsalda, ne de gerisindeki ormanda bura-da insan yapadýðyna dair herhangi bir iz vardý; ne bir kayýk, ne bir dam, ne de bir tutam duman görmiþlerdi. Ujkabakan koya girer girmez, hafif esinti de durdu. Her yer sakin, sessiz ve sýcaktý. Ar-ren küreklere geçti, Çevik Atmaca da dümene. Küreklerin ýskar-mozlarda çýkardýðý ses, etraftaki tek sestti. Yepil zirveler, etraflarý-ný sararak, koyun yukarýsýna doðru, heybetle yükseliyorlardý. Gü-nep suyun üzerine kýzgýn beyaz ýþýk tabakalarý yayýyordu. Arren, kanýn kulaklarýna vurduðunu hissediyordu, Sopli, kayýk direðinin güvencesinden ayrýlýp borda tirizine tutunarak buruna çömelmiþ, karaya bakýyor ve âdeta karayý kucaklýyordu. Çevik Atmaca'nýn esmer, yaralý yüzü terden yaðlanmýþ gibi parlýyordu; bakýplarý, sürekli, kumsaldaki alçak dalgalarla, yukarýda, yapraklarla giz-lenmiþ dik sahil arasýnda mekik dokuyordu.

"Þimdi," dedi, hem Arren'e, hem de kayýða. Arren, küreðe üç kere iyice asýldý ve Ufkabakan kup gibi, kumlarýn üzerine çýktý. Çevik Atmaca, kayýðy, dalgalarýn kalan son güçlerinden de kur-tarmak amacıyla itmek için dýparý sýçradý. Kayýðy itmek için elle-rini uzattýðý anda sendeledi ve kayýðyn kýçýna tutundu, yan yarýya düptü. Ýnsanüstü bir güçle kayýðy tekrar suyun içine doðru, dalga-larýn dýþ akýntýsýna doðru itti ve kayýk deniz ile sahil arasýnda asý-lýyken debelenerek borda tirizinin üzerinden kayýðyn içine girdi. "Kürekleri çek!" dedi nefesi kesik kesik, elleri ve dizleri üzerin-de, sýrýlsýklam bir halde soluklanmaya çalýþarak. Elinde

bir mýz-rak, bronz uçlu yanm metre uzunluğunda bir mýzrak duruyordu. Nereden bulmuştunu onu? Arren delirmişçesine küreklere asılırken başka bir mýzrak belirdi, kürekçinin oturduğu tahtanın kenarına, tahtayı yarıp parçalayarak çarptı ve takla atarak sekti. Kumsalda, o dik sahilin dibinde, ağaçların altında bazı bekiler hareket ediyor, kopuyor, çömeliliyordu. Havada ıslık çalan, vızıldayan sesler vardı. Arren birdenbire babının omuzları arasına aldı, sırtım

113

eđdi ve bütün gücüyle küreklere asıldı: Ýki asılıp ta sđlardan çıktı, üçüncüsünde kayığı döndürerek uzaklaştı. Arren'in arkasında, kayığın burnunda duran Sopli bağırmaya bağladı. Adam Arren'in kollarını birdenbire öylesine tuttu ki, kürekler sudan dıparıya çıktı. Küreklerden birinin sapı Arren' in karın boşluğuna öyle bir çarptı ki bir an için gözleri karardı, nefe-si kesildi. "Geri dön! Geri dön!" diye bağırıyordu Sopli. Birden kayık suyun üzerinde ileri atıldı ve sallandı. Arren kürekleri tek-rar kontrol altına alır almaz, hiddetle geri döndü. Sopli kayıkta değildi. Dört bir yanlarında yükselen koyun derin suları güneş altında parıldı. Arren aptallamış bir şekilde tekrar arkasına, sonra da kayı-đın kıçında emekler vaziyette duran Çevik Atmacaya baktı. "Orada," dedi Çevik Atmaca, yan tarafı göstererek; fakat orada deniz ve güneşin parlaklığından başka bir şey yoktu. Bir kamış-tan fırlatılmış olan bir ok kayığın birkaç metre gerisinde sessizce suya saplandı ve gözden kayboldu. Arren, on-on iki kere daha kuvvetle kürek çektikten sonra kayığı suya bıraktı ve bir kez daha Çevik Atmaca'ya baktı. Çevik Atmaca'nın elleri ve sol kolu kan içindeydi; tomar ha-linde bir parça yelken kumaşını omuzuna bastırıyordu. Bronz uç-lu küçük mýzrak kayığın dibinde duruyordu, Arren ilk gördüğün-de Çevik Atmaca mýzrađı elinde tutmuyordu aslında; küçük mýz-rak adamın omuzuna saplanmış duruyordu. İsının yanıltmasıyla dalgalanan çelimsiz bekilerin zıpladı beyaz kumsal ile araların-daki suyu inceliyordu Çevik Atmaca. Sonunda, "Devam et," dedi. "Sopli-" "Bir daha hiç yüze çıkmadı." "Bođuldu mu?" diye sordu Arren, kulaklarına inanmadan. Çevik Atmaca, evet anlamında salladı babını. Arren, kumsal orman ve ulu yepil zirvelerin altında sadece beyaz bir çizgi olarak kalıncaya kadar kürek çekti. Çevik Atmaca dümenin yekesinin yanında, omuzuna bir kumaş yumağı bastır-mış, ama buna hiç önem vermeden oturuyordu,

114

"Mýzrak mı geldi ona?"

"Atladı."

"Ama o- o yüzmeye bilmiyordu. Sudan korkuyordu!"

"Öyle. Ölesiye korkuyordu. Karaya çıkmak istiyordu... Çık-mak istiyordu."

"Neden bize saldırıyorlar? Kimdi onlar?"

"Bizi düpman sanmış olacaklar. Bana..., bunun için biraz yar-dım edebilir misin?" O zaman Arren onun omuzuna tuttuğu ku-maşın ıslak ve parlak olduğunu gördü.

Mýzrak omuzun eklem yeri ile köprücük kemiğinin arasına denk gelmiş, ana damarlardan birini koparmıştı; o yüzden ağır bir kanaması vardı. Çevik Atmaca'nın talimatları doğrultusunda Ar-ren keten bir gömlekten peritler

yýrtarak yarayý sarmak için elin-den geleni yaptı. Çevik Atmaca ondan mýzrađý istedi; Arren onu dizlerinin üzerine koyunca, sađ elini mýzrađýn söđüt yaprađý gibi uzun ve dar olan, kabaca dövülmüp bronz býçađýnýn üzerine koya-rak bir þey söyleyecek gibi oldu ama sonra babýný salladı. "Týlsým yapacak gücüm yok," dedi. "Daha sonra. Her þey yoluna girer. Bizi bu koydan dýparý çýkartabilir misin Arren?" Arren sessizce küreklere geri döndü. Sýrtýný eđerek iþe koyul-du; düzgün ve kývrak bedeninde bir güç olduđu için de kýsa bir sü-re sonra Ufkabakarit yarýmay þeklindeki koydan açýk sulara çý-kardı. Uçýöre'nin uzun akþam sakinliði denizin üzerine çökmüp-tü. Yelken gevþek duruyordu. Güneþ bir sis perdesinin gerisinden parýldýyor, yepil zirveler bu yüksek ýsý içinde sallanýp titreyiyor-lardı. Çevik Atmaca kayýđýn içine uzanmýptý; babý dümenin ya-nýnda, kayýđýn kýçýna dayanmýptý; gözkapaklan ve dudaklan yarý aralýk, hareketsiz yatýyordu. Arren, onun yüzüne bakmaktan hoþ-lanmýyor, kayýđýn diređinin üzerinden bakýyordu. Isý buđusu, san-ki gökyüzüne örümcek ađý örülmüp gibi denizin üzerinde dalgala-nýyordu. Kollarý yorgunluktan titremeye baþladı ama o kürek çek-meye devam etti. "Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Çevik Atmaca bo-đuk bir sesle, biraz dođrularak. Dönünce, Arren bir kez daha, ye-þil kollarýný kayýða dođru kavis çizerek uzatan yarýmay þeklinde-US

ki koyu, ilerideki beyaz þerit halindeki kumsalý velizerine toplan-mýþ olan dađları gördü. Farkýna varmadan kayýđý döndürmüptü. "Daha fazla kürek çekemeyeceđim," dedi kürekleri yerlerine yerleþtirip kývrýlmak için kayýđýn burnuna giderek. Hep, Sopli'nin kayýkta, onun arkasýnda, diređin yanýnda durduđunu düþünüyor-du. Günlerdir beraberdiler ve ölümlü çok ani, anlaþýlamayacak ka-dar nedensiz olmuþtu. Olan hiçbir þey anlaþýlamýyordu zaten. Serendeki yelkeni gevþek gevþek sallanan kayýk, suyun üze-rinde kalakaldý. Koya dođru yükselmeye baþlayan sular yavaþ ya-vaþ Ufkabakarüm bordasýný akýntýya dođru çevirdi ve kayýđý biraz biraz dürterek, içeriye, kumsalýn uzaktaki beyaz çizgisine dođru itmeye baþladı. "Ufkabakan" dedi büyücü sevecenlikle, Kadim Lisan'dan bir iki sözcükle birlikte; yavaþ yavaþ kayýk sallandý ve burnunu dýparý dođru çevirip parlak deniz üzerinden kayarak koyun kollarýndan uzaklaþtı. Fakat daha bir saat geçmeden, ayný þekilde yavaþ ve yumu-þak hareketlerle, yol almayý býraktý ve yine yelkenleri düptü. Ar-ren geriye, kayýđýn içine baktý ve yol arkadaþýnýn daha önceki gibi yatmakta olduđunu fakat baþmm biraz geriye düpmüp ve gözleri-nin kapanmýþ olduđunu gördü, Tüm bu süre zarfýnda Arren, Ýçinde gitgide büyüyen ve onu hareket etmekten alýkoyan, sanki bedenini ve akimi sađlam ipler-le sýmsýký bađlayan ađýr, hasta edici bir korku duymuþtu. Bu kor-kuya karþý savaþmak için içinde hiçbir cesaret yoktu; sadece ka-derine karþý hissettiði donuk bir çepit içleme, Kayýđýn burada, yabancýlara saldıran insanlarla dolu adanýn, bu kayalýklý kıyıların yakýnlarına sürüklenmesine izin vermeme-liydi; bu kafasýnda yeterince açýktý ama pek bir anlam içermiyor-du. Bunun yerine ne yapması gerekiyordu? Kayýđý Roke'a kadar kürek çekerek götürmesi mi? Kaybolmuþtu, Uçýöre'nin enginliði içerisinde çaresizce kaybolmuþtu. Kayýđý hiçbir zaman onca hafta sürmüp bir yoldan geri, barýpsever bir adaya götüremezdi. Bunu sadece büyücünün rehberliðinde yapabilirdi; Çevik Atmaca ise, týpký Sopli'nin anlamsýzca öldüđu gibi yaralanmýptý ve yardýma

muhtaçtı. Yüzü değipmip, gevpemip ve sararmıptı; belki de ölü-yordu. Arren, gidip onu, güneş ıpıklarından korumak için gölgeli-đin altına tabıması ve su vermesi gerektiğini düündü; kan kaybe-den birinin su içmesi gerekirdi. Fakat kaç gündür sulan azalmıptı; fıçý hemen hemen boştu. Ne önemi vardı ki? Hiçbir ıpın ne hayrı vardı ne de yaran. Uđur kalmamıptı.

Saatler geçti, güneş tepelerine indiriyordu kırbacıný; ve boz bir sıcaklık Arren'in etrafým sarmıptı. Kıpyırdamadan oturdu.

Alnýndan bir serinlik nefesi geçti. Yukarı doğru baktı. Akşam olmuştı: Güneş batmıptı, batı donuk bir kızyıllıktaydı. Ufkabakan, doğudan esen yumuşak bir esinti altında yavaş yavaş hareket edi-yor, Obhol'un dik, ormanlık kıyılarıný dolapıyordu.

Arren tekrar kayığın içine geri dönerek yol arkadaşına baktı, ona gölgeliğin altında otan bir pılte ayarlayıp içmesi için su ver-di. Tüm bunları, gözlerini değipmesi gereken sargılardan kaçırarak aceleyle yaptı. Yaranın kanaması daha durmamıptı. Çevik At-maca, takatsizliğinin ağırlığı içinde konuşmadı; suyu sabırsızlık-la içtiği halde gözleri kapalıydı ve asıl susuzluğunu çektiği uyku-ya daldı. Sessizce uzandı; karanlıkta esinti kesildiğinde onun ye-rini alan bir büyüzgân olmadı ve kayık yine durgun ve kabarık suyun üzerinde aylak aylak sallanmaya başladı. Ėimdi sağ yanlarında yükselen dağlar, yıldızlarla gözkaşıran gökyüzünün üzerinde kapkara duruyorlardı; Arren uzun süre bunları seyretti. Yıldızların ana hatları ona, sanki onları daha önceden de görmüş gibi, sanki tüm ömrü boyunca görmüş gibi tanıdı geliyordu.

Uyumak üzere uzandığında yüzünü güneşe çevirdi; orada, bombol denizin oldukça yukarılarında Gobardon yıldız alev alevdi. Altında, onunla birlikte bir üçgen oluşturan iki yıldız vardı; bunların da altında üç yıldız daha bir sıra halinde, daha büyük bir üçgen oluşturarak doğdular. Sonra, gece ilerledikçe siyah ve gümüş renklerin sıvı düzlüklerinden kurtulan iki yıldız daha bunları izledi; bunlar da Gobardon gibi san ama daha solgundular, üç-genin sağ tabanından, sağdan sola doğru yana yatıyorlardı. Böyle-ce, bir adam beklini, ya da Hard Rünü Agnen'i meydana getirmesi gereken dokuz yıldızın sekizi ortaya çıkmıptı. Arren'in gözüne 117

adam bekli filan görünmüyordu; genellikle yıldız burçlarında oldu gibi, adamın garip bir şekilde biçimi değiptirilmipse o başka; fakat rün, çengelli kolu ye çarpısyyla belirgindi; yalnız bekli ta-mamlayacak olan çarpının o ayağı; o yıldız henüz doğmamıptı.

Onu beklerken Arren uyudu,

Ėafak vakti uyandığında Ufkabakan Obhol'dan uzaklara sürüklenmipti. Bir sis, kumsal ve dağların dorukları hariç her yeri gizliyor ve güneşin menekpe rengi sularının üzerinde, son yıldız-ları da söndüren bir pus halini almaya kadar inceliyordu.

Yol arkadaşına baktı. Çevik Atmaca, sancı ve uyku yüzeyi-nin altında, onu tam anlamıyla bölmeden dolanırken, düzensizce nefes alıyordu. Yüzü, soğuk ve gölgesiz ıpık altında çizgilerle dolu ve yapık görünüyordu. Arren ona baktığında hiç gücü kalmamış bir adam gördü; ne büyücülük, ne kuvvet, ne de birazcık gençlik, hiçbir şey. Ne Sopli'yi kurtarmıptı, ne de kendisine doğru gelen mızrağı geri çevirebilmipti. Onları bir tehlikenin içine atmış ve kurtaramıptı. Artık Sopli ölmüştü, o da ölüyordu, Arren de öle-cekti. Bu adamın hatası yüzünden, boşu boşuna, bir hiç uğruna, Böylece Arren ona, umutsuzluğun açık gözleriyle baktı ve hiçbir şey göremedi.

Üvez ađacı altýndaki çeþmeyle ilgili hiçbir aný belirmedi ka-fasýnda; sisin içindeki köle gemisindeki beyaz büyücü ýþýđýyla il-gili, ya da Boyacıların Evindeki ýýlgýn ađaçlarla ilgili, içinde ne iradesinin gururu ne de inatçýlýk uyandı. Alçak ve büyük kabarýk-lýklarýn solgun ametistler gibi göründüü yerden þafađýn sakin deniz üzerinde sökmesini seyretti; her þey, gerçekliðin canlýlýđý veya elle tutulacak bir yaný olmayan bir rüya gibiydi; solgundu, Ve bu rüyanýn ve denizin derinliklerinde hiçbir þey yoktu - bir bopluk, anlamsýzlýk. Hiç derinlik yoktu. Kayýk ileri, rüzgârýn düzensiz dođasýný izleyerek düzensizce ve yavaþ yavaþ gidiyordu. Geride, Obehol'un zirveleri dođmakta olan güneþ içinde küçüldü. Zirvelerden gelen rüzgâr kayýđý ada-dan, dünyadan uzaða, açýk denizlere dođru tapýdı.

118

VIII AÇYK DENÝZÝN ÇOCUKLARI

GÜNÜN ortalarına dođru Çevik Atmaca yerinden kýpýrdayýp su istedi. Ýçtikten sonra, "Ne tarafa dođru gidiyoruz?" diye sordu. Çünkü üzerinde yükselen yelken gergindi ve kayýk uzun dalgalar üzerindeki kýrlangýç misali batýp çýkýyordu.

"Ya batýya, ya da kuzeybatýya."

"Üpüyorum," dedi Çevik Atmaca. Güneþ üstlerine alevlerini saçıyor, kayýđý sıcaklýđýyla dolduruyordu.

Arren hiçbir þey söylemedi.

"Batý yönünde kalmaya çalıþ. Wellogy, Obehol'un batýsýnda. Orada karaya çýk. Suya ihtiyacýmýz var."

Çocuk, bombop denizin üzerinden ileriye baktý.

"Ne oluyor Arren?"

Hiçbir þey söylemedi.

Çevik Atmaca oturmaya çalıþtı, baþaramayınca alet-kutusu-

119

nun yanýnda duran asasýna uzanmaya çalıþtı ama asa yetipemeye-ceði bir yerdeydi; yeniden konupmaya çalıþtıđýnda, sözcükler ku-ru dudaklarında takýldý kaldý. Islak ve kabuk tutmuþ sargýsýnýn al-týndan, kan göðsünün esmer derisi üzerine koyu kırmýzý örümcek aðları gibi yayýlmaya baþladı. Keskin bir nefes aldıktan soma gözlerini kapattý.

Arren ona baktý ama hiçbir þey hissetmedi; bakýþý da uzun sürmedi. One giderek burundaki emekleme pozisyonunu alýp ile-rilere bakýnmaya baþladı. Ađý çok kurumuþtu. Açýk Deniz üze-rinden gelen dođu rüzgârý artýk düzenli esiyordu ve bir çöl rüzgârý kadar kuruydu. Fýçýda bir, bir buçuk litre su kalmýþtı; Arren bu suyun kendisinin deðil, Çevik Atmaca'nýn olduðuna inanýyordu; bu sudan içmek hiç aklýna gelmemiþti. Oltaları hazýrladı, Lor-banery'den ayrıldýklarýndan beri çið balýđýn hem açlýđý hem de su-suzluðu bastýrdýđýný öğrenmiþti; fakat oltalarda hiçbir zaman bir þey olmuyordu. Bu önemli de deðildi. Kayýk ýssýz sular üzerinde hareket etti. Kayýđýn üzerinde güneþ, yavaþ yavaþ ama yine de tüm semayı bir uçtan bir uca aþan yarýþýný sonunda kazanarak do-ðudan batýya dođru ilerliyordu. Bir keresinde Arren güneyde bir kara parçasý veya bir bulut olabilecek mavi bir yükselti gördüðünü zannetti; kayýk saatlerdir haftfçe kuzeybatýya dođru gidiyordu. Dönmek veya yolunu de-ðiþtirmek için bir çaba göstermedi; kayýđýn yoluna devam etmesi-ne sesini çýkartmadý. Kara gerçek olabilirdi

de, olmayabilirdi de; bu önemli deildi. Ona göre rüzgârın, ıpıdın ve okyanusun bütün bu engin ve kızgın ihti samı donuk ve yanlıptı. Karanlık bastı, sonra ıpık, sonra karanlık, sonra ıpık; göğün sıkı sıkı gerilmiş derisindeki davul sesleri gibi. Kayıöm kenarından elini suya sokarak suda izler bıraktı. Bir an elini canlı olarak, yapayan suyun altında soluk yepil olarak gördü. Etilerek parmaklarından ıslaklıdı emdi. Acıydı, dudakları yakıyordu ama bunu bir daha yaptı. Soma midesi bulandı; iki büklüm olarak kustu ama sadece bir parça safra yaktı boğazını. Çevik Atmaca'ya verilecek su kalmamıptı; onun yanına gitmeye korkuyordu. Sıcağa rağmen titreyerek yere uzandı. Her yer ses-

120

siz, kuru ve parlaktı: Korkunç derecede parlak. Gözlerini ıpıktan sakladı, Kayıdın içinde duruyorlardı; çırpı gibi bir deri bir kemik, bü-yük gözlü, tıpkı garip kara balıkçılar veya turnalar gibi üç kipi. Sesleri de kup sesi gibi inceydi. Onları anlayamadı. Biri, kolunda kara bir kese ile üzerine edilerek, keseden Arren'in ağına bir pey-ler döktü: Bu suydu. Arren deliler gibi içti, boğulur gibi oldu, tek-rar içti; keseyi bopaltıncaya kadar içti. Sonra etrafına bakıp, "Ne-rede, nerede o?!" diyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Çünkü Ufkaba-karim içinde kendisinden başka sadece o üç yabancı, ince adam vardı.

Adamlar çocuğa hiçbir pey anlayamadan baktılar.

"Diğer adam," diye çatlak bir ses çıkardı, dokusu sıyrılmıp boğazı ve pul pul olmuş dudakları sözcükleri oluşturmaya becere-miyordu; "arkadaşım-" İçlerinden biri, Arren'in sözcüklerini olmasa bile s ıkın t ismi anladı; ince elini oğlanın koluna koyarak diğeriyle de iparet etti. "Orada," dedi ikna edencesine,

Arren baktı. Ve kayıdın ilerisinde ve kuzeyinde, kimisi bir arada, kimisi denize dizilmiş duran salları gördü: Havuzdaki güz yaprakları gibi yüzen bir sürü sal. Her birinde, ortasında bir yer-de, su seviyesinin altında, bir veya iki tane kabin ya da kulübe, birçoğunda da dikilmiş direkler vardı. Batı okyanusunun engin dalgaları altlarından geçerken yavaş yavaş yükselip alçalarak tıp-kı yaprakları gibi yüzüyorlardı. Aralarında sıkıpan su yolları gü-müş gibi parlıyor, üzerlerinde ise batıyı karartan, kocaman mor ve altın rengi yağmur bulutları yükseliyordu.

"Orada," dedi adam, Ufkabakarib en yakın büyük salı göstererek.

"Yapıyor mu?!"

Üçü de ona baktılar; sonunda aralarından biri anladı. "Yapı-yor. Yapıyor." Bunun üzerine Arren ağlamaya başladı, kuru bir hıçkırıkla; adamlardan biri oğlanın bileğini güçlü ve ince eliyle kavrayarak onu Ufkabakartdzn., kayıdın bağlanmış olduğu sala

121

çektii. Sal o kadar büyük ve batmazdı ki, onların ağırlıklarıyla bi-razcık bile suya dalmadı. Başka birisi ucu eeri bir köpekbalinaba-lıdı dipinden yapılmış ağır bir balıkçı zıpkınıyla uzanıp yakındaki bir salı aralarındaki mesafe bir adım kalıncaya kadar çekerken, adam Arren'i sala çıkardı. Burada Arren'i, bir yanını açıp, diğer üç yanını ise perdelerle örülmüş barınağa yada kulübeye doğru götürdü. "Uzan,11 dedi; bundan sonrasını Arren hiç hatırlamadı.

Sırtüstü yatıyordu, dümdüz uzanmış, cıllık ıpık noktacıklarıyla benetlenmiş kaba yepil dama bakıyordu. Enlad'da prenslerin yaz tatillerini

geçirdikleri, Berila'mrý daðларыnda bulunan Semer-mine'deki elma bahçesinde olduđunu sandý; Semermine'de, elma aðaçларыnrn dallary arasýndan günebe bakarak sýk otlaryn üzerine uzanmýp olduđunu dübüdü. Bir süre sonra, suyun salýn altýndaki boþluklar içinde þapla-masýný, sýkýþmasýný ve sal halkýnýn ince sesleriyle Adalar Diya-rý'nýn gündelik Hard dilinde ama sesleri ve ritimleri oldukça de-ðiþtirerek konuþtukýanny duydu; bir yüzden onlary anlamasy zor oluyordu. Böylece nerede olduđunu anladý ~ Adalar Diyan'nm gerisinde, Uçýöre'nin gerisinde, tüm adalarýn gerisinde, açýk de-nizde kayýp bir yerde. Fakat yine de huzursuz olmamýþtý; týpký memleketinde, meyve bahçesinin otlary üzerinde yatýyormuþ gibi rahattý.

Bir süre sonra kalkmasy gerektiđini dübüdü ve kalktý; bede-nini çok zayıf ve yanýk, bacaklanny titrek ama hâlâ iþe yarar vazi-yette buldu. Barýnađýn duvarlanny oluþturan örgü perdeleri açtý ve akþamüstüne dođru bir adým attý. O uyurken yaðmur yaðmýþtý. Salýn tahtalan; büyük, pürüzsüzce þekillendirilmiþ, kare þekli ve-rilmiþ, birbirlerine yakýn oturtulmuþ ve kalafat çekilmiþ bu kütük-ler, sudan kararmýþlardý; ayrıca bu yarý çýplak, zayıf insanların saçlary da yaðmurdan siyahlaþmýþ ve düzleþmiþti. Fakat gökyüzü-nün yansý, batýda güneþin bulunduđu yer açýlmýþ, bulutlar artýk kuzeydođuya dođru güümüþten öbekler halinde gidiyorlardý.

Adamlardan biri Arren'e dođru, yorgun argýn gelerek birkaç adým önünde durdu. On iki yapýndaki bir oðlandan daha uzun ol-mayan kýsa boylu, ince birisiydi; gözleri uzun, büyük ve karaydý.

122

Fildibiþinden kancalý uçlu bir mýzrak tapýyordu.

Arren adama, "Hayatýmý size ve halkýnýza borçluyu m," dedi.

Adam baþýný, evet, anlamýnda salladı.

"Beni yol arkadaþýmýn yanýna götürür müsünüz?"

Sal adamý geri dönerek sesini bir deniz kþunun çaðrýsý gibi, yüksek ve kulak týrmalayan bir çýðlýk halinde yükseltti. Sonra, bekliyormuþ gibi topukларынын üzerine çömeldi; Arren de öyle yaptı.

Sallarýn direkleri vardý, ama üzerinde bulunduklary salýn dire-ði dikilmemiþti. Bunlaryn üzerine, salýn geniþliđine oranla küçük birer yelken gerilebilirdi. Yelkenler yetken bezi veya pamuklu kumaþ deðil de keçe gibi, dokunmaktan çok birbirine dövülerek yedirilmiþ gibi duran lifli, kahverengi bir malzemeden yapýlmýþtý. Çeyrek mil kadar uzaktaki sallardan biri bu kahverengi yelkenini istavroz direklerinden iplerle sallandýrarak, sýrýklarla ve zýpkýn-larla diđer sallara arasýndan kendine yol açarak, Arren'in bulundu-đu sala yanaþmacya kadar yavaþ yavaþ yol almaya baþladı. Arada sadece bir metre kadar su kalýnca Arren'in yanýndaki adam ayaða kalkarak soðukkanlýlýkla aradaki boþluđu atladı. Arren de aynýsý-ný yaparak, acemice dört ayak üzerine kondu; bacakларыnda hiç esneklik kalmamýþtý. Kendini toparladýðmda küçük adamý ona alayla deðil takdirle bakarken buldu: Öyle görünüyordu ki Ar-ren'in dinginliði adamýn saygý sim kazanmýþtý.

Bu sal diđer sallara nazaran daha büyük ve sudan daha yük-sekti; zamanla, kullanýla kullanýla kararmýþ ve düzgünleþmiþ on iki metre uzunluğunda ve bir-bir buçuk metre eninde kütüklerden yapýlmýþtý. Birkaç barýnađýn etrafýnda ya tahtadan oyulmuþ aca-yip heykeller ya da çitler vardý, salýn dört köþesinde de deniz kþ-ларынын tüylerinden tepelikleri olan uzun direkler. Rehberi onu en küçük barýnaklardan birine götürdü; orada Arren. Çevik Atma-ca'nýn uyumakta olduđunu gördü.

Arren barýnađýn içine oturdu. Rehberi diđer sala gitti; kimse onu rahatsız etmedi. Bir saat kadar sonra bir kadýn oðlana yemek getirdi: içinde þeffaf yepil bir þeylerin olduđu bir çepit soðuk ba-lýk yahnisi, tuzlu ama lezzetli; ve varilin macunlan yüzünden zift

gibi kokan küçük bir bardak su. Kadýnýn ona suyu verip beclin-den, ona sunulan bu suyun bir hazine deðerinde, saygý duyulması gereken bir þey olduðunu anladı. Büyük bir saygýyla suyunu içerek, on bardak daha içebileceði halde daha fazlasýný istemedi.

Çevik Atmaca'nýn omuzu beceriklice sarýlmýþtı; derin ve ra-hat bir uyku içerisindeydi. Uyandýðýnda gözleri parlaktý. Aýfen'e bakarak, yüzünde o her zaman þapkýnlık yaratan tatlı ve keyifli gülümseyiþiyle gülümsedi. Arren ansýzýn yeniden aðlamak istedi. Elini Çevik Atmaca'nýn eli üzerine koyarak hiçbir þey söylemedi.

Sal halkýndan biri yaklaþarak yakýndaki büyük bir korunaðýn gölgesine çömeldi; Bu, kapýsýnýn üzerinde kare þeklinde karma-þýk bir desen bulunan, pervazları da derinlere dalmakta olan gri balinalar þeklinde yontulmuþ kütüklerden oluþan bir çepit tapýna-ða benziyordu. Bu adam da diðerleri gibi kýsa boylu ve ince, oð-lan çocuðu görünüþlüydü fakat yijz hatları yýllarla güçlenmiþ ve yanýklaþmýþtı. Üzerinde bir peptemaldan þapka bir þeyi yoktu ama duruþu vakurdu, "Uyumasý lâzým/" dedi; Arren Çevik Atmaca'nýn yanýndan ayrılarak adama doðru yürüdü.

"Siz bu insanların reisisiniz," dedi Arren; bir prensi görünüþünden tanıyabiliyordu.

"Öyleyim," dedi adam, kýsaca bapýný sallayarak. Arren ada-mýn önünde, dimdik ve kþþrtýsýz duruyordu. Derken adamın kara gözleri onunkilerle bir an için birleþti: "Sen de bir reissin," dedi adam.

"Öyleyim," diye cevap verdi Arren. Bunu, bu saladamýnýn nasýl anlayabildiðini öğrenmeyi çok isterdi ama merakýný göster-medi. "Fakat ben orada yatan efendime hizmet ediyorum," dedi.

Sal halkýnýn reisi Arren'in hiç anlayamadýðý bir þey söyledi: Ya belirli sözcükler tanýnmayacak kadar deðipmiþti ya da bilme-diði isimler kullanýlmýþtı; sonra adam, "Balatran'a neden geldi-niz?" diye sordu.

"Aradýðýmız-"

Fakat Arren ne kadarým söylemesi gerektiðini bilmiyordu; daha doðrusu ne söyleyeceðini bilemiyordu. Bütün olmuþ olanlar ve araþtırmalarının konusu ona çok gerilerde kalmýþ gibi geliyor-

124

du; tüm bunlar kafasýnýn içinde arapsaçýna dönmüþtü. En sonun-da, "Biz Obehol'a gelmiþtik. Karaya çýktýðýmızda bize saldýrdýlar, Efendim yaralandý," dedi. "Ya sen?"

"Ben yaralanmadým/1 dedi Arren; saraylarda geþen çocuklu-ðunda ona öðretilmiþ olan o soðuk vakar, çok iþine yaramýþtı. "Fakat, ortada-ortada, bir çepit delilik vardý. Bizle birlikte olan biri kendini boðdu. Korku vardý-" Durdu, sessizce kalakaldý.

Reis onu siyah, donuk gözlerle izliyordu. En sonunda, "O halde buraya tesadüfen geldiniz," dedi. "Evet. Hâlâ Güney Uçýöre'de miyiz?" "Uçýöre mi? Hayır. Adalar-" Reis ince ve siyah eliyle kuzey-den doðuya, dairenin dörtte biri kadar bir yay çizdi, "Adalar ora-da," dedi. "Tüm adalar." Sonra, önlerinde uzanan akpam denizini kuzeyden batýya geþip güneye kadar göstererek, "Deniz," dedi. "Siz hangi adadansýnýz efendim?" "Hiçbir adadan. Biz Açýk Deniz'in Çocuklarıyýz." Arren adamýn sert yüzüne baktý. Etrafýna, tapmaðýyla, her bi-ri tek bir adaçtan yontulmuþ olan, yunus balýk, adam ve deniz ku-þu karýþýmý bu büyük tanrı þeklindeki uzun boylu putianyla bu büyük sala, kendi iþleriyle meþgul olan, kimi bir þeyler dokuyan, kimi yontan, kimi balýk avlayan, kimi yüksek platformlar

üzerin-de yemek pipiren, kimi bebek bakan bu insanlara, en az yetmiş ta-ne olan ve suyun üzerinde belki bir mil çapında büyük bir daire oluşturan pekilde döşülmüş diğer sallara baktı. Burası bir kasa-baydı: Uzaktaki evlerden ince dumanlar döne döne yükseliyordu, çocukların sesi de rüzgârda. Burası bir kasabaydı, ve bu kasaba-nın zemininin altında denizin dibi vardı.

"Hiç karaya çıkar mısınız?" diye sordu oılan alçak bir sesle. "Her yıl bir kere. Uzun Kumul'a gideriz. Orada adaç keserek sallarımızyı onarıyoruz. Bu güz aylarına denk gelir, bundan sonra da gri balinaların kuzeye doğru izleriz. Kıyının döşülür, her sal tek başına yol alır. Baharda Balatran'a gelir bulupuruz. O zaman saldan sala gidip gelmeler, kız alıp kız vermeler başlar ve Uzun Dans başlar. Bunlar Balatran Yolları; buradan büyük akıntılar güneye

125

doğru iner. Yazın, büyük akıntının içinde Büyükler'i, kuzeye doğru dönmekte olan gri balinaların görünceye kadar güneye doğru sürükleniriz. O zaman onları izler, en sonunda tekrar Uzun Kumul'daki Emah kumsallarına döneriz, kısa bir süre için."

"Bu çok harika bir şey, efendim!" dedi Arren. "İmdiye kadar sizin halkınız gibi insanların varlığına hiç duymamıştım. Benim memleketim buradan çok uzakta. Orada bile, yazın tam ortasındaki günün arifesinde biz de Uzun Dans'ı yaparız."

"Siz ayaklarınızın altına toprağa vurarak sığıp durursunuz, emniyetli hale sokarsınız," dedi reis, inceden inceye alay ederek, "Biz derin deniz-de dans ederiz." Bir süre sonra durdu, "Adı ne efendinin?"

"Çevik Atmaca," dedi Arren; Reis heceleri tekrarladı, fakat görünüyordu ki hecelerin onun için hiçbir anlamı yoktu. Bu her şeyden çok, Arren'in anlatılan hikâyenin doğru olduğunu, hakika-ten bu insanların senenin başından sonuna kadar hiçbir adanmış hatta adanın kokusunun bile bulunmadığı bir denizde, kara kuşların uçamayacakları uzaklıkta, insanların bilgisi dışında yapıldıklarını anlamasını sağladı.

"Onun içinde ölüm vardı," dedi Reis. "Uyumak gerekir. Sen Yıldız'ın salına geri dön; ben seni çağırtırım." Ayağa kalktı. Ken-dinden çok emin olduğu halde açıkça görünüyordu ki Arren'in ne olduğundan, ona kendisine denk biri gibi mi yoksa bir oılan ço-cuğu gibi mi davranması gerektiğinden pek emin değildi. Arren bu durumda ikincisini tercih etti ve reisin gidebilmesi için verdiği izni kabul etti ama bu kez kendine ait bir sorunla karşılaşmıştı. Sallar yeniden birbirlerinden ayrılmıştı ve iki sal arasında yüz metre kadar ipek gibi su kıpırdıyordu.

Açık Deniz'in Çocuklarının reisi bir kez daha kısaca konuştu: "Yüz,"

dedi,

Arren yavaşça kendini suya bıraktı. Suyun derinliği güneşin pipirmiş olduğu derisine hoş gelmişti. Aradaki mesafeyi yüzdü ve kendini diğer salın üzerine çekti; burada beş altı çocuk ve gençten oluşan bir grubu kendisini açık bir ilgiyle seyrederken buldu. Çok küçük bir kız, "Oltaya takılmış bir balık gibi yüzüyorsun," dedi.

126

"Ya nasıl yüzmeliyim?" diye sordu Arren, biraz mahcup ama kibarca; aslında bu kadar küçük bir insana karşı kaba davranamazdı zaten. Kız maun adacığından bir heykeliye benziyordu; çitkırıl-dım ve zarif. "Yıpte böyle!" diye bağırdı kız ve bir fok balığı gibi su-ların göz kamaştıran ve akıcı bulanıklığına daldı. Ancak uzun bir süre sonra ve umulmadık bir

uzaklýktan, Arren kýzýn tiz çýðlýðým duydu, ipek gibi kaygan ve kara babýný su yüzünde gördü,

"Haydi," dedi büyük bir olasýlýkla Arren'in yapýnda olan ama boy pos açýsýndan on iki yapýnda görünen, ciddi yüzlü, bütün sýr-týnda mavi bir yengeç dövmesi bulunan bir oðlan. Oðlan daldý, ar-dýndan da bütün çocuklar, hatta üç yapýndaki bile; o yüzden Arren de dalmak zorunda kaldý, elinden geldiðince su sýçratmadan.

"Bir deniz yýlaný gibi," dedi oðlan omzunun yanýndan sudan çýkarak.

"Bir yunus gibi," dedi hoþ bir kýz, hoþ bir tebessümle ve de-rinliklerde gözden kayboldu.

"Benimgibi!" diye viyakladý üç yapýmdaki, bir pipe gibi su yü-züne çýkarak. Böylece o akpam, hava kararýncaya, ondan sonraki altýn rengi gün ve onu izleyen tüm günler, günün sonuna kadar Arren, Yýl-dýz'ýn salýndaki gençlerle birlikte yüzdü, konuþtu ve çalıþtı. Ve Çevik Atmaca'yla Roke'tan ayrýldýklarý o ekinoks sabahýndan be-ri yolculuðunda gelipen tüm olaylar içinden bu ona en garip olaný gibi geliyordu; çünkü gerek bu yolculukta, gerekse hayatýnda da-ha önce olanlarla hiçbir ilgisi yoktu bunlarýn; hatta olacaklarla da-ha da az ilgisi vardý. Geceleri, diðerlerinin arasýnda, yýldýzlarýn al-týnda uyumak için uzandýðýnda, "Sanki öldüm de bu ölümden sonraki yapam; burada güneþ ýþýðýnýn altýnda, dünyanýn kenarýnýn gerisinde, denizin kýzlarý ve oðullarý arasýnda..." diye düþündü.

Uyumadan önce, güneye, uzaklara, sarý yýldýzý ve Bitip Rü-nü'nü bulmak için bakýyor ve her seferinde Gobardon'u ve büyük veya küçük üçgeni görüyordu; fakat artýk daha geç doðuyorlardý ve Arren o þeklin tümü ufuktan kurtulup çýkýncaya kadar gözleri-ni açık tutamýyordu. Gece ve gündüz, tüm sallar güneye doðru sü-rükleniyordu ama denizde hiçbir deðipiklik olmuyordu, çünkü

127

ebedi bir deðipim içinde olan hiç deðipmez; mayýs ayýnýn yaðmur fırtýnalarý geçti, gece yýldýzlar, gündüz güneþ parladý, Bu insanlarýn yapamlarýnýn her zaman böyle rüya gibi bir ra-hatlýk içinde geçmeyeceðinin farkýndaydý. Kýþý sordu; onlar da ona uzun süreli yaðmurlarý, denizin kabarmasýný, birbirlerinden ayrýlmýþ, tek babýna kalmýþ, grilikte ve karanlýkta, haftalar ve haf-talar ve haftalar boyunca suya dala çýka sürüklenen sallan anlattý-lar. Geçen ktþ bir ay süren bir fırtýnada o kadar büyük dalgalar görmüþlerdi ki, "ayný fırtýna bulutlarýna benziyordu" dediler, çün-kü hiç dað görmemiþlerdi. Bir dalganýn tepesinden diðeri miller-ce ötede, kocaman, üstlerine doðru gelirken görülebiliyormuş. Sallar böyle denizlerde yüzebilir mi, diye sorunca, evet, dediler, ama her zaman deðih Baharda Balatran Yollan'nda toplandýkla-rýnda iki sal eksik olurmuş, ya da üç, ya da altý... Çok genç yıpta evleniyorlardý- Maviyengeç, adý sýrtýna döv-melenmiþ olan çocuk ile o hoþ kýz, Albatros, oðlan sadece on ye-di, kýz da ondan iki yap küçük olduðu halde, karý kocaydýlar; sal-lar arasýnda böyle birçok evlilik vardý. Sallarda, uzun kayýplarla merkezdeki korunaðýn dört direðine baðlanmýþ bir sürü bebek emekliyor, badi badi yürüyor, günün sýcaðýnda da korunaða girip bir yumak halinde uyuyorlardý. Daha büyük çocuklar daha kü-çüklerini bakýyorlar, erkekler ve kadýnlar bütün ipleri paylaþýyorlardý. Hepsi nöbetlepe, büyük, kahverengi yapraklý bir deniz otu olan, eðreli otlar gibi saçak saçak, yirmi beþ-otuz metre uzunlu-ðundaki ve Balatran Yollan'nda yetipen nilgu'nun toplanmasýnda çalıþýyordu. Nilgu'yu vura vura kumaþ haline sokarken, daha ka-ba lifleriyle halat ve að örerken, balýk avlayıp kuruturken, balina dipleriyle aletler yaparken ve sallarýn diðer iplerini görürken, hep-si birlikte çalıþýyorlardý. Her zaman için yüzmeye, konuþmaya vakitleri vardý

128

129

Bunlar geçti ve geride bekilsizlik ve soğuk kaldı. Babka bir şey kalmadı. Çevik Atmaca ona bakıyordu; oğlan o bakıplara yakalanma-mak için gözlerini

yere indirdi. Fakat o anda içinde bir ses bek-lenmedik bir bekilde alaycýlýkla, belki de cesaretle konuþtu. Ses küstah ve acýmasýzdý, "Korkak! Korkak! Bunu da mý harcayacak-sýn?" diyordu. Böylece, büyük bir irade gayretiyle babýný kaldýrdý ve yol ar-kadapýyla göz göze geldi.

Çevik Atmaca uzanarak, oðlanýn elini sert bir bekilde kavra-dý; böylece bedenleri de gözleri de birbirine dokundu. "Leban-nen," dedi. Arren'in gerçek Ýsmini o ana kadar hiç söylememiþti; Arren de ismini ona söylememiþti hiç. Bir kez daha söyledi: "Le-bannen, bu sensin. Sensin. Hiç güvence yok, hiç son yok. Sözcük sessizlikte duyulmalý; yýldýzlarý görmek Ýçin karanlýk gerek. Dans her zaman boþ zeminde yapýlýr, korkunç uçurumun üzerinde."

Arren yumruklarýný sýkarak alnýný Çevik Atmaca'nýn eline yaslanýncaya kadar eðdi. "Güveninizi bopa çýkardým," dedi. "Tek-rar kendimin ve sizin güveninizi bopa çýkartýrým. Yeterince gü-cüm yok!"

130

"Yeterince gücün var." Büyücünün sesi yumuþaktý fakat o yumuþaklýðýn altýnda, Arren'in kendi utancýnýn derinliklerinde kabaran ve onunla alay eden ayný sertlik vardý. "Sevdiðini seve-çeksin. Üstüne aldýðým tamamlayacak-sýn. Sana güvenilir. Bunu henüz öğrenmemiþ olmana þaþmýyorum; yalmzca on yedi yýlm vardý bunun için. Ama düþün Lebannen. Ölümü reddetmek, yaþa-mý reddetmektir,"

"Ama ben ölümü arandým - hem sizinkini, hem kendiminki-ni)" Arren babýný kaldýrarak Çevik Atmaca'ya baktý. "Ayný kendi-ni boðan Sopli gibi-"

"Sopli ölümü aramýyordu, O ölüm korkusuna bir son bulma-ya çalıþýyordu."

"Ama bir yol- bir yol var. Ölümün gerisinde bir yol var. Ya-þama geri dönen bir yol Ölümün ardýndaki yaþama, ölümsüz ya-þama. Aradýklarý bu. Bir zamanlar büyücü olan Tavþan'ýn ve Sop-li'nin. Bizim aradýðýmız da bu. Sen-hepsinden çok sen- bu yolu biliyor olmalýsýn.'1

"Bilmiyorum,"

"Ama ötekiler, büyücüler..."

"Onlarýn aradýklarým zannettikleri þeyin ne olduðunu biliyo-rum. Ama onlarýn da Sopli gibi öleceðini de biliyorum. Benim öleceðimi de. Senin öleceðini de."

Arren'ýn elini hâlâ býrakmamýþtý.

"Ve bunu bilmek çok deðerli. Çok büyük bir armaðan. Ben olma armaðaný. Çünkü sadece kaybetmeye razý olduðumuz þey bizimdir... Bizim acýmız, hazinemiz ve insanlýðýmız plan bu ben-lik, sürekli deðil. Deðipir; gider, denizdeki bir dalga gibi. Tek bir dalgayý kurtarmak, kendini kurtarmak için denizin sakinleþmesi-ni, gelgitlerin durmasýný mý istersin? Kendi güvenliðini satýn al-mak için, ellerinin hünerini, kalbinin arzusunu ve aklýnýn açlýðýný feda eder miydin?"

"Güvenlik," diye tekrarladý Arren.

"Evet," dedi büyücü. "Güvenlik."

Sonra Arren'i býraktý; elini býraktý ve bakýplarým çevirdi; hâlâ yüzyüze oturuyorlardý ama onu serbest býrakmýþtý.

131

"Bilmiyorum," dedi Arren sonunda, "Ne aradýðýmý, nereye gittiðimi ya da kim olduðumu bilmiyorum."

"Ben senin kim olduðunu biliyorum,1' dedi Çevik Atmaca ay-ný kalýn, sert sesle, "Sen benim rehberimsin. Sen, bu masumiyetin ve cesaretinle,

bilgelikten yoksunluğun ve bağıllılığınla, benim rehberimsin - kendimden önce karanlığa yolladığım çocuk. Be-nim takip ettim senin korkun. Sana karpı acımasız olduğumu dübüdü Arren. Aslında ne kadar acımasız olduğumu tahmin bi-le edemezsin. Ben senin sevgini, bir adamın yanan bir mumu bi-tirmesi, önündeki adamları görmek için mumu yakıp bitirmesi gi-bi kullanıyorum. Ve yolumuza devam etmemiz gerekiyor. Yolun sonuna kadar gitmeliyiz. Kaynakların kuruduğu yere kadar git-meliyiz, ölümcül dehpentinin seni çektiği yere,"

"Orası nerede efendim?"

"Bilmiyorum."

"Sizi oraya götüremem. Ama sizinle gelirim."

Büyücünün oğlının üzerindeki bakışları kasvetli ve anlaşılmazdı.

"Ama eğer yine sizin güveninizi boşa çıkarırsanız, size ihanet edersem-"

"Ben sana güveneceğim, Morred'in oğlu,"

Bunun üzerine ikisi de sessizleşti.

Tepelerinde, uzun, yontulmuş putlar, güneyin mavi göğüne karpı belli belirsiz sallanıyordu: Yunus bedenleri, martıların kat-lanmış kanatları, deniz kabuklarından gözleriyle insan yüzleri.

Çevik Atmaca, zar zor ayağa kalktı, çünkü yarası daha tam anlamıyla iyileşmiş değildi. "Oturaktan bıktım artık," dedi. "Aylak aylak oturaktan bıkmış olacağım." Salda enlemesine bir ayağı bir yukan gidip gelmeye başladı; Arren de ona katıldı. Yürürlerken biraz konuştular; Arren Çevik Atmaca'ya günlerini nasıl geçirdiğini, sal halkı arasında kimlerle arkadaş olduğunu anlattı. Çevik Atmaca'mn huzursuzluğu, zaten kısa sürede tükenen gücünden fazlaydı. Büyüklerin Evi'nin gerisinde, dokuma tezgâhında nilgu dokuyan bir kızın yanında durup kızıdan reisi bulma-sının rica etti ve barınağına geri döndü. Sal halkının reisi geldi, Çe-

132

vik Atmaca'yı hürmetle selamladı ve büyücü de ona aynı hürmeti gösterdi; hepsi birlikte barınağın benekli fok derisinden halısının üzerine oturdular.

"Bana söylemiş olduğunuz/" diye başladı reis yavaşça ve uy-gar bir ciddiyetle, "beyleri dübüdü. İnsanların nasıl, ölümden kendi bedenlerine geri gelmeyi dübüdülerini ve bunu yapmaya çalışırken tanrılara tapınmayı unuttuklarını, bedenlerini ihmal et-tiklerini ve delirdiklerini. Bu her bir konu ve büyük bir ahlaklılık. Sonra dübüdü, bu konunun bizimle ilgisi ne? Bizim öbür in-sanlarla, onların adaları ve âdetleriyle, yaptıkları ve yapmadıklarıyla hiçbir ilgimiz yok. Biz denizin üzerinde yapıyoruz ve bizim yapılarımız denizinkiyle bir. Onları kurtarmayı arzu etmiyoruz; onları kaybetmeye de bakmıyoruz. Delilik buraya gelmez. Biz karaya gitmiyoruz; kara halkı da buraya gelmiyor. Ben gençken, sal kütükleri kesip kılıklı barınaklarımızı yapmak için Uzun Ku-mul'a gittiğimizde, buraya gemilerle gelen adamlarla konuştuk bazen. Sonbaharda sık sık Ohol ve Welwai'den (Obhol ve Wel-logy'ye o böyle diyordu) gri balinaları izleyerek gelen yelkenliler görürdük. Genellikle sallarmızı uzaktan izlerlerdi, çünkü biz Bü-yükler'in denizdeki yollarını ve buluşma yerlerini biliriz. Fakat benim bütün görüp göreceğim kara halkı buydu; artık gelmiyor-lar. Belki hepsi de delirip birbirleriyle savaşmışlardır, iki yıl önce Uzun Kumul'dan kuzeye, Welwai'ye doğru bakarken, üç gün sü-ren büyük bir yangının dumanlarını gördük. Eğer olaylar böyle-se bile, bize ne? Biz Açık Deniz'in Çocuklarıyız. Biz denizin ku-rallarına göre yaparız."

"Yine de kara insanların sürüklenen kayığını görerek, yar-dıma geldiniz,M dedi büyücü.

"Aramızdan bazıları bunun akıllıca olmayacağını söyledi; kayığın denizin

sonuna kadar sürüklenmesine izin vereceklerdi," diye cevap verdi reis, tiz ve heyecansız sesiyle.

"Siz onlardan biri deıldiniz."

"Hayır. Ben, onlar kara halkýndan olsalar bile yine de yardım edeceđiz dedim ve öyle de yapıldý. Fakat sizin giripimlerinizle hiçbir ilgimiz yok. Eđer kara halký arasında bir delilik söz konu-

133

suysa, bununla kara halký ilgilenmelidir. Biz Büyükler'in yolunu izleriz. Size bu araptýrmanýzda yardımcı olamayız. Bizimle kal-mak istediđiniz sürece, babýmýzýn üstünde yeriniz var. Uzun Dans'a pek bir þey kalmadı; ondan sonra, yaz sonunda bizi tekrar Uzun Kumul'un açýklarýna getirecek olan dođu akýntýsýný izleyerek kuzeye döneceđiz. Eđer bizimle kalýr, yaralarýnýzdan kurtu-lursanız, ne âlâ. Yok, kayýđýnýzý alýr giderseniz, ona da söyleye-cek sözümüz yok,"

Büyücü adama teþekkür etti; bir balýkçýl kadar ince ve dik olan reis ayađa kalktý ve onlarý yalnız bıraktý.

"Safiyetin kötülüde karpý hiçbir gücü yok,11 dedi Çevik Atma-ca, biraz acý bir sesle, "Ama yine de içinde güç var... Onlarla bir süre daha kalacađız sanýrým, ben toparlanýncaya kadar."

"Bu çok akýllýca olur," dedi Arren. Çevik Atmacanýn fiziksel zayıflýđý onu çok þapýrtmýþ ve duygulandırmýþtý; adamý kendi e-nerjisinden ve aceleciliđinden korumaya, en azýndan yollarýna devam etmeden önce acýlarýnýn dinmiþ olmasý gerektiđi konusun-da ýsrar etmeye karar verdi, Büyücü bu iltifata biraz þapýrarak ona baktý.

"Ýyi insanlar, buradakiler,1' diye devam etti Arren bu bakýpý fark etmeden. "Hort Kenti ve diđer adalardaki o ruh hastalýđý bu-rada yok. Belki de bu insanların yaptýđýný yapýp bize kucak açacak bir ada yoktur."

"Haklý olabilirsiniz. "

"Ayrýca yaz aylarý boyunca çok hoþ bir yapantýlarý var..."

"Öyle. Ama yine de, insanýn tüm hayatý boyunca sođuk balýk yemesi, hayatýnda hiç çiçek açmýþ bir armut ađacı görmemesi ve-ya akan sudan içmemesi sonunda çok usandıryıcı olabilir!"

Böylece Arren Yýldýz'm salma geri döndü; çalıptý, yüzdü ve diđer gençlerle birlikte güneþin altýna uzandı, akþamlar Çevik Atmaca ile konuþtu ve yýldýzlarýn altýnda uyudu. Ve günler, ya-zortası arifesindeki Uzun Dans'a dođru ilerledi; büyük sallar, açýk denizin akýntýlarıyla yavaş yavaş güneþe dođru sürüklendiler.

134

IX

ORM EMBAR

YILIN en kısa gecesinde, bütün bir gece boyu, yýldýzlarýn kaynaþ-týđý göđün altýnda büyük bir halka halinde toplanmýþ olan sallarda meþaleler yandı; öyle ki alevlerden bir halka denizin üzerinde tit-riyordu. Ne bir davul, ne bir flüt; salman büyük sallara vurduklarý yalnız ayaklarýndan, yapadıklarý yer olan bu denizin enginliđinde çýnlayan kederli ince seslerinden baþka herhangi bir müzik aleti kullanmadan dans etti sal halký. O gece ay yoktu, dans edenlerin bedenleri yýldýz ve alev ýpýđýnda belirsizlepiyordu. Arada bir ara-larýndan biri, bir saldan diđerine

atlayan bir genç, sýçrayan bir ba-lýk gibi parlýyordu: Uzun ve yüksek atlayýplar. Halka halindeki
135

tüm sallardan geçip ve her birinin üzerinde dans edipT böylece gün dođmadan yine ayný yere gelmeye çalıparak birbirleriyle de yanýyorlardý. ■ Arren de onlarla birlikte dans-etti, çünkü figürleri ve sarkýlan deđipse bile Uzun Dans Adalar Diyan'ndaki her adada yapýlýr. Fa-kat gece ilerleyip dansçýların bir çođu ya biraz kestirmek ya da seyretmek için oturarak dansý býraktýkça, okuyucularýn sesleri ký-sýldýkça, Arren de sallardan denize dalan bir grup delikanlýyla, rei-sin salýna geldi; onlar yollanna devam ederlerken, o durdu.

Çevik Atmaca, reis ve reisin üç karýsýyla birlikte, tapýnađýn yakýnýnda oturuyordu. Tapýnađýn kapýsýný oluhturan yontulmuş balinalarýn arasýnda, bütün gece boyunca gür sesi hiç yorulmayan bir okuyucu oturuyordu. Adam, ellerini tahta güverteye vurup, usul tutarak yorulmadan söyledi.

"Ne söylüyor?" diye sordu Arren büyücüye; hepsi notalara göre titrepen ve garip tekrarlarla uzatýlan sözcükleri çýkaramýyor-du.

"Gri balinalar, albatros ve fýrtýna hakkýnda... Kahramanların ve krallarýn parkýlarıný bilmiyorlar. Erreth-Akbe ismini bilmiyor-lar. Biraz önce Segoy ve onun karalan nasýl denizin ortasýndan çý-karttýđý hakkýnda parkýlar söyledi; insanlýk hakkýndaki bilgilerin bu kadarýný hatýrlýyorlar. Fakat gerisi, tamamıyla denizle ilgili."

Arren dinledi: Parkýcýnýn yunusların ýslık çalan seslerini tak-lit edip parkýsýný bunun üzerine örmesini dinledi. Çevik Atma-ca'nýn, mepalenin ýpýđýnda bir tap kadar sert ve kara görünen profi-lini seyretti; reisin karýlarınýn sessizce parký söylerken gözlerinde beliren ýslak parýltýýý gördü; salýn sakın deniz üzerindeki uzun ve yavaş dalýpýný hissetti ve yavaş yavaş uykuya dalmaya baýladı.

Birdenbire uyandı; okuyucu susmuştı. Sadece yakýnýnda o-turdukları okuyucu deđil, yakýn, uzak, tüm sallarda bulunan oku-yucular. Ýnce sesler deniz kuþlarınýn uzaktan gelen çýđlýkları gibi susmuştı ve her yer sessizdi. Arren, tan yerini görmeyi umut ederek, omuzundan dođuya dođru baktý. Ama sadece yeni dođmakta olan yaýlı ay, yaz yýldýz-ları arasýnda alçaktan ilerliyordu.

136

Güneye bakýnca, yükseklerde, sarý Gobardon'u ve onun altýn-daki sekiz yoldaþýnýn tümünü gördü: denizin üzerinde apaçýk ve alevli görünen Bitip Rünü. Ve Çevik Atmaca'ya dönünce, o esmer yüzün de ayný yýldýzlara dönmüş olduğunu gördü.

"Neden durdun?" diye soruyordu reis parkýcýya. "Güneþ daha dođmadý, tan vakti bile deđil."

Adam kekeleyerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Söylemeye devam et! Uzun Dans bitmedi."

"Sözlerini bilmiyorum," dedi okuyucu ve sesi dehpete düp-müş gibi yükseldi. "Parký söyleyemiyorum. Parkýý unuttum."

"Bapka bir tane söyle o zaman!"

"Bapka parký yok. Bitti," diye bađýrdý okuyucu ve güverte üzerinde iki büküm kalýncaya kadar eđildi; reis hayret içinde adamý izledi.

Sallar, kývýlcýmlar saçan mepalelerinin altýnda salmýyordu sessizce. Okyanusun sessizliđi, üzerindeki küçük yapıam kýmýltý-sýný ve ýpýđý çevreleyerek yuttu. Dansçýlardan hiçbirini kýmýrdamadý.

Arreni'e, yýldýzlarýn parýltýsý solgunlaptyý gibi geldi ama doðu-da hiç gün ýpýđý yoktu. Arren'i bir korku kapladý ve, "Güneþ dođ-mayacak. Gündüz olmayacak", diye düþündü.

Büyücü ayađa kalktý. Ayađa kalkarken beyaz, cýlýz bir ýpýk hýzla asasynda dolaptý; ýpýk en çok tahtaya kakýlmýþ olan gümüş ründe parladý. "Dans sona ermedi," dedi, "gece de. Arren, þarký söyle."

Arren, "Söyleyemem efendimî" diyebilirdi - ama onun yeri-ne güneydeki dokuz yýldýza bakarak derin bir nefes aldý ve þarký söylemeye baþladý. Ýlk baþta sesi alçak ve kýsýktý ama söyledikçe kuvvetlendi; söylediði þarký Ea'nýn Yaradýlýþý, karanlýk ve aydýn-lýđýn dengelenmesi ve ilk sözü söyleyen En Eski Hükümdar'ýn, Segoy'un yepil adalarý yaratmasýyla ilgili en eski þarkýydý.

Þarký bitmeden önce, gökyüzü grimsi bir maviye dođru açýl-dý; gecede yalnızca ay ve Gobardon, solgun solgun parlýyordu. Mepaleler, tan rüzgârýyla hýþýrdadýlar. Sonra þarký bittiði için Ar-ren sustu ve dođudaki ýpýk parlaklaptykça, þarkýý dinlemek için toplanan dansçýlar sessizce saldan sala döndüler.

137

'Güzel bir þarký/' dedi reis. Heyecanýný belli etmeden konup-mak için çaba harcadýđý halde sesinde bir þüphe vardý. MUzun dansý sonuna varmadan bitirmek iyi bir þey olmaz. Tembel oku-yucularý nilgu þeritleriyle kýrbaçlatacađým."

"Bence onlarý teselli etmelisiniz," dedi Çevik Atmaca, Hâlâ ayaktaýdý ve sesinin tonu sertti. "Hiçbir þarkýcý, sessizliði kendi seçmez. Benimle gel, Arren."

Barýnađa gitmek için arkasýný döndü ve Arren onu izledi. Ama seher vaktinin gariplikleri daha bitmemiþti; çünkü daha o zaman, 'denizin dođu kenarý beyazlaþýrken kuzeyden büyük bir kuþ uçarak geldi: O kadar yüksekten geldi ki, kanatlarý henüz dünya üzerine düþmemiþ olan güneþin ýpýklarýný yakalayarak ha-vada altýndan vuruplar halinde çýrpýnýyordu. Arren, iþaret ederek bađýrdý. Büyücü þapýrarak yukarýya baktý. Sonra yüzü atep ve coþ-kuyla doldu ve yüksek sesle, "Nam hietha arw Ged arkvaissa!" diye bađýrdý - Yaradýlýþ Dili'nde bunun anlamý, Eđer Ged'i arýyor-san, burada bulabilirsin, idi.

Ve düþen altýn bir tüy misali, kanatlarý yukarý dođru uzanmýþ, havada büyük görünüşüyle pımpak gibi çakarak, bir öküzü fare tutar gibi tutabilecek pençeleriyle, uzun burun deliklerinden bu-harlı bir alev kývrýmý dalgalanan bir ejderha, bir þahin gibi salman sala dođru alçaldý. Sal halký bađrıpty; kimisi korkup sindi, kimisi denize atladý, kimisi de korkuyu geçen bir merakla seyrederek kalakaldý.

Ejderha, etraflarýnda uçmaya baþladý. Yeni çýkmýþ güneþ ýpý-đýnda altýndan yanardöner bir duman gibi parlayan zar gibi kanat-lan bir uçtan bir uca neredeyse otuz metre kadardý; bedeninin uzunluđu da daha az deđildi ama inceydi ve bir tazý gibi yay þek-linde, bir kertenkele gibi kývrýk týrnaklı ve yýlan gibi pulluydu. Dar belkemiði boyunca þekilleri gül dikenine benzeyen bir sýra sivri uçlu ok sýralanmýpty ama sýrtýnýn kambur yerinde üç metreye varan bu oklar, sonuna dođru o kadar küçölüyorlardý ki kuyruđu-nu ucunda küçük bir býçađýn keskin yeri kadar kalýyorlardý. Bu dikenler gri renkteydi; ejderhanýn pullarý ise demir gri siydi ama içlerinde bir altýn parýltýsý vardý. Gözleri yepil ve kýsýktý.

Ý38

Kendi korkusunu unutarak sal halký için korkuya kapýlan re-is, barýnaðýndan elinde, balina avýnda kullanýlan cinsten bir zýp-kýnla çýktý: Mýzrak boyundan büyüktü, ucunda da ok ucu þeklinde büyük bir parça fildiþi vardý. Mýzraðýný küçük, güçlü koluyla ha-vada tutarak, ejderhanýn salýn üzerinde asýlý duran, dar, ince-zýrhly karnýna doðru atmak için güç kazanmak amacýyla ileri doðru koþ-maya baþladý. Þapkýnlýktan kurtulan Arren, onu gördü; öne atýla-rak kolunu yakaladý, reis, mýzrak ve Arren birlikte yere düþtüler. MBu aptalca iðnelerinizle onu kýzdýrmak mý istiyorsunuz?" dedi nefes nefese. "Býrakýn da önce Ejderhalarýn Efendisi konuþsun/'

Soluðu kesilmip olan reis Arren'e, büyücüye ve ejderhaya ap-tal aptal baktý. Ama hiçbir þey söylemedi. Ve ejderha konuþtu. Oradakilerden sadece ejderhanýn hitap ettiði Ged söylenenle-ri anlayabilirdi, çünkü ejderhalar sadece kendi dilleri olan Kadim Lisan'da konuþurlar. Sesi yumuþaktý ve týslýyordu, hemen hemen öfkeyle baðýran kedi sesine benziyordu ama çok muazzamdý ve içinde korkunç bir müzik barýndýrýyordu. Bu sesi her kim duy-duysa, kýpýrdamadan durup dinledi. Büyücü kýsaca cevap verdi; Ged'in üzerinde belli-belirsiz ka-nat hareketleriyle havada asýlý duran ejderha tekrar konuþtu: Týp-ký bir kýzböceði gibi havada asýlý durduðunu düþündü Arren. Sonra büyücü tek bir sözcükle cevap verdi, "Memeas'\ gele-ceðim; ve porsukaðacýndan asasýný havaya kaldýrdý. Ejderhanm çeneleri açýldý ve aðzýndan uzun, sarmal halinde bir duman kývrý-mý çýktý. Altýn kanatlarýný gökgürültüsü gibi çýrparak yanýk koku-lu bir rüzgâr yarattý: Ve geri dönerek kuzeye doðru azametle uçtu. Sallarýn üzeri, çocuklarm zayıf mýzýldanma ve aðlayýþları, kadýnlarýn da teselli etme çabaları dýþýnda sakindi. Adamlar biraz utanç dolu yüzlerle denizden çýkýp sallara týrmandýlar ve unutulm mepaleler, güneþin ilk ýþýnları altýnda yanmaya devam etti. Büyücü Arren'e döndü. Yüzünde ya sevinç ya da salt bir kýz-gýnlýk sayýlabilecek bir ýþýltý vardý ama sakın bir sesle konuþtu, "Þimdi gitmemiz gerekiyor oðul. Vedalaþ ve gel/' Sal-halkmýn reisine teþekkür etmek için döndü ve onunla vedalaþtý; sonra bü-yük saldan Ufkbakarim baðh olduðu sala gelinceye kadar baþka

139

üç sal daha geçti, çünkü salllar hâlâ dans için birleþtirildikleri þekil-de duruyorlardý. Kayýk da sal kentini arkada boþ boþ salýnarak» güneye doðru uzanan bu uzun ve yavaþ sürüklenmesinde izlemip-ti; fakat Açýk Denizin Çocukları boþ fýçýsýný biriktirilmip yaðmur suyuyla doldurmuþ, erzaklarýný tedarik etmiþler, bu þekilde ko-nuklarına gerekli saygýýý göstermiþ olduklarýný ümit etmiþlerdi; v çünkü bir çoðu Çevik Atmaca'nýn balina yerine insan þeklini al-mýþ olan büyücülerden biri olduðuna inanýyordu. Arren ona katýl-dýðýnda, Çevik Atmaca yelkeni çekmiþti bile. Arren ipi çözerek kayýða atladý ve o anda kayýk yönünü saldan çevirip sanki kuvvet-li bir rüzgâr varmýþ gibi yelkenlerini þipirdi; oysa o sırada sadece güneþin doðmasýndan dolayý hafif bir esinti vardý. Dönüp hýzlana-rak kuzeye doðru, rüzgârda uçan bir yaprak gibi hafifçe, ejderha-nýn ardýna düþtü. Arren arkasýna baktýðýnda, sal kentini minik serpintiler, yü-zen tahta parçaları ve küçük çomaklar gibi gördü: Barýnaklar ve mepale direkleri. Kýsa bir süre bunlar da suyun üzerindeki yeni doðmuþ güneþ ýþýðýnýn parýltýları içinde kayboldu. Uflcabakan ile-riye doðru gözden kayboldu. Bunu suya çarptýðýnda etrafa ince kristal gibi serpintiler uçuyordu; kayýðm ilerlemesinden mey-dana gelen rüzgâr Arren'in saçlarmý geriye savuruyor, gözlerini kýsmasýna neden oluyordu.

Fýrtýna dýpýnda hiçbir dünya rüzgârý o küçük kayýđý o kadar hýzlý götüremezdi; zaten o zaman da belki dalgalar yüzünden su alarak batardý. Kayýđý böyle ileri götüren bu rüzgâr, arzdan gelen bir rüzgâr deđil, büyücünün sözünden ve gücünden gelen bir rüz-gârdý. Çevik Atmaca uzun süre, diređin yanýnda, dikkatli gözlerle durdu. Sonunda, bir elini dümene dayayýp dümen yekesinin ya-nýndaki eski yerini alarak Arren e baktý.

"O Orm Embardý," dedi, "Selidor Ejderhasý, Erreth-Akbe'yi öldüren ve ayný zamanda onun tarafýndan öldürülen büyük Orm'un akrabasý."

"Avlanýyor muydu, efendim?" dedi Arren; çünkü büyücünün ejderhayla dostça mý konuđuđunu yoksa meydan mý okuduđunu

140

pek anlayamamýptý,

"Beni arýyordun. Ejderhalar aradýklarý peyi bulurlar. Yardýmý-mý istemeye gelmiþ.11 Kısa bir kahkaha attý. "Ve bunu bana daha önce söyledilerdi, inanmazdým: Bir ejderha bir insanýn yardımýný istesin. Üstelik de baþkasý deđil, o! Orm Embar çok yaþlý, en yaþlý ejderha o deđil, ama cinsinin en kudretlisidir. Ejderhalar ve insan-larýn yapmasý gerektiđi gibi ismini saklamýyor o. Baþkalarýnýn kendi üzerinde güç kazanabilmelerinden korkmuyor. Cinsinin yaptýđý gibi insanlarý da kandýrmýyor. Uzun zaman önce, Seli-dor'da, benim canýmý bađýplamýþ ve bana büyük bir gerçeđi anlat-mýptý; Kral Rünü'nün nasýl bulunabileceđini söylemiþti. ErreüV Akbe'nin Halkasý'ný ona borçluyum. Ama böyle bir borcu böyle bir alacaklýya geri ödeyeceđimi hiç düþünmemiþtim."

"Ne istiyor?"

"Aradýđým yolu bana göstermek," dedi büyücü, daha asýk bir yüzle. Bir an sustuktan sonra, " 'Batýda baþka bir Ejderhalar Efen-disi daha var; bizi mahvediyor ve gücü bizimkinden fazla,' dedi. Ben de, 'Senin gücünden bile fazla mý Orm Embar?' diye sordum ve o, 'Benimkinden bile. Sana ihtiyacým var: Çabuk takip et,' de-di. Böyle deyince, ben de itaat ettim.'"

"Bundan baþka bir pey bilmiyor musunuz?'1

"Bileceğim."

Arren demirin halatýný toplayarak kayýđýn diđer ufak tefek ip-lerini gördü ama heyecanýn gerginliđi, içinde sürekli olarak geri-len bir tel gibi çýnladı ve sonunda konuþmaya karar verdiđinde se-sinde de titredi. "Bu ejderha daha iyi bir rehber," dedi, "diđerleri-ne nazaran!11 Çevik Atmaca ona bakarak güldü. "Öyle," dedi. "Bu kez yol-dan çýkmayacađýz sanýrým."

Böylece ikisi, okyanus üzerindeki büyük yarýplarýna baþladý-lar, Sal halkýnýn haritalarda bulunmayan denizlerinden, tüm Yer-deniz adalarýnýn en batý ucunda bulunan Selidor adasýna bin mil-den fazla bir mesafe vardý. Günbegün, parlayarak berrak ufuktan dođup ala bulanmýþ batýdan batan güneþin altýn kemeri ve yýldýz-larýn gümüş çarký altýnda, kayýk, denizde tek baþýna kuzeye dođru

141

yol aldı.

Bazen, yazın en sıcak günlerinin fýrtýna bulutlarý uzaklarda ufka mor gölgeler düþürerek toplayýyordu; o zaman Arren, büyü-cünün ayađa kalkarak eli ve sesiyle o bulutlan, kendilerine dođru sürüklenmeleri ve yađmurlarýný kayýđýn içine bopaltmalarý için çađýrmasýný seyrederdi. Pimpek, bulutlar arasýndan sýçrar, gök gü-rültüsü gürlendi. Yine de

büyücü, yađmur Arrenin yerleptirmip olduklarý kaplarýn üstüne, kayýđýn içine, denizin üstüne bopalýp dalgalan kendi piddetiyle bastýnncaya kadar elleri havada durur-du, Arren'le birlikte keyiften gülümserlerdi, çünkü çok fazla ol-masa da yeterince yiyecekleri vardý ama suya her zaman ihtiyaç duyuyorlardý. Ayrýca, fýrtýnanýn büyücünün sözüne itaat eden kýz-gýn ihtipamý onlan keyiflendiriyordu.

Arren, yol arkadaşýnýn artýk son derece rahatlýkla kullanmak-ta olduđu bu gücü dübünmeye baýladý, ve birden, "Yolculuđa ye-ni baýladýđýmýz zamanlar, hiç týlsým yapmazdýnýz," dedi.

"Roke'ta verilen ilk ve son ders budur: Yapýlması gerekeni yap. O kadar!"

"O halde aradaki derslerde de yapýlması gerekli olan peyin ne olduđunu öđretiyorlar."

"Öyle. Ýnsan Denge'yi göz önünde bulundurmalýdır. Fakat, Denge'nin kendisi bozulursa - o zaman, baþka peyleri de göz ö-nüne almak gerek. Her peyden önce de aceleyi."

"Peki ama nasýl oluyor da Güney'in tüm büyücüleri -ve pim-diye kadar her taraftaki büyücüler de, hatta sallardaki okuyucular bile- sanatlarýný yitirdiler de bir tek siz koruyabiliyorsunuz?"

"Çünkü ben sanatýmdan baþka hiçbir pey arzulamýyorum," dedi Çevik Atmaca. Ve bir süre sonra daha nepeyle ekledi, "Aynca, yakýnda bunu yitireceksem, bari daha vakit varken son damlasýna kadar tadýna varayým."

Gerçekten de artýk Çevik Atmaca'nýn üzerinde bir kaygýsýzlýk havasý vardý; yaptýđý ipten büyük bir zevk alýyordu, onun her za-man çok dikkatli biri olduđunu gören Arren, böyle olabileceđini hiç tahmin etmezdi. Büyücünün zihni hokkabazlýktan zevk alý-

142

yordu; büyücü de bir hokkabazdýr zaten. Çevik Atmaca'nýn Hort Kenti'nde kýlýk deđiptirmesi Arren'in aklýný son derece karýptýr-mýptý, ama büyücü için bir oyundu bu; üstelik dilediđinde sadece yüzünü ve sesini deđil, bedenini ve benliđini deđiptirerek isterse bir balýk, bir yunus» bir atmaca olabilen biri için, çok da önemsiz bir oyundu. Bir keresinde, "Bak Arren: Sana Gont'u gösterece-đim," demiþ, Arren'i, ađzýna kadar dolu olan su varilinin üstüne baktýrmýptý. Birçok basit sihirbaz, görüntülerin su-aynasmda be-lirmesini sađlayabilir; o da öyle yapmýptý: Gri bir denizden yükse-len, baþý bulutlu, ulu bir zirve. Sonra görüntü deđipti; Arren bu dađ ada üzerinde, bir uçurumu aýık seçik gördü. Sanki kýýýdan uzakta, rüzgârda asýlý kalmýþ, kýýýdaki beyaz köpüklü dalgalarýn üzerinden altý yüz metre yükselen uçuruma rüzgârýn üzerinden bakan bir kuþ, bir martý veya bir þahindi. Uçurumun yüksek çýkýn-týsýnda küçük bir ev vardý. "Burasý Re Albi," dedi Çevik Atmaca, "seneler önce bir yer sarsýntýsýný susturan ustam Ogion burada ya-þýyor. Keçilerine bakýyor, þifalý otlar topluyor ve sessizliđini ko-ruyor. Acaba hâlâ dađlarda yürüyebiliyor mu; artýk çok yaýlandý. Ama anlardým, Ogion ölse kesinlikle anlardým, pimdi bile..." Se-sinde bir kesinlik yoktu; bir an için, sanki sarp kayalýđýn kendisi yýkýüyormuş gibi, görüntü dalgalandý. Görüntü berraklaþtý ve bü-yücünün sesi de berraklaþtý: "Yazýn son zamanlarýnda ve sonba-harda ormanlara giderdi. Böylece, ben dađ köyünde yapayan bir yumurcakken, ilk olarak o bana geldi ve bana ismini verdi. Ve onun yanýnda yapamýmý da." Su aynasýndaki görüntü pimdi, sanki izleyici zirvenin kaya ve karlarý altýndaki derin, aydýnlýk çayýrlýk-lara, dik yepil ve altýn saýh karanlýđa dođru ilerleyen bir yolun iç-lerine dođru, ormandaki dallar arasýndan bakan bir kusunmuş gibi görünüyordu. "O ormanlardaki sessizlik gibi sessizlik baþka hiç-bir yerde yoktur," dedi Çevik Atmaca, özlemle. Görüntü soldu; varilin içindeki suda, yansýyan öđlen güneþi-nin kör edici yuvarlađýndan baþka bir pey kalmadı.

"Oraya, '1 dedi Çevik Atmaca, Arren'e garip ve alaycý bir bi-çimde bakarak, "eđer oraya gidebilirim, sen bile beni izleye-mezsın,"

143

Önlerinde kara uzanıyordu; akşam vaktinde alçak ve mavi, bir sis kümesi gibi. "Selidor mu?" diye sordu Arren ve kalbi hızla çarpmaya başladı, ama büyücü, "Obb sanırım, ya da Jessage. Da-ha yolun yarısında bile değiliz oğul," diye cevap verdi.

O gece, o iki ada arasındaki boğazdan geçtiler. Hiç yavaş gör-mediler ama havada duman kokusu vardı, bu koku öyle aşırdı ki insanın ciğerleri kokuyu solumaktan tahrip oluyordu. Gün doğdu-ö zaman geriye dönüp baktıklarında, doğuda bulunan Jessage adasının, görebildikleri kadarıyla, kıyından adanın içlerine kadar yanmış, kapkara olduğunu gördüler; adanın üzerindeki duman da mavi ve kasvetli duruyordu.

"Tarlaları yakmışlar,1' dedi Arren.

"Evet. Köyleri de. Bu duman kokusunu daha önce de duy-muştum."

"Batıdaki, yani buradaki insanlar vahşi midir?"

Çevik Atmaca başını salladı. "Çiftçiler, kasabalılar,"

Arren, gökyüzünün önündeki meyve bahçelerinin kömürleşmiş ağaçlarına ve adanın kara yığıntısına baktı; yüzünde katı bir ifade vardı. "Ağaçların günahı neymiş?" dedi. "Kendi suçları yüzünden otları cezalandırmak zorunda mıydılar? İnsanlar çok vahşi, başka insanlarla bir alıp veremedikleri var diye toprakları ateşe vermiş olmalılar."

"Onları idare eden bir şey yok," dedi Çevik Atmaca. "Kral yok; kendi akıllarının akıma kapılan ve sırtlarını insanlara çevirmiş olan soylu ve bilge kişiler de Ölümün içindeki kapıyı arıyorlar. Güneyde de böyleydi, sanırım burada da aynı."

"Ve bütün bunlar da bir adamın işi - ejderhanın bahsetmiş ol-duğu adamın işi, öyle mi? Bu mümkün görünmüyor."

"Neden olmasın? Eğer Tüm Adaların Kralı olsaydı, o da tek bir adam olacaktı. Ve yönetecekti. Tek bir adam nasıl yönetebilir-se, aynı şekilde mahvedebilir de: Öster Kral ol, ister Anti-Kral"

Sesinde yine, Arren'in sınırlarını kaldıran, o alaycı ya da meydan okuyan ton vardı.

"Kralın hizmetkarları, askerleri, habercileri ve vekilleri var-

144

dır. Ya bu Anti-Kral'ın hizmetkarları nerede?"

"Kafalarımızda içinde, oğul. Kafalarımızda içinde. Hain olan nefsimiz; Yapamak istiyorum; ben yapayayım da isterse dünya yansın! diye bağırarak nefsimiz. Karanlıkta bulunan, içimizdeki ha-in ruh, aynı elmanın içindeki kurt gibi. Hepimize hitap ediyor. Ama sadece bazıları onu anlıyor. Büyücüler ya sihirbazlar. Parkı-cılar; yaratıcılar. Ve kahramanlar, kendileri olmaya çalışan insan-lar, İnsanın kendi Özü bulması çok nadir rastlanan bir şeydir ve çok büyük bir şeydir. İnsanın sonsuza kadar kendisi olması daha da güzel değil mi?"

Arren, dosdoğru Çevik Atmaca'ya baktı. "Bana bunun daha güzel olmadığı söyleyeceksiniz. Ama söyleyin, neden? Bu yol-culuğa başladığımda ben bir çocuktum, ölüme inanmayan bir çocuk. Siz beni hâlâ öyle görüyorsunuz ama ben, çok olmasa da başlıca şeyler öğrendim; ölümün var olduğunu ve kendimin de öleceğimi öğrendim. Fakat bu bilgiye sevinmesini, kendi ölümüne ve ya sizin ölümünüze kucak açmayı öğrenemedim. Eğer yapamıyorsa-ya onun sonundan nefret etmem gerekmez mi? Neden ölümsüzlüğü arzulamıyayım?"

Arreerin Berila'daki kýlýç ustasý altmýb yaptýnda, kýsa boylu, kel ve soðuk bir adamdý. Arren adamýn olaðandýbý bir kýlýççý ol-duðunu bildiði halde, yýllarca bu adamý hiç sevmemişti. Fakat bir gün çalybýrken, ustasýný savunmasýz yakalayarak, neredeyse sila-hým elinden aldý ve ustasýnýn soðuk yüzünde aniden parlayan, bu adamla hiç baðdaþmayan o inanýlmaz mutluluðu, o ümidi, o nepe-yi hiç unutmadý - dengim, sonunda dengimi buldum! Böylece ký-lýç ustasý Arren'i acýmasýzca eðitti; ve ne zaman eskrim yapsalar, yaþlý adamýn yüzünde, Arren üstüne gittikçe daha da aydýnlanan, 0 ayný amansýz tebessüm bulunurdu. Ve bu ifade pimdi de Çevik Atmaca'nýn yüzünde vardý, çeliðin gün ýþýðýndaki parýltýsý, 'Sonsuz yaþam," dedi büyücü. "Ölümsüz hayat. Her ruh bu-nu arzular ve bunun saðlýðý arzunun kuvvetindedir. Ama dikkatli 01 Arren, sen arzusunu elde edebilecek birisin." 11 Ya sonra?" "Sonra þunlar olacak: Topraklar üzerindeki bu yýkým. Unu-

145

tulmuş insan sanatlan. Dilsiz þarkýçý. Kör göz. Ya sonra? Sahte bir kral hüküm sürecek. Sonsuza kadar. Ve hep ayný teba üzerin-de. Yeni doðumlar olmayacak, yeni hayatlar yok. Çocuklar yok, Ancak ölümlü olan yeni hayata gebedir Arren. Ancak ölümden ye-niden doðum vardýr. Denge bir durgunluk deðildir. Hareketlidir -ebedi bir oluþtur." "Ama Bütünün Dengesi nasýl bir kiþinin eylemlerine, bir kiþi-nin hayatýna baðlý olabilir? Mümkün olamaz bu - buna izin veri-lemes-" kafasý karýþarak durdu. "Kim izin veriyor? Kim yasaklýyor?" "Bilmiyorum." Arren inatla, neredeyse küskün bir edayla sordu: "Peki öyley-se nasýl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" "Tek bir adamýn, tek bir canýn, ne kadar çok kötülük yapabi-leceðini biliyorum," dedi Çevik Atmaca, yaralı yüzünde öfkeden çok acýya benzer bir ifadeyle. "Bunu biliyorum çünkü yaptým. Ayný tür kötülüðu, ayný aptalca gurur yüzünden yaptým. Dünyalar arasýnda bir kapý açtým, sadece bir çatlak, ölümün kendisinden daha güçlü olduðumu göstermek için. Gençtim ve ölümle karpý-laþmamýþtým - senin gibi... O kapýyı kapatmak için Baþbüyücü Nemmerle tüm gücünü harcadý, ustalıðýný ve yaþamým. O gecenin benim üzerimde, yüzümde býraktýðý izi görebilirsin. Ama onu öl-dürdü. Ah, ýþık ve karanlýk arasýndaki kapý açýlabilir Arren; bu-nun için güç gereklidir ama bu yapýlabilir. Fakat onu tekrar kapat-mak, bu da baþka bir hikâye." "Ama eminim sizin sözünü ettiðiniz þey farklıdır-" "Neden? Ben iyi bir adamým diye mi?" Kýlýç ustasýnýn kýlý-cýndaki.soðukluk yine Çevik Atmaca'nýn bakýþlarına yerleþmişti. "Ýyi bir adam nedir, Arren? Ýyi bir adam, kötülük yapmayan, ka-ranlýktaki kapýyı açmayan, içinde karanlýk bulunmayan adam mı-dýr? Bir daha bak delikanlý. Biraz daha ileri bak; varman gereken yere varabilmen için öðrendiðin þeylere ihtiyacýn olacak. Kendi içine bak! Gel, diyen bir ses duymamýþ mıydın sen? Onu izleme-miþ miydin?" "Ýzledim. Ama bana- bana, bu ses onun sesiymiþ gibi geldi."

146

"Öyle, onun sesiydi. Ve senin sesin. Senin sesinle olmasaydı, denizleri

aparak seninle nasýl konupabilirdi? Dinlemesini bilenle-re, büyücülere, yaratýcýlara, arayýcýlara, içlerinden gelen sesi din-leyenlere nasýl sesleniyor?"

"Siz neden duymuyorsunuz o zaman?"

"Çünkü ben dinlemem!" dedi Çevik Atmaca. "Ben de senin gibi güçle doğdum. Ama sen gençsin. Olanađýn sýnýrýnda duru-yorsun, gölge diyarýnda, rüya âleminde ve sesin Gel, dediđini du-yuyorsun. Týpký bir zamanlar benim de duyduğum gibi. Ama ben yapılandým, tercihlerimi yaptým, gün ýpýđýnda kendi Ölümüne dön-müp duruyorum. Ve ben sahip olmaya deðecek tek bir güç oldu-đunu biliyorum. Ve bu almanýn deđil, kabullenmenin gücü." Jessage artýk iyice arkalarýnda kalmýptý; deniz üzerinde mavi bir is lekesi, bir benek.

"O halde ben de onun hizmetkârýým," dedi Arren.

"Öylesin, Ve ben de senin." .

"Ama, kim bu adam o halde? Neyin nesi?"

"Bir insan herhalde - senin, benim gibi."

"Bir zamanlar sözünü ettiđiniz o adam mı - ölüleri çađýran Havnor büyücüsü? O mu?"

"Olabilir."

"Ama yýllar önce onu tanýdýđýnýzda yaplý olduđunu söylemiş-tiniz. Đimdiye kadar ölmemiş midir?"

"Belki," dedi Çevik Atmaca, Daha başka bir şey söylemediler.

O gece, denizin üzeri atep doluydu. Ufkabakarım burnundan geriye doğru kayan keskin dalgalar ve yüzeydeki sular içindeki her balýđın hareketi hem belirgin, hem de ýpýkla capcanlýydý. Ar-ren kolu borda tirizinde, baýý da kolunda oturmuş bu kývrýmlara ve gümüşi parlaklýđm helezonlanna bakýyordu. Elini suyun içme daldýrdý sonra tekrar havaya kaldýrdý; ýpýk, hafifçe parmakları ara-sýndan akýp gitti. "Bakýn," dedi, "ben de büyücü oldum."

"Sende o vergi yok," dedi yoldaşý.

"Onsuz size ne faydam olur ki," dedi Arren, dalgaların huzur-suz ve donuk titremimine bakarak, "düşmanýmızla karpýlaştýđýmız

147ý

zaman?"

Çünkü, Babbüyücü'nün bu yolculuk için sadece ve sadece kendisini seçmiş olmasının nedeninin, onda varolan, atasý Mor-red'den ona geçmiş, en çok gerektiđi anda ve en kara saatte ortaya çıkacak olan, doğrudan bir güç olmasının ümit etmişti - çok baplar-da ümit etmişti bunu: Böylece hem kendini, hem efendisini, hem de tüm dünyayı düşmandan kurtaracaktý. Fakat, son zamanlarda, bu ümidi bir kez daha gözden geçirmişti ve bu ümit artık çok u-zak görünüyordu; çok küçük bir çocukken babasının tacını dene-meyi deliller gibi istiyordu ve bunu yapması yasaklandýđ zaman da ađlamýptý, bu da o anýýý hatýrlamak gibi bir şeydi. Bu ümit de en az o kadar yanlýp zamanlanmýp, çocukça bir şeydi. Onda büyü-cülük gücü filan yoktu. Hiç de olmayacaktý.

Gerçekten de, babasının tacını takýp Enlad Prensi olarak hü-küm sürebileceđi bir zaman gelebilirdi. Fakat bu artık küçük bir şey gibi görünüyordu ve memleketi küçük bir yerdi, ýraktý. Bunda hiç de sadakatsizlik yoktu. Sadece Arren'in sadakati, daha büyük bir modele ve daha geniş bir ümide dayandýrýldýđ için büyümüş-tü. Kendi zaafým da öğrenmişti, kuvvetini ölçmesini de; güçlü ol-duđunu biliyordu. Ama eđer bir yeteneđi, efendisine hizmeti ve sürekli sevgisinden başka sunabileceđi hiçbir şey yoksa, kuvvet neye yarardı? Gittikleri yerde, bunlar yeterli olabilecek miydi?

Çevik Atmaca sadece, "Mumun ýpýđýný görebilmek için, onu karanlık bir yere

götürmek gerekir," dedi. Bu sözle, Arren kendi-sini avutmaya çalıştı; ama bunu pek de avutucu bulmadı. Ertesi sabah uyandıklarında, havanın da, suyun da gri oldu-đunu gördüler. Yelken direğinin üzerinde gökyüzü, opal tabının mavisi kadar açıldı ancak, çünkü sis ağıllara kadar çökmüdü. Enladlı Arren ve Gontlu Çevik Atmaca gibi Kuzeyliler için, sis, eski bir dost gibiydi, bir hoşgeldin demekti. Yavaça kayıdı sar-mıdı sis, böylece pek uadı göreviyorlardı ve bu onlara haftalar-ca sonra, parlak ve ıplak bir alandan ve esen rüzgârlardan sonra tanıdı bir odaya girmek gibi gelmişti. Kendi iklimlerine geri dö-nüyorlardı, belki de Roke ile aynı enlemdeydiler.

148

Ufkabakan'm yol almakta olduğu o sisle örtülü suların yedi yüz mil kadar doğusunda, Varlık Korusu'ndaki ağaçların yaprak-lan, Roke Tepesi'nin yeşil tacı ve Büyük Ev'in yüksek karpuni da-mının üzerinde aydınlık günışkları parlıyordu.

Güney kulesinin odalarından birinde; bir sihirbazın çalışma odasında, imbikler, pipko karınlı, eğri boyunlu pipeler, kalın du-varlı ocaklar ve minik ısıtıcı lambaları, mapalar, körükler, ayak-lıklar, kerpetenler, borular, binlerce kutu, minik pipe ve Hardca veya daha gizli rünlerle iparetlenmiş ağzı mühürlü testiler, ayrıca simya, camcılık, metal işleme ve pifacık sanatlarıyla ilgili tüm o teçhizatın kaynadı, tepesine kadar dolu masaların ve sıraların arasında Roke'un Dönüpüm Ustası ile Çağrı Usta duruyordu.

Beyaz saçlı Dönüpüm Ustası, elleri arasında iplenmemiş bir elmasa benzeyen, büyük bir taş tutuyordu. Bu bir kristal taşıydı; içi derinlerinde solgun ametist ve gülle renklendirilmişti bu taşın, ama su kadar berraktı. Ancak yine de insan gözleri bu berraklıda baktıkça bulanıklık görüyordu; etrafta bulunan gerçek şeylerin ne yansıması, ne de görüntüsü görünebiliyor, sadece bir rüyaya doğ-ru ilerleyip sonra da ıkık yolu bulunamayan, çok daha ırak, çok daha derin düzlükler ve derinlikler görünüyordu. Bu Shelieth Ta-şı'ydı. Bu taş uzun bir süre YVay Prensleri tarafından, bazen sade-ce hazinelerindeki bir süs eşyası olarak, bazen bir uyku tılsımı olarak saklanmıdı; bazen de daha ölümcül amaçlarla: Çünkü kristalin sonsuz derinliğine çok uzun süre ve bir şey anlamadan bakanlar delirebiliyordu da, Wayfli Babbüyücü Gensher, Roke'a gelirken, yanında Shelieth Taşını da getirmişti çünkü bir büyücü-nün elinde taş büyük hakikate sahip oluyordu.

Yine de hakikat insandan insana değipir.

Bu yüzden Dönüpüm Ustası, taş elinde tutup, taşın kabart-malı, eğri büğrü yüzeyinden sonsuz, soluk ve titreyen derinlikleri-ne bakarken ne gördüğünü söylemek için yüksek sesle konuştu: "Yeryüzünü görüyorum, sanki dünyanın merkezinde bulunan Onn Dağı'mın üzerindeymisim gibi; ve ayaklarıımın dibindeki, en Uçyörenin en uzak adacığına ve gerisine hâkimim. Ve her şey çok belirgin. İlien yollarındaki gemileri görüyorum, Torheven'ü

149

ocakbağlarını ve bu anda içinde bulunduğumuz bu kulenin çatıla-rını. Fakat Roke'u geçince hiçbir şey yok. Güneyde hiç kara yok. Batıda hiç kara yok. Warthortlu bulunması gerektiği yerde göre-miyorum; ne de Batı Uçyöre adalarını görebiliyorum, o kadar ya-kıнымızda olan Pendor'u bile. Ya Osskil ve Ebooskil, onlar nere-deler? Enlad'ın üzerinde bir sis var, bir grilik, tıpkı bir örümcek adı gibi. Her baktığımda daha çok sayıda ada

kaybolmuş oluyor, yerlerinde ise boş ve devamlı bir deniz, Yaradılıştan önceki gibi sanki-" Son sözcükleri söylerken sesi tekledi, sanki dudaklarına kadar, büyük bir zorlukla çıkmış gibi. Tapı yerine, fildişi ayaklığına koyup uzaklaştı. Defkate dolu yüzü bitkin görünüyordu. "Sen neler görüyorsun, söyle," dedi. Çadırı Usta kristali ellerine alarak, yavaş yavaş çevirmeye başladı; kaba ve camımsı yüzeyinde bir görüntü girip arar gibi. Uzun bir süre elinde tuttu, dikkatli bir yüzle. En sonunda, tapı yeri-ne bırakarak, "Dönüpüm Usta, çok az bir şey görüyorum. Parça-cıklar, gözüme ilipen bazı şeyler; bir bütün oluşturmuyorlar," dedi. Beyaz saçlı Usta yumruklarını sıktı. "Kendi başına bu bile yeterince garip değil mi?" "Nasıl yani?" "Gözlerin hep böyle kör müdür?" diye bağırdı Dönüpüm Usta, sanki birisi onu kızdırmış gibi. "Göremiyor musun?.." Koşmadan önce birkaç kez kekeledi, "Görmemen için gözlerinin önünde bir el olduğunu göremiyor musun; aynı konuşmamam için benim ağızımın üstünde bir el olduğu gibi." Çadırı Usta, "Senin sinirlerin çok bozulmuş usta," dedi. "Tapı'nın Varhı'nı çağır," dedi Dönüpüm Usta, kendini kont-rol altına alarak ama yine de biraz nefesi tıkanarak. "Neden?" "Neden mi, çünkü ben öyle istiyorum." "Haydi, Dönüpüm Usta, bir ayı ininin önündeki oğlan çocuk-ları gibi beni kışkırtıyor musunuz? Biz çocuk muyuz?" "Evet! Shelieth Tapı'nda gördüklerime göre, ben bir çocuğum - korkmuş bir çocuk. Tap'm Varhı'nı çağır. Size yalvarmam mı

150

gerekiyor, efendim?" "Hayır," dedi uzun boylu Usta, fakat hiddetlenerek kaplı ada-ma arkasını döndü. Sonra, kollarını iki yana doğru açarak, kendi sanatının büyülerini bağlatan o büyük hareketle, başını kaldırdı ve niyet azmin heceleri döküldü ağızından. O konuşurken, Shelieth Tapı'nın içinde bir ıstık büyüdü. Bu ıstığın etrafındaki oda karardı; gölgeler toplandı. Gölgeler koyu ve tap da çok parlak olunca, elle-rini birleştirdi, kristali yüzüne doğru kaldırdı ve ıstığına içine doğru baktı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Shelieth'in Pınarlarını görüyorum," dedi yavaşça Çadırı Usta. "Havuzları belaleleri, yosun yataklarında edretti otlarının yetipildi, suların sızdıdı, gümüş per-deli mağaraları, dalga dalga kumları, suların sıçrayışını, akışını, derin kaynakların toprağın içinden kaynaşışını, kaynağın gizini ve tatlılığını, pınarı..." Tekrar sessizlepti, bir süre öyle durdu; yü-zü tapın ıstığıyla bir gümüş kadar solgun. Sonra yüksek sesle bağırdı, sözcüksüz; ve kristali pangırtıyla düpürürken, yüzü elleri arasında gizli, dizlerinin üzerine çöktü. Hiç gölge yoktu. Yaz güneşinin ıstığı, karmakarışık odayı dolduruyordu. Büyük tap, bir masanın altında, toz ve çöplerin arasında, zarar görmemiş, duruyordu. Çadırı Usta, körükörüne uzandı ve bir çocuk gibi diğer ada-mının elini yakaladı. Derin bir nefes aldı. Sonunda, biraz Dönüpüm Usta'na yaslanarak ayağa kalktı ve titreyen dudaklarıyla gülüm-semeye çalışarak, "Bir daha sizin kışkırtmalarınıza kanmayacağım, efendim," dedi. "Ne gördün, Thorion?" "Pınarları gördüm. Çöktüklerini ve akarsuların kuruluklarını, su kaynaklarının geri çekildiklerini gördüm. Ve tüm bunların altı hem kapkara, hem de kupkuruydu. Sen Yaradılıştan önceki denizi gördün ama ben... sonrasını... gördüm Yokolup." Du-daklarını ıslattı. "Keke

Babbüyüçü burada olsaydı," dedi.

"Keşke onunla, orada olsaydık."

"Nerede? Onu kimse bulamıyor artık." Çadırı Usta, durgun ve masmavi gökyüzünü gösteren pencerelere doğru baktı. "Hiçbir

151

gönderi ona gitmiyor, hiçbir çadırı ona ulaşmıyor. Bombop bir de-niz gördüğümüz yerde, bir yerlerde o. Pýnarların kuruduğu yere doğru gidiyor. Bizim sanatlarımızın bir ipe yaramadığı yerlerde o... Gerçi, şimdi bile, belki de ona ulaşabilecek tılsımlar vardır, Paln Bilgisi'ndeki bazı büyüler gibi."

"Fakat onlar ölüleri yapayanlar arapma getiren büyüler."

"Bazılarını, yapayanların ölümler arapma götürüyor."

"Öldüğünü sanmıyorsun ya?"

"Ben onun ölüme doğru gittiğine ve o yöne doğru çekildiğine inanıyorum. Bu hepimiz için böyle. Gücümüz bizden uzaklaşıyor, kuvvetimiz de, ümidimiz de, uğurumuz da. Kaynaklar kuru-yor."

Dönüpüm Ustası bir süre düpünceli bir yüzle Çadırı Usta'ya baktı. "Ona gönderide bulunmak istemiyorum Thorion/' dedi so-nunda. "Biz daha anlamadan çok önce, o ne aradığını biliyordu. Dünyanın kendisi bile, onun için Shelieth Tapı gibi: O bakıyor ve ne olması gerektiğini görüyor... Biz ona yardımcı olamayız. Bü-yük tılsımlar artık çok tehlikeli olmaya başladı ve aralarında en tehlikelisi de senin sözünü etmiş olduğun Bilgi, Biz, onun da söy-lemiş olduğu gibi, kaldığımız yerde kalalım ve Roke'un duvarla-rına gözcülük edip Ýsimleri hatırlamamızdan çıkarmayalım."

"Öyle," dedi Çadırı Usta. "Fakat gidip bu konuda düpünmeli-yim." Ve kuledeki odadan ayrılarak, soylu, esmer başını dik tu-tup, biraz gergince yürüdü,

Sabah, Dönüpüm Ustası onu aradı. Boşboşuna kapısının çal-dıktan sonra odasına girdiğinde onu tap zemin üzerinde, adın bir darbe ile geriye savrulmuş gibi, boylu boyunca uzanmış yatıyor buldu. Kolları, sanki niyaz ediyormuş gibi iki yana doğru açıl-mıştı ama elleri soğuktan ve açık duran gözleri hiçbir şey görmü-yordu. Dönüpüm Ustası onun yanına diz çökerek, bir büyücünün otoritesiyle onu çağırdığı, adını söylediği, üç kere üst üste Thori-on dediği halde hareketsiz yatmaya devam etti. Ölü deildi ama içinde ancak kalbinin çok yavaş yavaş atmasını ve ciğerlerine bi-razcık hava almasını sağlayacak kadar yapam vardı. Dönüpüm Ustası, ellerini tutarak, "Ah, Thorion, Tap'a bakman için seni ben

152

zorladım. Bu ip benim başımın altından çıktı!" diye fıslıladı. Sonra telaşla odadan çıkarak, karpıladı herkese, hem Ustalar hem de öğrencilere, yüksek sesle, "Düman aramıza, bu kadar iyi korunan Roke'akadar sızdı ve kuvvetimizi kalbinden vurdu!" de-di. Kibar bir adam olduğu halde, öyle uçuk ve soğuk görünüyor-du ki, onu görenler korktular. "Çadırı Usta'ya bir bakın," diyordu. "Onun ruhunu kim çağıracak şimdi, bu sanatın ustası gittiğine göre, o gittiğine göre?" Dönüpüm Ustası kendi odasına gitti; herkes onun geçmesi için kenara çekildi.

Pifacı Usta'ya haber salındı. Pifacı Usta, Çadırı Ustası Thori-onru yatağa yatırıldı ve sıcak kalması için üzerine örttüğü ama ne pifa otları kaynattı, ne de hasta bedeni veya bunalmış zihni iyi edecek şeyler okudu.

Öğrencilerinden biri yanındaydı, henüz si-hirbaz olmamış ama sanatında gelecek vadeden küçük bir oğlan; oğlan sordu: "Usta, onun için yapılacak hiçbir şey yok mu?"

"Duvarın bu tarafında yok," dedi Pifacı Usta. Sonra kiminle konuştuğunun farkına vararak, "O hasta değil oğul; ama eğer bu durum ateşli illet veya bedenin bir hastalığı bile olsaydı, hüneri-miz bir işe yarar mıydı, emin değilim. Son zamanlarda pifalı otla-rımla bir lezzet yok gibi; ayrıca, tılsımlarımızsın sözcüklerini söy-lediğim halde, onlarda da bir erdem yok sanki," dedi.

"Tıpkı, dün Okuyucu Usta'nın söylemiş olduğu gibi. Bize öğ-retmekte olduğu parkımn ortasında durarak, Parkının ne anlam taşıdığıyı bilmiyorum," dedi. Ve odadan çıktı gitti. Oğlanlardan bazıları güldü ama ben toprağın ayaklarımın altından çekildiğini hissettim,"

Pifacı, oğlanın pervasız ve zeki yüzüne baktıktan sonra Çadırı Usta'nın soğuk ve sert yüzüne indirdi bakışlarını. "Yanımıza geri dönecek," dedi.

"Parkılar unutulmayacak."

O gece, Dönüşüm Ustası Roke'tan ayrıldı. Kimse onun nasıl gittiğini görmedi. Bahçeye açılan bir penceresi olan bir odada uyumuştı; sabah pencere açtı ve Dönüşüm Ustası gitmişti. Onun, kendi hüneri doğrultusunda kendisini bir kupa veya bir hayvana, veya bir sis veya rüzgâra dönüştürdüğü düşünülür, çün-

153

kü hiçbir biçim ve cisim onun sanatının dıyında kalmazdı; ve böylece Roke'tan uçup gitti, belki de Babbüyük'ü aramaya. Bi-çim deşiptirenlerin, eğer hünerlerinde veya iradelerinde bir zayıf-lama varsa, nasıl kendi büyülerine kapılabileceklerini bilen bazı-ları, onun için korktular ama bu korkularından hiç söz etmediler.

Böylece, Bilgeler Divanı'ndan üç Usta kaybolmuştu. Günler geçip de Babbüyükünden hiçbir haber çıkmayış, Çadırı Usta ölü gi-bi yatmaya devam edip, Dönüşüm Ustası geri dönmeyince Büyük Ev'de bir ürperti ve kasvet belirdi. Oğlanlar kendi aralarında fısl-dışıyorlardı, bazıları Roketan ayrılmaktan söz ediyordu, çünkü öğrenmeye geldikleri şeyler öğretilmiyordu kendilerine. "Belki de," dedi biri, "daha bapından beri hepsi yalandı, bu gizli sanatlar ve bu güçler. Ustalar arasında, sadece El Usta hâlâ numaralarını yapabiliyor ve bunlar da hepimiz biliyoruz ki sadece gözbaşı. Pimdi diğerleri ya saklanıyorlar ya da bir şey yapmayı reddediyorlar, çünkü foyaları açıkta çıktı." Dinleyenlerin arasından bir bapkası, "Peki, büyüçülük nedir?" dedi. "Büyük sanatı, aldatıcı bir görüntü gösterisinden başka nedir? Büyüçülük bir insanı ölüm-den kurtarabilmiş, ya da en azından hayatını uzatabilmiş midir? Eğer büyüçüler iddia ettikleri güce sahip olsalardı, sonsuza kadar yaparlardı!" Hem o, hem de diğer oğlan, büyük büyüçülerin ölüm-leri hakkında konuşmaya başladılar, Morred'in nasıl te dövüpte öldüğünü ve Neregerin Gri Büyücü, Erreth-Akbe'nin bir ejderha tarafından öldürüldüğünü ve son Babbüyük Gensher'in, herhan-gi bir insan gibi, kendi yatağında, sadece bir hastalıktan öldüğünü anlattılar. Oğlanların bazıları, kıskanç gönüllü olduklarından, memnuniyetle dinledi; diğerleri dinlediler ve peripen oldular.

Tüm bu zaman boyunca, Pekillendirme Ustası Koru'da kaldı ve kimseyi içeriye sokmadı.

Ama çok az görülmesine rağmen Kapıcı, deşipmedi. Gözle-rinde hiç gölge yoktu. Gülüşüyor ve Büyük Ev'in kapılarına, efendisinin dönüşüne kadar göz kulak oluyordu.

154

EN DIPTAKÝ Batý Uçýöre denizlerinde, Bilgeler Adasý'nýn o efendisi, soðuk ve parlak bir sabahta, her tarafý tutulmuş ve sert-lepmiş bir þekilde uyanarak oturdu ve esnedi- Ve bir an sonra, ku-zeyi iparet ederek, esnemekte olan yol arkadaşýna, "Orada! Ýki ta-ne ada, görüyor musun? Ejderhalar Yolu'nun en güneyindeki ada-lar," dedi.

"Atmaca gibi keskin gözünüz var, efendim," dedi Arren, uy-kulu gözlerle denize bakýp da hiçbir þey görmediði zaman.

"Ýpte o yüzden Çevik Atmaca'yým ya," dedi büyücü; hâlâ ne-
155

seliydi, tedbiri ve önseziyi üzerinden silkip atmýp gibiydi. "Onlarý göremiyor musun?"

"Ben martýlarý görüyorum," dedi Arren, gözlerini ovuşturup kayýðýn önünde uzanan grimtrak mavi ufku araştýrarak.

Büyücü güldü. HYirmi mil ötedeki martýlarý atmacalar bile görebilir mi?'1 Güneþ, doðu pusunun üzerinden parladýkça, Arren'in seyrete* tiði, havada dönmekte olan minik tanecikler, suya silkelenen altýn tozlan ya da güneþ ýpýnýndaki toz zerrecikleri misali parýldar gibi oldu. Ýpte o zaman» Arren bunlarýn ejderha olduðunu anladý.

Ufkabakan adalara yaklaştýkça, Arren ejderhalarýn, sabah esintisinde süzölüp döndüklerini gördü; kalbi, onlarla birlikte, ne-þeyle hopladý, ipin sonuna gelmiş olmanýn iç sýzlatan neþesiyle. Ölümlülüðün tüm ihtipamý vardý bu uçupta. Güzellikleri korkunç bir kuvvet, mutlak bir vahþilik ve anlayýp yeteneðinin keremiyle varoluyordu. Çünkü bunlar, dilleri olan, kadim hikmete sahip, düþünen yaratýklardý: Uçuþ þekillerinin düzeninde hiddetli, amaç-lý bir ahenk vardý.

Arren konuşmadý ama düþündü: Bundan sonra ne olacaðý umurunda deðil; sabah esintisindeki ejderhalarý gördüm ya.

Zaman zaman, uçuþ þekillerindeki düzen bozuluyor, daireler kýrýlýyordu ve genellikle, uçarken ejderhalardan ya biri, ya diðeri, burun deliklerinden kendi uzun ve kavisli bedeninin kývrýmýný ve parlaklýðým taklit edercesine bir an için kývrýlarak havada asýlý ka-lan uzun bir atep peridi püskürtüyordu. Bunu gören büyücü, "Kýz-gýnlar. Kýzgýnlýklarýný danslarýyla rüzgârdan çýkartýyorlar," dedi.

Ve hemen arkasýndan, "Ýpte pimdi epekansýnýn yuvasýna ço-mak soktuk,"

dedi. Çünkü ejderhalar, dalgalarýn üzerindeki kü-çük yelkenliyi görmüşlerdi ve önce biri, sonra diðeri, danslarýnýn dongüsel rüzgârýndan çýkýp, havada dümdüz ve upuzun uzanarak, büyük kanatlarıyla kürek çekercesine dosdoðru kayýða doðru iler-ledi.

Büyücü, dalgalar sertleşip ters gelmeye baðladýðýndan beri dümen yekesinde oturmakta olan Arren'e baktý. Oðlan dümeni, oynamayan eliyle, sabit tutuyordu ama gözleri o kanatlarýn çýrpý-

direðinin yanýnda ayaða kalkarak, büyürüzgârýmn yelken-den çekilmesine izin verdi. Asasýný kaldýrarak, yüksek sesle ko-nuþtu. Büyücünün sesi ve Kadim Lisanýn sözcükleri üzerine, ejder-halarýn bazýлары uçuplarynýn yansýnda çark ederek daðýldýlar ve adalara geri döndüler. Diðerleri durup, kollarýnýn kýlýç gibi keskin pençelerini uzatarak ama kontrol altýnda tutarak, fazla hareket et-meden uçuplular. Biri, suyun üzerine doðru iyice alçalarak yavaþ yavaþ onlara doðru uçu: Ýki kanat çarpýpta, kayýðýn üzerine vardý. Zýrhly kamý, direði teðet geçti. Arren, ejderhanýn, insan gözüne görünen tek incinebilir -o da, buraya rasgelen mýzraðýn büyük bir güçle büyülenmiþ olmasý partýyla- yeri olan koltukaltýyla göðsü-nün arasýndaki kýrýþýk, korunmasýz tenini gördü. Uzun ve dipli aðýzdan sýzmakta olan duman, Arren'in nefesini kesti ve bununla birlikte onu ürperten ve öðürten leþ gibi bir koku geldi. Gölge geþip gitti. Daha önceki kadar alçaktan bir daha döndü ve bu kez Arren, dumandan önce fýrýn gibi yakan nefesini hissetti. Çevik Atmaca'nýn net ve öfkeli sesini duydu. Ejderha üstlerinden geçti gitti. Sonra, rüzgârda daðýlan kýzgýn cüruflar gibi hepsi yo-koldu. Arren nefesini tutarak, buz gibi terlemiş olan alnýný sildi. Yol arkadapýna bakýnca, saçlarynýn beyazlaþmýþ olduðunu gördü: Ej-derhanm nefesi, büyücünün saçlarynýn uçlarym yakarak kývýrcýk-laþtýrmýþtý. Ayrýca yelkenin aðýr kumaþýnýn bir yaný yanarak kop* koyu sararmýþtý. "Saçlaryn ütülenmiþ oðul." "Sizin de öyle efendim." Çevik Atmaca, paþýrarak elini saçlarynýn üzerinde gezdirdi. "Gerçekten de öyle! - Bu bir küstahlýktýr; ama bu yaratýklarla hýr gür çýkartmaya hiç niyetim yok. Delirmiş veya çýldýrmýþ gibi gö-rünüyorlar. Konupmadýlar. Saldýrmadan önce konupmayan bir ej-derhaya hiç rastlamamýþtým þimdiye kadar, tabii avlaryna eziyet etmek istiyorlarsa o baþka... Þimdi yolumuza devam etmek zo-rundayýz. Onlaryn gözlerine bakma, Arren. Eðer mecbur kalýrsan, ýsý

yüzünü yana doðru çevir. Dünya rüzgârýyla devam edeceðiz; gü-neyden güzel esiyor; sanatýma baþka þeyler için ihtiyacým olabi-lir. Yol alýrken, kayýðý sýký tut." Ufkabakan ileri doðru hareket etti; kýsa bir süre sonra solun-da uzakta bir ada belirdi, saðýnda da ilk gördükleri ikiz adalar var-dý. Bu adalar alçak yarlar halinde yükseliyordu ve çýplak kayala-rýn üstü ejderhalarýn ve ejderhalarýn arasýnda korkusuzca yuva kuran kara baþlý minik deniz kýrlangýçlarynýn pislikleriyle bembeyaz olmuþtu. Ejderhalar iyice yukarýlara uçup, havalarda akbabalar gibi daireler çiziyorlardý. Biri bile bir daha kayýða doðru dalýþ yapma-mýþtý, Bazen birbirlerine hava bopiuklan arasýndan baðmýyorlardý ama bu baðýrýplarýnda sözcükler vardýysa bile, Arren bunlary seþe-miyordu. Kayýk kýsa, daðlýk bir burnu dolandý ve Arren sahilde bir an için yýkýk bir kale zannettiði bir þey gördü. Bu bir ejderhaydý. Al* týnda tek bir kara kanat, katlanmýþ duruyor, diðeri ise kumlaryn üzerinden suyun içine doðru gelip giden dalgalarla salýnarak uçup hareketini taklit edercesine uzanýyordu. Ýlankavi uzun beden ise boylu boyunca kaya ve kumlaryn üzerine serilmikti. Ön ayaklaryn-dan biri eksikti, kaburgalarynýn büyük kavisinin olduðu yerden zýrhý ve etleri parçalanmýþ, karný yarýlýp açýlmýþ, böylece metre-lerce kum, zehirli ejderha kanýyla simsiyah olmuþtu. Ýine de bu yaratýk yapýyordu. Ejderhalarda o kadar büyük bir yapam vardý ki, ancak epit miktarda bir büyücü gücü onlary rahatça öldürebilir. Ejderhanýn altýn yepili gözleri açýktý ve kayýk yanýndan geþip gi-derken, ince ve kocaman baþý biraz kýpýrdadý ve zýrýltýlý bir týsla-mayla, kanlý serpintilerle karýþmýþ bir buhar, burun deliklerinden

fýþkýrdý.

Ölmekte olan ejderhayla deni2 kýýýsýnýn arasýndaki sahil peri-di kendi cinsinin aðýr bedenleri ve ayaklarý tarafýndan açýlmýþ çentik ve izlerle doluydu ve baðýrsaklarý çiðnenerek kumlara ka-rýþmýþtý.

O adadan tamamen uzaklaþýp, çepit çepit sivri kayalarla dolu Ejderhalar Yolu'nun çýrpýntýlý ve huzursuz geçidinden geçerek

158

çifte zincirlerin kuzey adalarýna doðru yola koyuiuncaya kadar ne Arren konuptu, ne de Çevik Atmaca. Çýktýklarýnda, Çevik Atma-ca, ,fçok kötü bir manzaraydý," dedi; sesi solgun ve soðuktu.

"Kendi... cinslerinden olaný yiyorlar mý?"

"Hayýr. Biz ne kadar yiyorsak, onlar da o. kadar yiyor. Biri onlarý delirtmiþ. Konupma yetenekleri ellerinden alýnmýþ. Ýnsa-noðlu konupmadan önce konupan, yapayan her þeyden daha yaplý olan, Segoy'un Çocuklarý olan o varlýklar - hayvanlarýn dilsiz deþpetine sürülmüþler. Ah! Kalessin! kanatlarýn seni nerelere sü-rükledi? Dölünün utancý öðrendiðini görmek için mi yapadýn?'1 Sesi dövülen demir gibi çýnladı; gökyüzünü araþtýran gözlerle yu-karýya baktý. Fakat, þimdi daha alçalarak kayalýklý adalarýn ve ka-na bulanmýþ sahilin üzerinde uçan ejderhalar geride kalmýþtý ve tepelerinde mavi bir gök ile öðlen güneþinden baþka bir þey yok-tu, Baþbüyücü'den baþka Ejderhalar Yolu'ndan geçmiþ veya bu-rasýný görmüþ yapayan bir insan daha yoktu. Yirmi yýl ya da biraz daha fazla bir zaman önce, doðudan batýya bir baþtan bir baþa bu-rasýný geçmiþ ve geri dönmüþtü. Bu bir denizci için hem bir kâ-bus, hem de harika bir þeydi. Su, mavi kanallar ve yepil sýðlýklar-dan olupan bir labirentti ve artýk bunlarýn ortasýnda, elle, sözle ve çok ihtiyatlý bir dikkatle, büyücü ile Arren, kayýklarým kayalarýn arasýndan götürüyorlardý. Bu deniz þakayýðý, deniz kabuðu ve þe-rite benzer deniz yosunu kaplý kayalarýn bazýlarý, kabuklu, yýlan-kavi deniz canavarlarý gibi dalgalarýn ya tamamen, ya da yarý ya-rýya altýnda kalýyordu. Diðerleri denizden sarp ve iðne uçlu kaya-lardan uçurumlar gibi yükseliyordu; bunlar da ya kemer ya da ya-rý kemer þeklinde, hepsi çok büyük, þekilsiz, ayrýntýlý, yontulmuþ kuleler, acayip hayvan þekilleri, yaban domuzu sýrtý, yýlan baþý halindeydi, sanki yapam kayalarda yarý bilinçli debeleniyordu. Deniz dalgalarý bunlarý nefese benzer bir sesle dövüyor, parlak ve acý zerreciklerle ýslatýyordu. Güneyden bakýlýnca, böyle bir kaya-lýðýn açıkça kambur omuzlarý ve aðýr, soylu baþýyla bir adam gibi, denize doðru düþünceli düþünceli edilmiþ olduðu görülyordu; ama kayýk bu kayalýðýn yanmdan geçip de arkasýndan, kuzeyden

159

bakýnca, kayadaki adam görüntüsü tamamen gitmiþ, yoðun kaya-lar, denizin derin ve gürleyen bir gökgürültüsü çýkartarak, kaba-rýþ alçaldýðý bir maðarayý ortaya çýkarmýþtý. Bu seste bir sözcük, bir hece var gibiydi. Yollarýna devam ederlerken, karman çorman yankýlar azaldý ve bu hece daha net bir hal aldı, öyle ki Arren, "Maðaranýn içinde bir ses mi var?" dedi. "Denizin sesi."

"Ama bir sözcük söylüyor."

Çevik Atmaca dinledi; Arren'e, sonra da maðaraya baktý. "Nasýl duyuyorsun sen o sözcüðü? "

"Ahm sesi çýkarýyor gibi/

"Kadim Lisan'da bu baþlangýç ya da çok önce demektir. Ama ben, ohb, diye

duyuyorum, bu da son, demenin bir yolu. -Önüne bak, ileride!" diye bitirdi sözünü ansızın; tam o anda da Arren onu, "Sýðlýk!" diye uyardı. Ufkabakan yolunu, tehlikeler içindeki bir kedi gibi buldu halde, bir süre dümeni idare etmekle meşgul oldular ve yavaş yavaş, bilmecemsi sözcüğünü sonsuza kadar gümbürtüyle söyleyen maðara, arkalarında kaldı, Artık su derinleşmişti ve bir rüya tutarsızlığındaki kayaların arasından çıktı. Önlerinde bir ada, kule gibi yükseliyordu. Bir-çok silindir ya da büyük sütunun bir araya sıkışmasından meydana gelmiş, düz kenarlı ve yassı yüzeyle, sudan yüz metre kadar dümdüz yükselen yamaçtan siyahtı. "Burası Kalessin'in Kalesi," dedi büyücü, "Ejderhalar böyle demiplerdi seneler önce buraya geldiğinde."

"Kalessin kim?"

"En yapıldı..."

"Burasını o mu inşa etmiş?"

"Bilmiyorum. Burasının inşa edilip edilmediğini bilmiyorum. Ne de ne kadar eski olduğunu biliyorum. O'nun erkek mi dişi mi olduğunu bile bilmiyorum...: Kalessin için Orm Embar bir yapıda bir bebek. Senle ben de, mayıs sinekleri gibiyiz." Büyü-cü, bu müthiş siperleri inceden inceye gözden geçirdi; Arren ise bunlara bir ejderhanın bu uzaktaki siyah uçuşunun kenarından neredeyse gölgesiyle aynı anda nasıl üstlerine düşeceğini düşüne-

160

rek huzursuzca baktı. Fakat gelen bir ejderha olmadı. Kayanın rüzgârdan korunduğu sakin sulardan, gölgeli dalgaların bazalt sütunları üzerindeki fıstıltısı ve gümbürtüsünden başka bir şey duy-madan yavaş yavaş geçtiler. Su burada derindi, kayalıklar yoktu; kayıdık Arren idare ediyor, önlerindeki uçuşmaları ve parlak gök-yüzünü araptıran Çevik Atmaca burunda duruyordu.

Kayıt sonunda Kalessin'in Kalesi'nin gölgesinden, akşamüstünün geç saatlerinin güneşine çıktı. Ejderhalar Yolu'nu geçmişlerdi. Büyücü babını, görmek için baktık şeyi görmüş biri edasıyla kaldırdı; Önlerinde uzanan büyük altın boyluktan, altın kanatla-ıyla Orm Embar geliyordu. Arren, Çevik Atmaca'nın ona seslenişini duydu: Aro Kafes-sin? Bunun anlamını tahmin etti ama ejderhanın verdiği cevaptan bir anlam çıkartamadı. Yine de, Kadim Lisan'ı ne zaman duysa, anlamının sınırlarında olduğunu, hemen hemen anladığını hissederek hep: Sanki unutmamış olduğu bir dil gibiydi, hiç bilmediği bir dil gibi değil Bu dili konuşurken, büyücünün sesi, Hard dilini konuşurken olduğundan daha açıktı ve büyük bir çanın en yumuşak vuruşu gibi etrafında bir çepit sessizlik yaratıyordu âdeta. Fakat ejderhanın sesi bir gong ya da büyük zillerin tıslayan bingirtisi gibiydi.

Arren, orada, kayığın dar burnunda durdu ve üstünde fazla hareket etmeden uçmakta olan ve göğün yarısını kaplayan canavarı bu yaratıyla kayığın dar burnunda duran yol arkadaşını seyretti; ve içi, insanoğlunun ne kadar küçük, ne kadar narin ve ne kadar korkunç bir şey olduğunu görerek bir çepit nepeli kıvançla doldu. Çünkü eğer Önemli olan büyüklük küçüklük ölçüsü olsaydı, ejderha, pençesinin bir hareketiyle adamın kafasını omuzlarından ayırır, bir tabanın bir yaprağı batırdığı gibi kayığı batırırdı. Fakat Çevik Atmaca da en az Orm Embar kadar tehlikeli-keliydi ve ejderha bunu biliyordu.

Büyücü babını çevirdi. "Lebannen," dedi; oğlan ayağa kalktı ve o beş metrelik çeneye ve kendisine yukarıdan bakmakta olan o kızgı, uzun, kedi gözü gibi yarık gözbebekli sarımsı yepil gözle-re bir adımı bile yaklaşmak istemediği halde ilerledi.

Çevik Atmaca ona bir pey söylemedi ama bir elini omuzuna koydu ve tekrar ejderhayla konuştu, kysaca.

"Lebannen," dedi içinde hýrstan eser bulunmayan engin ses. " Agn i Lebannen!"

Arren yukarıya doğru baktý; büyücünün elinin baskýsý hatýrla-týnca, altýn yepili gözlerden kaçýrdý bakýplarýný.

Kadim Lisan'da konuşamýyordu ama dilsiz de deðildi: "Se-lam olsun sana Orm Embar, Ejderhalarýn Efendisi/1 dedi aýık se-çik, bir prensin başka bir prensi selamlayacađý gibi.

Sonra bir sessizlik oldu, Arren'in kalbi küt küt attý ve sýkýptý, Ama yanýnda durmakta olan Çevik Atmaca gülümsedi.

Bu olaydan sonra, ejderha tekrar konuştu ve Çevik Atmaca cevapladı; bütün bunlar Arren'e çok uzun geldi. Sonunda bitti bir-denbire. Ejderha, neredeyse kayđý ters yüz edecek tek bir kanat çýrpýpýyla havaya fırladı ve gözden kayboldu. Arren güneþe ba-kýnca, yerinin pek deðipmemiş olduđunu gördü; geçen zaman gerçekten de fazla deðildi. Fakat büyücünün yüzü, ýslak kül ren-gindeydi ve Arren'e dönerken gözleri panldadı. Kürekçi tahtasına oturdu.

"Çok iyiydin, oğul," dedi boğuk bir sesle, "Ejderhalarla ko-nuşmak kolay deðildir."

Arren yiyecek getirdi; gün boyunca bir pey yememişlerdi; yi-yip içinceye kadar büyücü bir pey söylemedi. Bu kuzey enlemler-de ve yaz ortasýný yeni geçmiþken gece hem geç, hem de yavaş geldiði halde, artýk güneþ de ufukta alçalmtptý,

"Evet," dedi sonunda, nOrm Embar, kendince bana çok pey anlattý.

Aradıđýmız kipinin hem Selidor'da olduđunu, hem de ol-madıđýný söylüyor...

Bir ejderha için, aýık aýık konuşmak çok zordur. Onlarýn aýık bir zihinleri yoktur. Ve aralarýndan biri insa-nođluna dođruyu söylese bile, dođrunun insanlara nasýl göründü-đünü bilemez. O yüzden ona 'Baban Orm'un Selidor'da olduđu gi-bi mi?' diye sordum. Çünkü biliyorsun ki orada, Orm ve Erreth-Akbe, dövüpleri sýrasýnda ölmüşlerdi. O böyle cevapladı: 'Hayır ve evet. Onu Selidor'da bulacaksýn ama Selidor'da deðil!'M Çevik Atmaca durup, sert bir ekmek kabuđunu kemirerek düþündü.

"Belki de adam Selidor'da olmadýđý halde, ona ulaşabilmem için benim oraya gitmem gerektiđini söylemek istedi. Belki...

"O zaman ona, diđer ejderhalarý sordum. Bu adamýn onlarýn arasýnda bulunduđunu, onlardan korkmadýđýný çünkü öldürülse bile, yine kendi bedeni içinde, canlý olarak ölümden geri geldiđini söyledi. O yüzden ondan, dođa dýpý bir yaratýk olduđu için korku-yorlarmýþ. Onlarýn korkusu, adamýn büyücülüđüne onlarý bađla-ma gücü veriyor ve onlardan Yaradılýþ Lisaný'ný alýp kendi vahþi dođalarýnýn esiri olarak býrakýyor. Böylece ya birbirlerini yok edi-yorlar ya da denize dalarak kendi kendilerini öldürüyorlar - rüz-gâr ve atepin hayvanlarý olan atep yýlanlarý için iđrenç bir ölüm. Sonra, 'Efendin Kalessin nerede?' dedim; bütün söyleyebildiði, 'Batýda' oldu; bunun anlamý Kalessin'in ejderhalarýn hiçbir gemi-nin gidemediði yerlerde varolduđunu söyledikleri diđer adalara uçmuş olduđu olabilir, ya da olmayabilir.

"O zaman, ben de soru sormayý býraktým; o kendi sorularýný sordu, 'Kuzeye dönerken Kaltuel'in üzerinden uçtum, bir de To-ringates'in. Kaltuel'de

köylülerin bir bebeði bir sunak tapýnýn üze-rinde Öldürdüklerini gördüm; Ýngat'ta da sihirbazların kasaba hal-ký tarafýndan tapa tutularak öldürüldüðünü gördüm. Bebeði yiye-cekler miydi dersin Ged? Sihirbaz ölümden geri dönüp, kendi ka-saba halkýna tap atabilecek mi?' Benimle alay ettiðini zannettim, tam öfkelenecektim ki alay etmediðini farkettilim. 'Hiçbir þeyde saðduyu kalmadı. Dünyada bir delik var ve deniz buradan akýp bopalýyor. Ipýk tükeniyor. Kuru toprak üzerinde kalacaðýz. Artýk ne muhabbet kalacak, ne de ölüm.1 Böylece sonunda bana ne de-mek istediðini anladým."

Arren anlamamýptý, üstelik ciddi þekilde rahatsýz da olmuþtu. Çünkü Çevik Atmaca, ejderhanýn sözlerini tekrarlamakla kendi gerçek ismini söylemiþti açýkça. Bu Arren'in aklýna, hiç de hoþ ol-mayan bir biçimde, Lorbanery'de "Benim adým Akaren!" diye ba-ðýrarak azap çeken kadýnýn anýsýný getirdi. Eðer insanlar arasýnda büyücülüðün, müziðin, muhabbetin ve güvenin gücü zayıflýyor ve çürüyorsa, eðer korkunun delüiði üzerlerine çöküyorsa, böyle-ce saðduyularýný kaybetmiþ ejderhalar gibi zarar vermek için bir-

163

birlerine saldırmaya baþlamýþlarsa; eðer bunların hepsi gerçekte, efendisi kendisini bunlardan kurtarabilecek miydi? Bu kadar güç-lü müydü?

Ekmek ve tütsülenmiþ balýktan oluþan akþam yemeðinin üze-rine kamburunu çýkararak eðilmiþ duruþuyla, atep izleri tapýyan beyazlaþmýþ saçları, ince elleri ve yorgun yüzüyle hiç de güçlü , görünmüyordu.

Yine de ejderha ondan korkmuþtu.

"Seni rahatsýz eden nedir, oðul?"

Ona, sadece gerçek söylenebilirdi.

"Efendim, isminizi söylediniz."

"A, evet. Daha önce söylemediðimi unutmuþum. Eðer gitme-miz gereken yere gidersek, gerçek ismimi ihtiyacýn olacak/' Að-zýndakýni çiðneyerek Arren'e baktý. "Saðduyularýný kaybetmiþ uyupuk yaþlý adamlar gibi bunayýp gevezelik ederek ismimi orada burada söylemeye baþladýðýmý mı zannettin? Daha deðil oðul!"

"Hayýr," dedi Arren, kafasý öyle* karýpmýptý ki, baþka bir þey söyleyemedi. Çok yorgundu; gün bitmek bilmemiþti, ayrıca ej-derhalarla da doluydu. Ve önlerindeki yol da kararmaya baþla-mýptý.

"Arren," dedi büyücü. - "Hayýr; Lebannen: Gittiðimiz yerde gizlenmek yoktur. Orada herkes kendi esas ismini tapýr."

"Ölüler acý çekmezler," dedi Arren kasvetle.

"Ama sadece oraya deðil, sadece Ölüme götürmez insanlar isimlerini. En çok acý çekebilecek durumda olanlar, incinmeye en çok müsait olanlar: Apklarýný verip de geri almayanlar, onlar da birbirlerinin isimlerini söylerler. Ýnanç dolu bir kalbe sahip olan-lar, hayat verenler... Sen bitmiþsin oðul. Uzan da uyu. Bütün ge-ce boyunca yola devam etmekten baþka yapacak bir þey yok. Sa-baha dünyanın en son adasýný göreceðiz."

Sesinde apýlmaz bir incelik vardý. Arren buruna kývrýlýverdi; uyku da hemen bastýrmaya baþladý. Büyücünün Hard dilinde de-ðil Yaradýlýþ dilinde hafif bir parçayý neredeyse fýsýldamakta ol-duðunu duydu; ve sonunda tam anlamaya ve sözcüklerin ne anla-ma geldiklerini hatýrlamaya baþlarken derin bir uykuya daldý.

164

Büyücü sessizce ekmeklerini ve etlerini yerine kaldýrdý, olta-larý kontrol

etti, kayýða çeki düzen verdi; sonra yelkenin ipini eli-ne alýp kürekçi tahtasýnýn gerisine oturarak, yelkeni kuvvetli bü-yürüzgârýyla doldurdu. Yorulmak nedir bilmeyen Ufkabakan ku-zeye dođru fýrladý, deniz üstünde bir ok gibi.

Büyücü Arren'e dođru indirdi bakýplarýný. Ođlanýn uykudaki yüzü, kavuþan güneþin uzun ýþýnlarýyla kýzýl altýn rengine aydýn-lanmýþtý, sert saçlarý rüzgâr tarafýndan darmadađýn edilmítti. Bir-kaç ay önce Büyük Ev'in çeþmesi yanýnda oturan ođlanýn yumu-þak, rahat ve prensvari görünüşü gitmiþti; bu daha zayıf, sert ve çok daha güçlü bir yüzdü ama daha az güzel deðildi.

"Yolumun üzerinde izleyebileceðim birini bulmadým,11 dedi Babbüyücü Ged, uyumakta olan ođlana ya da boþ rüzgâra yüksek sesle. " S enden başka hiç kimseyi. Ve sen kendi yoluna gitmeli-sin, benim deðil. Yine de senin krallýđýn bir parça da benim krallý-đým olacak. Çünkü seni ilk ben tanýdým! Seni ilk ben tanýdým! Sonralarý beni en çok, büyücülükle yaptýđým þeylerden deðil, bu bapandan dolayý övecekler,.. Eđer sonralarý olursa. Çünkü ilk önce, ikimizin denge noktasýnda, tam dünyanın denge noktasmda durmamýz gerek. Ve eđer ben düþersem, sen de düþersin ve geri kalan her þey... Bir süre için, bir süre için. Hiçbir karanlýk sonsu-za dek sürmez. Orada bile yýldýzlar var... Ah, senin Havnor'da taç giymeni görmeyi çok isterdim; güneþin Kýlýç Kulesi'nde ve senin için Atuan'dan, karanlýk mezarlardan, daha sen dođmadan, Tenar ile birlikte getirdiðimiz Halka üzerinde parlayýþýný görmeyi!"

Bunun üzerine güldü ve kuzeye dođru bakmak için dönerek, kendi kendine gündelik dilde, "Morred'in varisini tahtýna bir keçi çobaný oturtacak! Hiç akýllanmayacak mıyým?"

Sonra hemen, elinde yelken ipiyle oturup tüm yelkenin batý-nýn son ýþýklarýyla kýzarmasýný seyrederken, tekrar yavaþ yavaþ konuþtu, "Ne Havnor'da olmalýyým, ne de Roke'ta: Artýk gücüm-den kurtulmanýn zamaný geldi. Eski oyuncaklarý býrakýp devam etmenin, eve gitmenin zamaný geldi. Tenar'ý görürüm. Ölmeden önce Ogion'u görür, onunla konuþurum Re Albi kayalýklandıraký evde. Dađda yürümenin hasreti içindeyim, Gont dađýnda, orman-

165

larda, güz vakti yapraklar kýzardýđýnda. Orman gibi diyar yoktur. Oraya gitmemin zamaný geldi, sessizce, tek babýma. Ve belki ora-da þimdiye kadar öğrenemediðim þeyleri, eylemsizliðin, sanatsýz-lýđýn ve güçsüzlüðün bana öğretebileceklerini öğrenirim onun-da."

Tüm batý, kýzýlýn þiddeti ve papaasý ile alevlendi, öyle ki deniz al aldý, deniz üstündeki yelken ise kan kırmýzýsý; sonra gece sessiz sedasýz geldi. Tüm o gece boyunca, ođlan uyudu; durmaksýzm ileriye, karanlýða bakan adamsa uyanýktý. Hiç yýldýz yoktu.

166

XI
SELIDOR

SABAH uyanýnca Arren, kayýđýn önünde, mavi batý boyunca, be-lirsiz ve alçak duran Selidor kıyýlarýný gördü.

Beri la Sarayýnda Krallar zamanýnda, seyyahlar ve kâpiflerin Ýç Adalar'dan

yelken açtýđý, Uçyörelere'in daha iyi bilindiđi za-manlarda yapılmýp eski haritalar vardý. Prens'in taht odasýnýn iki duvarýna Kuzey ve Güney'in mozaikten, büyük haritalarý yapılmýptý, altýn ve gri renklerindeki Eniad Adasý tam tahtýn üzerindeydi. Arren bu haritayý çocukluğunda binlerce kez gördüđü haliyle gözünde canlandýrdý. Enlad'ýn kuzeyinde Osskil vardý, batýsýnda

167

Eboskil, güneyinde de Seme 1 ve Paln, Burada Ýç Adalar bitiyor-du ve boğ denizin soluk, mavi-yepil mozaiğinden ve oraya buraya yerleştirilmiş yunus veya balinalardan başka bir şey görülüyor-du. Sonra, en sonunda, kuzey duvarýnýn batý duvarýyla birleştirdi köpeden sonra, Narveduen vardý ve onun gerisinde üç tane, daha küçük ada. Ve sonra, tekrar boğ deniz alabildiğine uzanıyordu; duvarýn en kenarýna, haritanýn en sonuna kadar; burada da Selidor vardý, onun geride indeyse hiçbir şey.

Adayı çok canlı bir şekilde hatırlıyordu; kavisli biçimini ve tam göbeğindeki, dar bir şekilde doğuya doğru açılan büyük ko-yu. Bu kadar kuzeye gelmemişlerdi henüz, o anda adanın en güneyindeki burnunda bulunan derin ve küçük koya doğru dönüyor-lardı» ve orada güneş hâlâ alçalarda, sabah pusunun içindeyken karaya vardılar.

Böylece Balatran Yollarý'ndan Batý Adasý'na olan büyük ya-rýpları bitmişti. Ufkabakariý kumsala çıktıktan sonra, o kadar u-zun bir sürenin ardından sağlam karada yürüdüklerinde yerin sa-kinliđi onlara garip geldi. Ged, otlarla taşlanmış, alçak bir kum tepesiğine tırmandý; te-pe dik bir yokuş gibi uzanan taraf mm üzerine doğru yatmış, otla-rýn kaba kökleriyle çýkıntýlý kenarları dýparý doğru fırlamıptý. Te-penin en yüksek yerine çýkınca batýya ve kuzeye bakarak hareket-siz durdu. Arren, günlerdir giyemediđi ayakkabýlarýný giymek için kayýkta kaldý ve kýlýcýný alet kutusundan alarak, bu kez yapsa mı yapmasa mı diye bir kupa kupa düpmeden kúbandý. Sonra kara-ya bakmak için Ged'in yanına tırmandý.

Bir ya da iki mil kadar uzanan alçak ve çimenli kum tepelik-leri adanın içlerine doğru gidiyordu, daha sonra ayak otu ve tuzlu su sazýklarıyla dolu lagünler vardý, bunların da gerisinde göz ala-bildiğine sanmıtrak kahverengi, boğ ve alçak tepeler uzanıyordu. Güzel ve ýssýz Selidor. Adanın hiçbir yerinde ne insanoğlun-dan, ne insan yapısy bir şeyden iz vardý; burada insan yapıđına dair hiçbir emare yoktu. Görünürde hayvan da yoktu ve sazýklar-la dolu göllerinde ne martý, ne yabancı kaz, ne de herhangi bir kupa sürüsüne rastlanıyordu.

168

Kum tepesinin ada tarafına doğru indiler; eğimli kum tepe-si karaya vuran dalgaların gürültüsünü ve rüzgârın sesini kesince her yer sakinleşti.

En dýptaki kum tepesiyle bir sonrakinin arasında temiz kum-lardan olupmuş bir vadi vardý; korunaklı, sabah güneşi batý tara-fýndaki yamacına ýlýk ýlýk düşen bir vadi. "Lebannen,11 dedi büyü-cü, çünkü artık Arren'in gerçek ismini kullanıyordu, "Dün gece uyuyamadım, ve şimdi uyumam gerekiyor. Benimle kal ve nöbet tut," Güneşin altına uzandı çünkü gölge soğuktu; ellerini gözüne siper etti, içini çekti ve uyudu. Arren onun yanına yere oturdu. Vadinin beyaz yokuşlarından, göğün sisli mavisine karşı bel bü-ken kum tepesinin otlarından ve sarı güneşten başka bir şey gö-remi yordu. Kıyıda kıylan dalgaların kısyk mýrýltýlarından başka bir

ses yoktu, bir de ara sýra rüzgâr aniden biddetle eserek kum zerreciklerini hafifçe, zayıf bir fýsýltýyla kýpýrdatýyordu. Arren, kartal gibi bir beyin çok yükseklerde uçtuđunu gördü, fakat bu bir kartal deđildi. Daire çizerek alçaldý ve açýlmýp altýn kanatlarýnýn o gökgürültüsü ve tiz çýđlýđýyla geldi. Muazzam pen-çeleriyle kum tepesinin üstüne kondu. Günepe karbý duran atepli parýltýlarla dolu büyük babý kapkaraydı.

Ejderha, kum tepesinden apađý dođru ilerledi ve konuđu. "Agni Lebannen." Ged ile ejderhanýn arasýnda duran Arren cevap verdi: "Orm Embar," Ve çýplak kýlýcýný elinde tuttu.

Artýk kýlýç ađýr gelmiyordu. Düzgün ve yýpranmýp kabzasý elinde rahat duruyordu; eline uyuyordu. Kýlýç kýnýndan rahatça, sabýrsýzca çýkmýptý. Kýlýcýn kudreti, yapý, ondan yanaydı; çünkü pimdi bunlann ne ipe yaradýklarýný biliyordu. Bu onun kýlýcýydý.

Ejderha bir kez daha konuđu ama Arren anlayamýyordu. Tüm bu kopuđturmaca ve gogkürültüsünün uyandýramadýđý, uyu-makta olan yol arkadabýna baktý ve ejderhaya, "Efendim yorgun, uyuyor," dedi.

Bunun üzerine Orm Embar, vadinin dibine kývrýlýp çöreklen-di. Yerde ađýrdý, uçtuđu zamanki gibi kývrak ve özgür deđildi fa-kat büyük ve pençeli ayađýný yavađ yavađ yerleptirmesinde ve di-

169

kenli kuyruđunun kývrýlýpýnda uđursuz bir zerafet vardý. Gideceđi yere varýnca ayaklarýný altma topladı, muazzam babýný kaldýrdý ve öylece kaldý: Bir savapçýnýn miđferine oyulmuđ bir ejderha gibi. Arren ejderhanýn kendisine üç metreden daha yakýn olan sarý göz-lerinin bilincindeydi; ve etrafýna asýlý kalmýp hafif yanýk kokusu-nun. Bu lep gibi bir koku deđildi; kuru ve madeniydi, deniz ve tuzlu kumlarýn hafif kokulanýla uyum içindeydi; temiz, yabani bir koku.

Yükselmekte olan günepe Orm Embar'ýn böđrüne çarpýnca ej-derha demir ve altýndan yapýlmýp gibi parladı.

Ged hâlâ rahat rahat uyuyor, nasýl uyuyan bir çiftçi, köpeđi-nin farkýna varmazsa, o da ejderhanýn farkýna bile varmýyordu.

Böylece bir saat geçti ve birden sýçrayan Arren büyücünün yanýnda kalkmýp olduđunu gördü.

"Patileri arasýnda uykuya dalacak kadar çok mu alýptýn ejder-halara?" dedi Ged ve esneyerek güldü. Sonra ayađa kalkarak Orm Embar'la ejderhalarýn dilinde konuđu.

Cevap vermeden önce Orm Embar da esnedi -ya uykudan, ya da rekabetten- bu da herkese nasip olmayan bir görüntüydü: Kýlýç kadar uzun ve keskin olan dizi dizi sarýmtrak beyaz dipler, insan boyundan iki kat uzun olan atepli bir dil, bođazýn dumanlý mađarasý.

Orm Embar konuđu ve tam Ged cevap vereceđi sýrada, her ikisi de dönüp Arren'e baktýlar. Sessizlikte, kýnýndan çýkan çeli-đin fýsýltýsýný açýk açýk duymuylardı. Arren, büyücünün babýnýn üzerinden kum tepeciđinin ađzýna bakýyordu ve kýlýcý elinde hazýr bekliyordu.

Orada, günepe ýpýđýyla parlayan, giysileri hafif rüzgârda kýpýr-dayan bir adam duruyordu. Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, sadece hafif pelerinin

kenarlarýyla kukuletasý dalgalanýyordu. Uzun ve siyah saçlarý parlak bukle yýđýnlarý halinde dökülüyordu; geniđ omuzlu, uzun, güçlü kuvvetli, boylu poslu bir adamdı. Göz-leri onu apýp denize bakar gibiydi. Gülümsedi.

"Orm Embar'ý biliyorum," dedi." Ve seni de tanýyorum; gerçi seni son gördüđümden beri yaplanmýpsýn Çevik Atmaca. Senin

170

Bapbüyücü olduđunu söylüyorlar. Yaplanmýpsýn ama büyümüp-sün de. Ve yanýnda genç bir hizmetkârýn var: Bir büyücü çýrađý kupkusuz, Bilgeler Adasý'nda bilgeliđi öğrenenlerden biri. Siz iki-niz, Roke'tan ve Ustalarý tüm kötülüklerden koruyan yýkýlmaz du-varlarýndan bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?"

"O duvarlardan daha büyük duvarlarda bir çatlak var," dedi Ged her iki elini de asasına kilitleyip adama dođru bakarak. "Fa-kat bize etinle kemiđinle gelmeyecek misin, biz de bu kadar uzun zamandýr aradýđýmýz insaný karþýlayalım?"

"Etimle kemiđimle mi?M dedi adam ve bir kez daha gülümse-di. "Kasaptaki etin, bedenin iki büyücü arasýnda lafý mı olur? Ha-yýr, gel seninle zihin zihine karþýlayalım Bapbüyücü."

"Bunu yapamayýz herhalde. Kýlýcým yerine koy ođul. Bu sa-dece bir gönderi, bir görüntü, gerçek insan deđil. Rüzgâra kýlýç çekmekten farký olmaz. Havnor'da, saçýn beyazken, sana Kuđu diyorlardý. Fakat bu sadece kullanýlan admdý. Seninle karþýlaþýn-ca sana ne diyeceđiz?"

"Bana Efendi deyin," dedi kum tepesinin kenarýndaki uzun boylu pekil

"Peki, ya bapka?"

"Kral ve Usta."

Bunun üzerine Orm Embar yüksek ve korkunç bir sesle týsla-dý ve büyük gözleri pýrýldadý; yine de bapýný adamdan çevirdi ve sanki kýpýrdayamýyormuþ gibi kendi izlerine eđilerek çöktü,

"Ve sana nerede ve ne zaman gelelim?"

"Benim ülkemde ve keyfim Ýstediđi zaman."

"Çok iyi," dedi Ged ve asasıný kaldýrarak, uzun boylu adama dođru biraz ilerledi - adam yok oldu, üflenip söndürölen bir mum gibi.

Arren baka kaldý; ejderha, pullarý þangýrdayarak ve dudaklarý diplerinden geri kývrýlmýþ, dört eđri bacađmýn üzerinde haþmetle kalktý. Fakat büyücü tekrar asasına dayandý.

"Bu bir gönderiydi. Adamm bir sureti, bir görüntüsüydü. Hem konuþuyor hem de duyuyordu ama bizim korkumuzun ona verdiğinden bapka hiç gücü yoktu. Görüntüsü de gerçeğe uygun

171

deđildi zaten, tabii gönderenin isteđine bađlý olarak. Đu anki hali-ni görmedik sanýrým."

"Yalanlarda mýdýr sizce?"

"Gönderiler suyu apamaz. Selidor'da. Fakat Selidor büyük bir adadýr: Roke'tan ve Gont'tan daha geniþ, hemen hemen Ehlad ka-dar da uzun. Onu uzun süre aramak zorunda kalabiliriz."

O zaman ejderha konuþtu. Ged dinledi ve Arren'e döndü, "Selidor'un Efendisi böyle diyor; 'Kendi topraklarýma geldim ve buradan da gitmeyeceđim. Yokediciyi bulup, sizi ona götürece-đim ki birlikte onu yok edelim.' Ejderhalar aradýklarý peyi bulur-lar dememiþ miydim?"

Bunun üzerine GeoV büyük yaratýđýn önünde, tek dizi üzerine çöktü, ayný sadýk kullarýn hükümdarlarýnýn önünde yaptýklarý gi-bi, ve ona kendi dilinde tepekkür etti. Bu kadar yakýnda olan ej-derhanýn sýcak nefesi, Ged'in eđik bapý üzerinde esti.

Orm Embar bir kez daha, pullu ađýrlýđým kum tepesinin üstü-ne dođru süröklledi, kanatlarýný çýrptý ve havalandý.

Ged giysilerinin üzerindeki kumlarý silkerek Arren'e, "Ýpte pimdi benim diz çöktüđümü gördün. Ve belki bir kez daha diz çöktüđümü göreceksin,

sonuna varmadan/' dedi.

Arren, ona ne demek istediđini sormadı; uzun süren arkadaş-lýklarý sýrasýnda, büyücünün ađzýnýn sýkýlýđýnda bir neden gizli ol-duđunu öğrenmipti. Yine de sözlerinde kötü bir kehanet var gibi geldi ona. Kayýđýn gelgitlerin veya fýrtýnanýn ulaşamayacađý bir yerde olup olmadýđýný kontrol etmek ve geceyi geçirebilmek için pele-rinlerini ve kalan yiyecekleri almak amacýyla bir kez daha kum tepesini geçerek sahile gittiler. Ged onu o kadar uzun süre, o ka-dar uzak mesafelerde, yabancı denizler üzerinde tapýmýp olan ka-yýđýnýn zarif burnunun yanýnda bir dakika kadar durdu; elini üze-rine koydu fakat ne bir büyü yaptı, ne de bir söz söyledi. Sonra adanýn içine vurdular, kuzeye, bir kez daha dađlara dođru.

ý Bütün gün boyunca yürüdüler ve akpam, sazlýklara bođulmuş göllere ve bataklýklara dođru kývrýla kývrýla akan bir derenin ke-narýnda konakladýlar. Yaz ortasý olduđu halde, rüzgâr batýdan,

172

açýk denizin karasýz uçyörelerinden geldiđi için serin esiyordu. Sis gökyüzünü örtüyor, üzerlerinde hiçbir ocak ateşinin veya pen-cere ýpýđýnýn asla pýrýldamamýp olduđu dađların üstünde hiçbir yýldýz parlamýyordu. Arren karanlýkta uyandı. Küçük ateşleri sönmüptü ama batýya yönelen ay, toprađý sisli, boz bir ýpýkla aydýnlatýyordu. Derenin açtýđý vadide ve etrafýndaki yamaçlarda, büyük bir insan yýđýný duruyordu, hepsi kýpýrtýsýz, hepsi sessiz, yüzleri Ged ve Arren'e dönük. Gözlerinde ayýn parýltýsý yansýmýyordu.

Arren konuşmaya cesaret edemedi ama elini Ged'in kolunun üzerine koydu. Büyücü kýmýldayýp, "Ne var?" diyerek oturdu. Ar-ren'in bakýplarýný takip ederek sessiz insanları gördü.

Hepsi karalar giymipti, hem erkekler, hem kadınlar. Yüzleri zayıf ýpýkta açýk seçik görünmüyordu ama Arren'e öyle geldi ki, derenin karþýsýnda, vadide onlara en yakm duranların aralarında isimlerini çýkaramasa bile tanıdýđý insanlar vardý.

Ged ayađa kalkarken pelerini yere düptü. Yüzü, saçları, göm-leđi, sanki ay ýpýđý onda toplanýyormuş gibi gümüşi bir solgunluk-la parlýyordu. Kolunu genip bir hareketle kaldýrdý ve yüksek sesle, "Ey siz, bir zamanlar yapamýp olanlar, serbest kalýn! Sizi tutan bađları koparıyorum: Anvassa mane harwpennodathe! "

Bir süre için kýpýrdamadan durdular, bir yýđýn sessiz insan. Yavaşça geri döndüler, boz bir karanlýđa yürür gibi kayboldular.

Ged oturdu. Derin bir nefes aldı. Arren'e baktý ve elini ođla-nýn omuzuna koydu; temasý sýcak ve metanetliydi. "Korkacak bir şey yok Lebannen," dedi kibarca, alaycý. "Onlar sadece ölülerdi."

Arren, dipleri takýrdadıđý ve iliklerine kadar donduđu halde evet, anlamýnda babýný salladı, "Nasýl," diye baýladı ama çenesi ve dudakları henüz ona itaat etmiyorlardý.

Ged onu anladı. "Onun çađrýsý üzerine geldiler. Onun söz verdiđi şey bu: Sonsuz yapam. Onun bir sözülle geri dönebilirler. Onun emriyle, bir ot parçasýný bile kýpýrdamasalar da, yapamýn tepelerinde yürümek zorundadırlar.11

"O- o da ölü mü yani?"

Ged düpünerek babýný salladı. "Ölüler, ölüleri ölümden dün-

173

yaya geri çađýramazlar. Hayýr, onda yapayan bir insanýn gücü var; ve fazlasý... Fakat kim onu izlemek istediye, onlarý kandýrdý, Gücünü kendisine saklýyor. Ölülerin Kralý'ný oynuyor; ve sadece ölülerin de deđil... Ama onlar sadece gölgeydi."

"Neden onlardan korktuğumu bilmiyorum," dedi Arren uta-narak.

"Onlardan korkuyorsun çünkü Ölümden korkuyorsun haklý olarak: Çünkü ölüm korkunçtur ve ölümden korkmak gerekir," dedi büyücü. Atepe bir odun daha atarak küllerin altýndaki küçük korlarý üfledi. ÇaU çýrpý parçalarýnýn üzerinde küçük parlak bir alev açtý; Arren için þükran dolu bir ýþýk. "Ve yapam da korkunç bir þeydir," dedi Ged, "ve yapamdan hem korkulmak hem de ya-þam övülmelidir."

Ýlcisi de pelerinlerine sýký sýký sarýnarak oturdular. Bir süre için sessiz kaldýlar. Sonra Ged ciddi ciddi konuptu. "Lebannen, daha ne kadar bizi gönderiler ve gölgelerle burada tedirgin eder, bilemem. Fakat en sonunda nereye gideceđini biliyorsun."

"Karanlýk ülkeye."

"Öyle. Onlarýn arasýna."

"Artýk onlarý gördüm. Ben de seninle geleceđim."

"Bana olan inancýn mı seni harekete geçiriyor? Benim sevgi-me güvenebilirsin ama kuvvetime güvenme. Çünkü, sanýrým, dengimle karþýlaþtým."

"Sizinle geleceğim."

"Ama eđer yenilirim, eđer gücüm veya yapamým biterse, se-ni geri getiremem; tek basma geri dönezzsin."

"Sizinle geleceğim."

Bunun üzerine Ged, "Erkekliđe, ölümün epiđinde adým atý-yorsun," dedi. Ve sonra da çok alçak sesle konuparak, ejderhanýn iki kere Arren'e söyleyip olduđu o spzü veya ismi söyledi: "Agni Agni Lebannen.¹¹

Bundan sonra bir daha konupmadýlar ve hemen arkasýndan üstlerine uyku bastý; azýcýk yanan küçük ateplerinin yanýna uzan-dýlar.

Ertesi sabah kuzeye ve batýya dođru yürümeye devam ettiler;

174

bu Arren'in kararýydý, "Yolunu seç ođul; benim için bütün yollar bir," diyen Ged'in deđil. Acele etmiyorlardý, çünkü bir amaçlan yoktu, Orm Embar'dan bir iparet bekliyorlardý. Genelde okyanu-sun görüp açýsý içinde bulunan en alçak ve dýptaki tepe dizisini ta-kip ediyorlardý. Kýsa ve kuru otlar sonsuza dek rüzgârda uçuþu-yor, uçuþuyordu. Sađ taraflarýnda tepeler altýn renginde, ýssýz yükselirken, sol yanlarýnda tuzlu bataklýklarla batý denizi uzaný-yordu. Bir keresinde güneyde, uzaklarda, kuđularýn uçtuđunu gördüler. O güo bütün gün boyunca soluyan þapka bir yaratýđa rastlamadýlar. Bütün gün boyunca, en kötüyü beklemekten kay-naklanan bir çepit korku yorgunluđu büyümeye baþladý Arren'in içinde. Ýçinde sabýrsýzlýk ve hissiz bir çepit kýzgýnlýk kabarmaya baþladý. Saatlerce süren sessizlikten sonra, "Bu ada, ölüm ükesi-nin kendisi kadar ölü,"

dedi.

"Böyle söyleme," dedi büyücü sertçe. Bir süre uzun adýmlar-la yürümesini sürdürdükten sonra deđipik bir sesle, "Bu adaya bir bak; etrafýna bak. Burasý senin krallýđýn, hayatýn krallýđý. Burasý senin ölümsüzlüđün. Dađlara bak, ölümlü dađlara. Onlar, sonsu-za kadar dayanamýyorlar. Üzerinde yapayan otlarla ve akarsularla dolu dađlar... Tüm dünyada, tüm dünyalarda, zamanýn tüm hu-dutsuzluđunda; yerin, gözün görmediði derinliklerinden kaynak-lanýp güneþ altýnda aktýktan sonra denizin karanlýđýna dökülen o akarsularýn bir epi daha yok. Varlýđýn pýnarlarý, hayattan daha de-rindir, ölümden de..." dedi.

Durdu ama Arren'e ve günebin aydýnlattýđý dađlara bakarken gözlerinde büyük, sözlere sýđmaz, kederli bir apk vardý. Ve Arren bunu gördü ve bunu görmekle, onu gördü, ilk defa olarak onu bir bütün olarak, olduđu gibi gördü.

"Söylemek istediğimi söyleyemiyorum," dedi Ged mutsuzca.

Fakat Arren, Çepmeli Avludaki o ilk saati, çepmenin akan suyunun yanýnda diz çökmüş adamý hatýrladı; ve hatýrlanan o su kadar berrak bir nepe içini doldurdu. Yol arkadaşýna bakarak, "Ben apkýmý, apka deđer olana verdim. Bu o krallýk ve ölümsüz pýnar deđil mi?" dedi.

"Öyle, ođul," dedi Ged, tadý tatlý, acýyla.

175

Birlikte, sessizlik içinde yollarýna devam ettiler. Fakat Arren artýk dünyayý yol arkadaşýnýn gözleriyle görüyordu; etraflarýnda-ki bu sessiz, ýssýz topraklarda, sanki tüm güçlerin üzerindeki bir büyü gücü sayesinde kendini göstermiş olan bu yapayan ihtipamý, rüzgârýn savurduđu her ot tanesinde, her gölgede, her tahta, gör-dü. Sonuç olarak, geriye dönüpü olmayan bir yolculuđun baþýnda, son kez, deđer verilen bir yerde duran insan, her peyi daha önce görmediđi ve bir daha da göremeyeceđi kadar bütün, gerçek ve sevgiyle görür.

Akpam çöktükçe, büyük rüzgârlarýn denizden tapýyyıp getirdi-đi, günebin Önünde alev alev yanan yođun bulut dizileri batýdan yükseldi ve batarken batýyy kýzýla boyadı. Arren, bu kýzýl ýpýkta, ateþ yakmak için, bir çayýn açtýđý küçük vadiden çalý çýrpý toplar-ken baþýný kaldýrdý ve üç metre kadar ilerisinde bir adamýn dur-makta olduđunu gördü. Adamýn yüzü belirsiz ve garipti ama Ar-ren onu tanýdý, ölmüş olan Lorbanery Boya Üreticisi Sopli'ydi.

Onun arkasýnda diđerleri üzgün ve bir noktaya takýlýp kalmış bakýplarýyla duruyordu. Konuşuyor gibiydiler ama Arren sözleri-ni duymuyor, sadece batý rüzgârýyla uçup giden fýsýltýya benzer bir peyler duyuyordu. Bir kýsmý, yavaþ yavaþ ona dođru gelmeye baþladı.

Arren durup onlara, sonra tekrar Sopli'ye baktý; sonra da sýrtý-ný dönerek eđildi, elleri titrediđi halde bir çalý parçasý daha aldı. Bunu yýđýnýna ekledi ve sonra bir tane daha aldı ve baþka da al-madı. Sonra dođrularak arkasýna baktý. Vadide, otlarýn üzerinde yanan kýzýl ýpýktan baþka kimse yoktu. Ged'in yanma geri dönüp çak çýrpý yýđýnýný yere býraktý ama gördükleriyle ilgili hiçbir pey söylemedi.

Bütün gece boyunca, insan ruhlarýndan yoksun o topraklarýn sisli karanlýđýnda, düzensiz uykusundan uyandýkça, etrafýnda ölü-lerin fýsýltýlarýný duyuyordu. Ýradesine hâkim olarak onlarý dinle-medi ve tekrar uyudu.

Hem Ged, hem de o, sabah geç bir vakitte, güneþ tepeleri beþ parmak apýp da sonunda sisten kurtularak sođuk topraklan aydýn-lattýktan sonra uyandýlar. Az olan sabah kahvaltýlarýný yaparken

176

ejderha üstlerinde dönerek geldi. Ađzýndan ateþ, al burun delikle-rinden duman ve kývýlcýmlar saçýyordu; o kýzýl alev saçan parýltý-da dipleri fudisinden bıçaklar gibi parlýyordu. Ama Ged, kendi di* ünde seslenerek onu selamladıđý-halde bir pey söylemedi. "Onu buldun mu Orm Embar?" Ejderha baþýný arkaya dođru atarak ve rüzgârý jilet gibi keskin pençeleriyle týrmalayarak bedenini garip bir þekilde yay gibi ký-výrdý,

Sonra batýya dođru hýzly hýzly uçmaya koyuldu, gittikçe de dönüp onlara bakarak.

Ged asasıny yakalayarak toprađa sapladý, "Konuşamýyor," de-di.

"Konuşamýyor! Yaradýlýplýn sözcükleri alýnmýp ondan ve bir engerek, dilsiz bir solucan haline getirilmiş, bilgeliđi susturul-muş. Yine de bize yol gösterebilir ve biz onu izleyebiliriz!" Hafif çýkýnlarýny sýrtlarýna vurarak, Orm Embar'ýn uçmuş olduđu batý yönüne dođru dađlardan ilerlemeye bařladýlar.

Sekiz mil ya da daha fazla bir mesafe gittiler, o ilk, süratli ve düzenli hýzlarým gevpetmeden. Artýk deniz her iki yanlarýnda da uzanıyordu; en sonunda kuru sazlar ve dolana dolana giden çay yataklarý arasýndan geçip çok kavisli, fildişi renkli kumlan olan bir kumsala alçalarak varan uzun bir bayýr sýrtýnda yürüdüler. Bu-rası tüm topraklarýn en batý ucundaki burundu; yerin sonu.

Orm Embar, bařý kýzgýn bir kedininki gibi alçalmýp, nefesi alev alev, fildişi kumlarýn üzerine çöktü. Biraz ilerisinde önünde, onunla denizin uzun ve alçak dalgalan arasýnda, sanki uzun süre suda durduđu için rengi ađarmýp» denizin sürüklediđi tahta parça-larýndan yapılmýp bir kulübe veya barýnađa benzeyen, beyaz bir pey duruyordu. Fakat bařka hiçbir toprak parçasýna dođru açýlma-yan bu kıyıda sürüklenip de gelmiş tahta parçasý falan yoktu. Yaklaştıkça Anen, yýkık dökük bu duvarlarýn kemiklerden yapılmýp olduđunu gördü. Balina kemikleri, diye düpündü önce, der-ken bıçak gibi kenarlı beyaz üçgenleri görünce ejderha kemikleri olduđunu anladý.

Aradýklarý yere gelmişlerdi. Deniz üzerindeki güneş ýpýklarý» kemikler arasýndaki çatlaklardan parýldýyordu. Kapýnyın üst kasa-sý, bir insanýnkinden daha uzun bir uyluk kemiđinden yapılmýştý.

777

Bunun üzerinde, çukur gözlerle Selidor dađlarýna bakan bir insan kafatasý vardý.

Burada durdular ve onlar yukarıdaki kafatasýna bakarlarken, altýndaki kapýdan bir adam çıktı. Eski zamanlardaki gibi yaldýzly bronzdan bir zýrh giyiordu; zýrh sanki el baltası darbeleriyle par-çalanmýştý ve tařlarla süslü kılyç kıny bořtu. Kara, yay kaplı ve dar burunlu olan adamýn yüzü sertti; gözleri koyu, keskin ve üzüntü-lüydü. Kollarýnda, bođazmda ve yanlarýnda yaralar vardý; artýk kanamýyorlardý ama ölümcül yaralardý. Dimdik ve kıpýrtýsız du-rup onlara bakýyordu.

Ged, ona dođru bir adımla attý. Birbirlerine benziyor gibiydiler, böyle yüz yüze gelince.

"Sen Erreth-Akbe'sin," dedi Ged. Diđeri durmadan ona baka-rak, bařýny bir kez evet anlamýnda salladı ama konuşmadý.

"Sen, sen bile onun emirlerine uymak zorundasýn." Ged'in se-sinde öfke vardý. "Ah efendim, en mükemmelimiz, en cesuru-muz; sen berefinle, ölümlünde, huzur içinde uyu!" Ellerini havaya kaldýran Ged, büyük bir hareketle, ölü yýđýnyna söylediđi sözleri söyleyerek ellerini yere indirdi. Bir an için elleri havada genip ve parlak bir iz bıraktý. Ýz kaybolduđunda, zýrhly adam da gitmiştý; kumlarýn üzerinde durduđu yerde ise sadece güneş gözleri ka-maştýrýyordu.

Ged, kemiklerden yapılmýp eve asasıyla vurdu ve ev çökerek yok oldu. Ev4en, kumlara sapsanmýp kalmýp tek bir büyük kabur-ga kemiđinden bařka hiçbir pey kalmamýştý.

Orm Embar'a döndü. "Burada mı Orm Embar? Orası, burası mı?"

Ejderha ađzým açarak çok büyük, soluk soluđa bir týslama çý-kardı.

"Burada, dünyanın en son sahilinde. Bu da iyi!" Sonra porsu-kađacıdan kara asasıny sol eünde tutarak, dua eder gibi kollarýny açtı Ged ve

konuþtu. Yaradýlýþ dilinde konuþtuðu halde Arren, so-nunda anladý, o duayý her duyanýn anlamasý gerektiði gibi anladý þünkü bu her þeyin üzerinde bir güçtü: "Þimdi seni buraya çaðýrý-yorum, düþmaným, gözlerimin önüne ve etten kemikten olarak ve

178

seni zamanýn sonuna kadar söylenmeyecek olan o sözle gelmen için baðlýyorum!"

Fakat, çaðrýlan kimsenin adýnýn söylenmesi gereken yerde Ged sadece Düþmaným dedi.

Bunu bir sessizlik izledi, sanki denizin sesi susmuþ gibi. Ar-ren'e güneþ, berrak gökyüzünde durduðu halde zayıflayýþ karar-mýþ gibi geldi. Kumsalýn üzerine, insan isli camdan baktýðýnda nasýl olursa öyle bir karanlýk çöktü; tam Ged'in önünde karanlýk çok fazlalaptý; orada ne olduðunu görmek çok zordu artýk. Orada, üzerine ýþýðýn düþmeyeceði bir þey var gibiydi, bir þekilsizlik.

Bu karanlýðýn içinden bir adam çýktý, aniden. Kum tepesinde gördükleri adamdý, siyah saçlý ve uzun kollu, kývrak ve uzun boy-lu. Þimdi elinde uzun, üzerine boyluboyunca rünler kazýlmýþ bir çubuk ya da çelikten bir kýlýç vardý; adam Ged'le yüz yüze gelince bunu ona doðru eðdi. Fakat gözlerinin görünüşünde garip bir þey vardý, sanki gözleri güneþten kamaþmýþ da göremiyormuþ gibi.

"Kendim, '1 dedi adam, "istedim diye geldim, kendi yolumla. Sen beni çaðýramazsýn Babbüyücü. Ben gölge deðilim. Ben canlý-yým. Ben sadece canlýyým! Sen de canlý olduðunu düþünüyorsun ama sen ölüyorsun, ölüyorsun. Bu tuttuðum þeyin ne olduðunu biliyor musun? Bu Nereger"i susturmuþ olan Gri Büyücü'nün asa-sý; benim sanatýmýn ustasýnýn. Fakat þimdi Usta benim. Ve senin-le yeterince oyun oynadým." Bununla birlikte aniden, sanki kýþýr-dayamýyor veya konuþamýyormuþ gibi durmakta olan Ged'e çelik kýlýç ile dokunmak için uzandý. Arren bir adým gerisinde duruyor ve tüm benliðiyle kýþýrdamak istiyordu ama kýmýldayamýyor, eli-ni kýlýcýnýn kabzasýna koyamýyordu bile; sesi de boðazma takýlýþ kalmýþtı. Fakat Ged ve Arren'in üzerinde, onların baþlarınýn üstünde, ejderhanýn büyük ve kýzgýn bedeni kývnla büküle tek bir sýçrayýþ-la geldi ve tüm gücüyle adamýn üzerine daldý, böylece büyülü çe-lik kýlýç ejderhanýn zýrhly göðsüne saplanmýþ oldu: Fakat adam ej-derhanýn aðýrlýðý altýnda ezilmip ve yanmýþtı.

Sýrtým kamburlaþtırarak ve pervane kanatlarına benzeyen ka-natlarını çýrparak tekrar kumlarda doðrulan Orm Embar atep

179

damlacýklarý kusarak çýðlýk attý. Uçmaya çalıþtı ama uçamýyordu. Kötücül ve soðuk maden kalbinde duruyordu. Yere çöktü ve ze-hirli kaný aðzýndan kara kara aktý buram buram tüterek, atepi bu-run delikleri kül çukurlan haline- gelince söndü. Büyük babýný kumların üzerine býraktý. Böyle öldü Orm Embar, dedesi Orm'un öldüğü yerde, Orm' un kuma gömülmüş kemiklerinin üstünde.

Fakat onun düþmanýný topraða çaktýğı yerde çirkin ve buru-þuk bir þey, kendi ađýnda kuruyup kalmýþ büyük bir örümcek gibi duruyordu. Ejderhanýn nefesiyle yanmýþ ve pençeleri altmda ezil-miþti Yine de, Arren bakarken, o þey hareket etti. Ejderhadan bi-raz uzaða doðru süründü.

Babý, onlara doðru kalktı. Yüzün hiçbir yakýþkylýğı kalma-mýþtı, sadece yaplýğı aþan bir yaplýk. Göz çukurları boþtu, uzun zamandır boþtu.

Böylece Ged ile Arren düpmanların yapayan yüzünü gördüler. Onlara sırtını döndü. Simsiyah, yanık kollar uzandı ve bu kollarda bir karanlık toplandı, güneş ışığının boğan ve karartan ay-nı biçimsiz karanlık. Yok edicinin kollarının arasında bu karanlık, loş ve belirsiz olmasına rağmen bir kemer altı yolu veya bir kapı gibi görünüyordu; bu geçidin içinden ne soluk kumlar ne de okyanus görünüyordu, uzun bir karanlık yoktu, karanlıkta doğru gidiyordu. İşte buraya gitti, ezilmiş ve sürünen bekil; öyle göründü ki karanlıkta girer girmez birden ayağa kalkarak hızla hareket etmeye başladı ve gözden kayboldu. "Gel Lebannen," dedi Ged sağ elini oğlunun omuzuna koyarak; ve çorak diyara doğru ilerlediler.

180

XII ÇORAK DİYAR

Büyücünün elindeki porsukağacından asa, donuk ve alçalan karanlıkta gümüşü bir ışıkla parlıyordu. Arren'in gözüne, başka hafif bir parıltı daha takıldı: Elinde tuttuğu çyplak kılıcın keskin yerinde beliren bir ışık parıltısı. Ejderhanın davranışı ve Ölümü bağlama büyüünü bozmuş olduğu için, daha orada, Selidor kum-sahundayken kılıcını çekmişti. Ve burada, topu topu bir gölge olsa da yapayan bir gölgeydi Arren ve kılıcının gölgesini de taşıyordu. Etrafta başka bir parlaklık yoktu. Kasım ayının sonlarında yapılan, bulutlarla kaplı bir alacakaranlık gibiydi, insanın etrafı görebildiği ama belirgin bir şekilde ve pek uzağı göremediği sert, tüyler ürpertici, donuk bir hava, Arreh bu yeri, ümitsiz rüyaları-

181

nın bu bataklıklarının ve kıraç topraklarının tanıyordu; fakat ona öyle geliyordu ki, rüyasında gitmiş olduğu yerlerin ilerisindeydi, çok çok daha ilerisinde. Yol arkadaşıyla birlikte bir dağın yamaçında durduklarından ve önlerinde alçak, insanın dizinden yuka-rya çıkmayan taştan bir duvar olduğundan başka hiçbir şeyi açık bir biçimde seçemiyordu. Ged hâlâ sağ elini Arren'in kolunda tutuyordu. Artık ileri doğru gidiyordu; Arren de onunla birlikte ilerledi, taş duvarın üzerinden atıldılar. Önlerinde uzun bayır pekilsizce uzanıyor, karanlıkta yiniyordu. Fakat üstlerinde, Arren'in kasvetli ağız bulutları olduğunu sandığı yerde, gök simsiyah ve yıldızlar vardı. Yıldızlara baktı ve kalbi içinde küçülüp, soğuk gibi oldu. Pimdiye kadar gördüğü yıldızlar değildi bunlar. Kıyrdamadan parlıyorlardı, göz kırpmadan. Bunlar o dönmeyen ve batmayan yıldızlardı; ne bulutlar bu yıldızları gizlerdi, ne de gün ışığı soldururdu. Hareketsiz ve küçük çorak diyarın üzerinde parhyörlardı. Ged, varlık dağının öte tarafından apağı doğru yürümeye koyuldu; adım adım Arren de onunla birlikte gitti, Yinde dehpertli bir korku vardı; yine de kalben o kadar azimli ve arzusu o kadar kuvvetliydi ki ne korkusu onu yönetebilirdi, ne de korkusunun belirligin olarak farkına vardı. Sadece, sanki içinde, derinlerde bir yerde bir şey, bir odaya kapatılmış veya zincire vurulmuş bir hayvan, ıştırıyor veriyor gibiydi.

O dađýn yamacýndan inerlerken uzun zamandýr yürüyorlar-mýþ gibi geldi ona ama belki de kýsa bîr yol almýplardý; çünkü bu-rada zaman geçmiyordu, rüzgâr esmiyordu ve yýldýzlar kýpýrda-mýyordu. Sonra, buradaki behirlerden birinin caddesine geldiler; Arren pencereleri hiç aydýnlatýlmamýþ evleri ve bazý kapý epikle-rinde sakın yüzler ve boþ ellerle duran ölüleri gördü. Pazar yerleri hep boþtu. Burada hiç alýþverip yoktu, hiç ka-zanmak ye harcamak yoktu. Hiçbir þey kullanýlmýyordu; hiçbir þey üretilmiyordu. Ged ile Arren birkaç kez baþka bir yolun döne-mecinde, uzakta ve bu loþ ýþýkta belli belirsiz seçilebilen bir þekil gördükleri halde, dar sokaklardan tek baþlarına geçtiler. Bu þekli

182

Ýlk gördüklerinde Arren sýçrayarak kýlýcýnýn ucunu bu noktaya dođru tuttu ama Ged baþýný sallayýp yoluna devam etti. Arren bu þeklin, kendilerinden kaçmadan yavaþ yavaþ hareket eden bir ka-dýn olduđunu gördü. Gördükleri tüm ölüler -çok fazla görmemiþlerdi, çünkü ölü-ler çok fazladýr ama o diyar da çok büyüktür- kýpýrdamadan duru-yor, veya yavaþ yavaþ, amaçsýzca hareket ediyordu. Hiçbirinde, ölmüş olduđu yere gün ýþýđýnda çađýrýlmýþ olan Erreth-Akbe'nin-ki gibi yara izi yoktu. Üzerlerinde hiçbir hastalýk izi de yoktu. Bir bütün ve iyileþmiþ olarak duruyorlardý. Acýlarýndan ve yaþamdan kurtulmuþlardý. Týpký Arrenin korktuđu gibi iðrençtiler ama onun düþündüđu þekilde korkutucu deðillerdi. Hiddet ve arzudan kur-tulmuþ yüzleri sakindi ve gölgeli gözlerinde hiç ümit yoktu, O zaman, korku yerine büyük bir acýma duygusu kabardý Ar-ren'in içinde; eđer bunun altýnda korku da vardýysa bile, bu kendi-si için duyduđu bir korku deðildi. Çünkü birlikte ölmüş olan anne ile yavrusunu görmüþtü, her ikisi de karanlýk ülkede birlikteydi; fakat ne çocuk kopuyor, ađlýyordu, ne de anne çocuđunu kucaklý-yor, ona bakýyordu. Ve aþklarý için ölmüş olanlar, sokaklarda bir-birlerinin yanýndan geçip gidiyorlardý. Çömlekçinin çarký dönmüyordu, ocađý da sođuktu. Þarký söy-leyen bir ses yoktu. Karanlýk evlerin arasýndaki karanlýk sokaklar birbirlerini ko-valýyordu, onlar da bu sokaklar arasýndan geçtiler. Ayak sesleri, ortalýktaki tek sestti. Sođuktu. Arren ilk baþta bu sođuđu fark et-memiþti fakat sođuk burada ayný zamanda eti-kemiði olan ruhuna iþledi. Kendini çok yorgun hissediyordu. Uzun bir yol katetmiþ olmalýydýlar. Neden devam ediyoruz, diye düþündü ve adýmlan biraz geri kalmaya baþladý. Ged, sokaklarýn kesiptiði bir yerde dikilen bir adama döne-rek, aniden durdu. Adam ince, uzundu ve nerede gördüđünü çýka-ramasa da Arren adamýn yüzünü daha önce görmüş olduđunu dü-þündü. Ged adamla konuþtu; taþ duvardan aþtýklarýndan beri baþ-ka hiçbir ses sessizliði bozmamýþtı: "Ey Thorion, dostum, buraya nasýl geldin!"

183

Ve ellerini Roke'un Çađrý Ustasý'na dođru uzattý. Thorion ona karpýlýk olarak bir harekette bulunmadý. Kýpýrda-madan durdu, yüzü de kýpýrtýsýzdý; fakat Ged'in asasýndaki gümü-þi ýþýk, gölgelenmiþ gözlerinin derinlerine saplandý; bu gözlerde biraz ýþýltý yarattý ya da oradaki ýþýltýyla buluþtu. Ged adamýn uzatmamýþ olduđu elini tutarak tekrar, "Burada ne arýyorsun Tho-rion? Sen henüz bu krallýktan deðilsin. Geri dön!" dedi. "Ölmeyeni izledim. Yolumu kaybettim." Çađrý Usta'nýn sesi yumuþak ve

ifadesizdi, týpký uykusunda konuşan bir adamýn sesi gibi.

"Yukarý: Duvara dođru," dedi Ged, Arrenle birlikte geldiđi, uzun, karanlýk ve apađý dođru inmekte olan sokađm yolunu iparet ederek. Bunun üzerine, Thorion'un yüzünde bir ürperti belirdi, sanki içine tahammül edilmez bir ümit, kýlýç misali saplanmýp gi-bi,

"Yolu bulamam,11 dedi, "Efendim, yolu bulamam."

"Belki bulursun," dedi Ged; onu kucakladý ve sonra yoluna devam etti.

Thorion, arkalarýnda, yol kavpađmda kýpýrdamadan durdu.

Yollarýna devam ettikçe, bu zamansýz alacakaranlýkta aslýnda ne ileri ne geri, ne dođu ne batý, gidilebilecek hiçbir yön yok gibi geldi Arren'e.

Bir çýkýp yolu var mıydý? Dađdan apađýya, ne tarafa dönerlerse dönsünler, hep inerek geldiklerini dübüdü; karanlýk behirde sokaklar hâlâ apađýya dođru gidiyordu, yani geriye, duva-ra dođru gitmek için sadece týrmanmalarý yeterliydi; dađýn tepe-sinde de duvarý bulacaklardý. Ama dönmediler. Yan yana, yollan* na devam ettiler. Ged'i izliyor muydu Arren? Yoksa ona yolu mu gösteriyordu?

Behirden dýparý çýktýlar. Bu sayýsýz ölümler diyarý bomboptu. Batmayan yýldýzlarýn altýndaki taplý topraklarda ne bir ađaç, ne bir diken, ne de bir ot tanesi yetipmipti.

Ufuk yoktu, çünkü insanýn gbzü bu kasvetli yerde fazla uzađý göremiyordu; fakat önlerinde minik ve hareketsiz yýldýzlar, yer-den oldukça yüksekte bir yerde görünmeye baýlýyorlardý; aradaki yýldýzsýz boþluk da sýra dađlar gibi iniþli çýkýþlýydý. Yollarýna de-

1B4

vam ettikçe, þekiller daha da belirginleþti: Rüzgâr ve yađmurla yýpranrhamýp yüksek zirveler. Dađlarýn üzerlerinde, yýldýz ýþýđýn-da parlayacak kar da yoktu. Kapkaraydýlar. Görüntüleri Arren'in gönlünde yalnýzlyk duygusu uyandýrdý. Bakýþýný onlardan kaçýrdý. Fakat onlarý biliyordu; onlarý tanýmýptý; bakýþlarý onlara geri çeki-liyordu. O zirvelere her baktýđýnda göðsüne buz gibi bir ađýrlýđýn çöktüðünü hissediyor, sinirleri iflas etme noktasýna varýyordu. Yine de yürümeye devam etti, hep apađý dođru, çünkü toprak apa-đýya, dađlarýn eteklerine iniyordu. En sonunda, "Efendim, nedir bu..." diyerek dađlarý iparet etti çünkü konuşmaya devam edeme-di; bođazý kurumuþtu.

'Ýþýk dünyasýný sýnýrlýyorlar," diye cevapladý Ged, "tap duva-rýn yaptýđý gibi. Azap'tan baþka isimleri de yoktur. Oradan bir yol vardýr. Ölümlere yasak. Uzun deðildir. Ama acý bir yoldur."

"Susadým," dedi Arren; yol arkadaþý cevap verdi, "Burada toz içlerler." Yollarýna devam etti ler.

Arren'e yol arkadaþýnýn yürüyüþü biraz yavaþlamýp gibi geldi, bazen de duraksýyordu, Ýçindeki yorgunluk büyümeye devam eri-ði halde içinde artýk hiç tereddüt kalmamýptý. Apađý dođru gitme-liydiler; yollarýna devam etmeliydiler. Yollarýna devam ettiler.

Bazen, gökyüzünde sonsuza kadar ayný yerde duran yýldýzla-ra karþý ölümlerinin çatýlarýnýn kara üçgenler oluþturduđu baþka ka-sabalardan geçtiler. Kasabalardan sonra tekrar hiçbir þeyin yetip-mediði boþ topraklar geliyordu. Kasabadan çýkar çýkmaz kasaba karanlýkta kayboluyordu. Ne önlerinde, ne de arkalarýnda gitgide yaklaþan ve önlerinde yükselen dađlardan baþka hiçbir þey göröl-müyordu. Sađlarýnda, þekilsiz yamaç apađý dođru iniyordu, her zamanki gibi; ne kadar önce geçmiþlerdi tap duvan? "Orada ne var?" diye mmlandý Arren Ged'e, çünkü insan sesine hasretti, ama büyücü baþýný salladý: "Bilmiyorum. Sonu olmayan bir yol olabilir."

Gittikleri yönde, eðim sanki gittikçe azalýyor, hep daha da azalýyor gibiydi. Ayaklarýnýn altýndaki toprak, lav tozu gibi sert sert

gýcýrdýyordu. Yine de onlar yollarýna devam ettiler ve Arren

185

bir an bile geri dönmeyi veya nasýl geri döneceklerini düþünmedi. Çok yorgun olduðu halde, durmayý da düþünmedi. Bir kere, evini, memleketini düþünerek, içindeki bu uyuk karardýý, yorgunlu-ðu ve dehpeti aydýnlatmaya çalyptý; ama güneþ ýþýðýnýn ya da anne-sinin yüzünün neye benzediðini hatýrlayamadý. Yola devam et-mekten baþka yapýlabilecek bir þey yoktu. O da yoluna devam et-ti, Ayaðýnýn altýndaki topraðýn düz olduðunu hissetti; yanýnda da Ged duraksadý. Sonra o da durdu. Uzun inipin sonuna gelmiþ-lerdi; gidecek yer kalmamýptý, gitmek için neden de.

Tam Azap Daðlarý'nýn altýndaki vadideydiler. Ayaklanmýn al-týnda kayalar, etraflarýnda yerlerinden kopmuþ kaya parçaları var-dý, dokunulduðunda insana maden cürufu kadar sert gelen kaya-lar. Sanki bu dar vadi, bir zamanlar akan bir suyun kuru yataðý ya da tepelerinde acýmasýz ve kara zirveleri yükselen yanardaðlar-dan akmýþ olan, çok önceleri sönmüþ bir ateþ deresinin yoluydu.

Orada, karanlýktaki o dar vadide kýpýrdamadan durdu; Ged de yanýnda kýpýrdamadan duruyordu. Sessizce hiçe bakan amaçsýz ölümler gibi duruyorlardý. Arren pek fazla deðil, hafif bir korkuyla, "Çok uzaða geldik," dedi.

Bunun pek önemi yok gibiydi.

Kendi düþüncelerini söyleyen Ged, "Geri dönemeyecek ka-dar uzaða geldik," dedi. Sesi yumuþaktý fakat sesinin týnýsý tam anlamýyla etraflarýnda bulunan büyük, kasvetli boþluk tarafýndan boðulmamýptý ve bu ses üzerine Arren biraz telaþlandý. Buraya aradýkları kiþiyle karþýlaþmaya gelmemiþler miydi?

Karanlýktan bir ses, "Çok uzaða geldiniz," dedi.

Arren, "Ancak çok uzak yeterince uzaktýr," diyerek cevapla-dý.

"Kuru Nehir'e geldiniz," dedi ses. "Taþ duvara geri dönemez-siniz, Yapama geri dönemezsiniz."

"O yoldan deðil," dedi Ged, karanlýða doðru konuþarak. Yan yana durdukları halde Arren onu zar zor görebiliyordu çünkü ete-ðinde durdukları daðlar, yıldýzların ýþýklarýný yarý yarýya kesiyor-du ve insana öyle geliyordu ki, Kuru Nehir'in akýntýsý karanlýðýn

186

ta kendisiydi. "Ama biz, senin yolunu öðreneceðiz,"

Cevap yoktu.

"Burada eþitiz. Eðer sen kör isen Kuðu, þimdi ikimiz de ka-ranlýktayýz," Cevap yoktu.

"Burada senin canýný acýtamayýz; seni Öldüremeyiz. Neden korkuyorsun ki?"

"Benim hiçbir korkum yok," dedi karanlýktaki ses. Sonra ya-vaþ yavaþ,

bazen Ged'in asasýna takýlý kalan ýþýðýn yaptýý gibi ya-vaþ yavaþ pýrýldayarak belirdi adam; Ged ile Arren'den yukarıya doðru biraz uzakta, yerinden kopmuþ büyük ve belli belirsiz kaya kütleleri arasýnda. Uzun boyluydu, geniþ omuzlu ve uzun kollu, kum tepesinde ve Selidor kumsalýnda onlara görünen þekil gibi ama daha yaplý; saçý beyazdý ve geniþ alnýnýn üzerine keþeleþmiþ biçimde düþmüþtü. Yani, ölümün krallýðýnda, ruh olarak belir-miþti, ejderhanýn onu yaktýý haliyle, sakat olarak deðil; ama bü-tün olarak da deðil. Göz çukurlarýnýn içi boþtu.

"Hiçbir korkum yok," dedi. "Ölü bir adam neden korkar ki?" Güldü.

Kahkahasý, daðlarýn eteðindeki o dar ve taplý vadide öyle kötü ve tekin olmayan bir þekilde çýnladı ki Arren bir an nefes alamadı. Fakat kýlýcým kavrayarak dinledi.

"Ben Ölülerin nelerden korkması gerektiðini bilmiyorum," diye cevap verdi Ged. "Herhalde ölümden deðil? Ama yine de sen korkuyor gibisin. Ondan kaçmak için bir yol bulmuþ olduñun halde."

"Buldu. Ben yapıyorum. Bedenim yapıyor."

"Pek de iyi kopullarda deðil," dedi büyücü kuru kuru. "Göz-baðý yapı saklayabilir; ama Orm Embar, o bedene pek de nazik davranmada."

"Bedenimi onarabilirim. Ben tedavi etmenin ve gençleþtir-menin yollarımı biliyorum, bunlar sırf gözbaðý deðil. Sen beni ne sanýyorsun? Sana Babbüyücü diyorlar diye beni bir köy sihirbazı mı sandýn? Ben ki tüm büyücüler arasında, bugüne kadar hiçbirini bulamadýðý Ölümsüzlük Yolu'nu bulan tek büyücüyüm."

"Belki biz o yolu hiç aramamýþýzdır," dedi Ged.

187

"Aradýnýz. Hepiniz. Aradýnýz ve bulamadýnýz; bu yüzden de teslimiyet ve denge, yapamýn ve Ölümün muvazenesi hakkýnda büyük büyük sözler ettiniz. Amabunlar sadece sözlerdi -baþarı-sýzlıðýnýzý örten yalanlar-ölümden* korkunuzu gizlemek için söy-lenen sözler! Elinde olanaðý olduktan sonra, kim sonsuza kadar yapamak istemez! Ve ben yapayabilirim. Ben ölümsüzüm. Ben si-zin yapamadýðýnýzý yaptım, bu yüzden de senin efendinim; sen de bunu biliyorsun. Bunu nasýl baþardýðýmı öğrenmek ister misin Babbüyücü?" "isterim."

Kuðu bir adým daha yaklaþtı. Arren, adamın gözleri olmadıðý halde, hareketlerinin tümünden kör bir adamınki gibi olmadıðını fark etti; Ged ile Arren'in kesin yerlerini biliyor ve baþını Arren'e doðru hiç döndürmemiş olduðu halde her ikisinin de varlıðını se-ziyor gibiydi. O gönderilerin ve görüntülerin sahip oldukları ipit-me ve görme yetisi gibi, büyüden gelen ikinci bir görüþü daha ol-malıydı: Gerçek görme duyusu olmasa bile ona farkýndalık veren bir þey.

"Palm'daydım," dedi Ged'e, "bana tüm kibirinle bir ders verip burnumu sürttüðünü zannettiðin o zamandan sonra. A, evet, bana bir ders vermiþtin, ama verdiðini zannettiðin dersi deðil! Orada kendi kendime: Artık ölümü gördüðüme göre, ölümü kabul etme-yeceðim, dedim. Býrak tüm aptal doða, kendi aptal yolunda gitsin ama ben bir insanım, doðadan daha mükemmelim, doðanın üs-tündeyim. O yoldan gitmeyeceðim, kendim olmayı bırakmayaca-ðım! Ve böylesine kararlı olarak tekrar Peln Bilgisini ele aldım ama sadece, aradıðım þeylerin ipuçlarını ve yüzeyde kalan bilgi-lerini buldum. Böylece bu bilgiyi yeniden ördüm, yeniden yaptım ve bir büyü yarattım - bugüne kadar yapılmıþ en büyük büyü. En büyüğü ve en sonuncusu."

"O büyüü yaratırken de öldün."

"Evet! Öldüm. Siz korkakların hiçbir zaman bulamayacaðı þeyi -ölümden geriye gelen yolu- bulmak için ölmeye cesaretim vardı. Zamanın baþlangıcýndan beri kapalı olan kapıyı açtım. Ar-tık bu yere serbestçe gelip, yine serbestçe yapayanların dünyasına

m

geri gidebiliyorum. Tüm zamanlarda ve tüm insanlar arasında bir tek ben Her Ýki Diyarın Kralı'yım, Ve açmıþ olduðum kapı sadece burada açılmadı, aynı zamanda yapayanların, bizi karanlıkta bir bütün yapan akýllarında, varlıklarının derinliklerinde ve bilinme-yen yerlerde de açıldı. Onlar

bunu biliyor ve bana geliyorlar. Ve ölümler de bana gelmek zorunda, hepsi, çünkü ben yapayanların büyücülüğünü kaybetmedim: Onlar da ben emir verdiğimde tap duvardan tırmanmak zorundalar; bütün ruhlar, bütün hükümdar-lar, bütün büyücüler, gururlu kadınlar, benim emrimle bir yapama bir ölüme, bir yapama bir ölüme gitmek zorundalar. Hepsi bana gelmek zorunda, ölümler ve yapayanlar, bana, ölüp de yapayana!"

"Sana, nereye geliyorlar Kuðu? Sen neredesin?"

"Dünyalar arasında."

"Ama bu ne ölümdür, ne de yapam. Yapam nedir Kuðu?"

"Güç."

"Apk nedir?"

"Güç," diye tekrarlady kör adam ağır ağır, omuzlarını kam-burlaptırarak.

"İpık nedir?"

"Karanlık!"

"Adın nedir?1"

"Adım yok/

"Bu diyardaki herkes kendi ismini tapır."

"Bana ismini söyle o zaman!"

"Beni Ged diye adlandırdılar. Ya seni?"

Kör adam tereddüt ettikten sonra, "Kuðu," dedi.

"Bu senin gündelik ismindir, gerçek ismin değil. Ýsmin nere-de? Senin gerçekliğin nerede? Onu ölmüş olduğun Paln'da mı bít-raktın? Çok şey unutmuyusun, Her Ýki Diyarın Kralı. İpığı, apkı ve gerçek ismini unutmuyusun."

"Artık senin ismin bende, sen de benim gücüm altındasın Babbüycü Ged - yaparken Babbüycü olmuş olan Ged!"

"Benim ismim senin ipine yaramaz," dedi Ged. "Senin benim üzerimde hiçbir etkin yok. Ben yapayan bir insanım; bedenim Se-lidor kumsalında, güneğin altında, döñüben toprağın üzerinde yatır-

189

yor, O beden öldüğü zaman, ben burada olacağım: Ama sadece isim olarak, sadece ismimle, bir gölge halinde. Anlamıyor mu-sun? Hiç anlamıp mıydın sen, ölümden bir sürü gölge çağırıyor olan, Ölmüş olanların tüm o yığınlarnı, hatta efendim Erreth-Ak-be'yi, aramızda en bilge olanı bile çağırıyor olan sen! Onun, onun bile sadece bir gölge ve bir isimden ibaret olduğunu anlamadın mı? Onun Ölümü yapamı azaltmadı. Ne de onu küçülttü. O orada - orada*, burada değil! Burada toz ve gölgeden başka bir şey yok. Orada ise o, toprak, güneş ıpığı, ağaçların yaprakları, kartalın u-çuşu. Yapıyor. Ve ölmüş olan herkes, canlı; tekrar doğuyorlar ve sonlan yok, bir sonlan olmayacak. Hiçbirinin, senden başka. Çünkü senin ölümün olmayacak. Senin! Senin ölümsüz nefsinin! Nedir o? Kimsin sen?"

"Ben, kendimim. Benim bedenim çürüyüp ölmeyecek-"

"Yapayan bir beden acı duyar Kuðu; yapayan bir beden yapla-nır: ölür. Ölüm, yapamımızın ve tüm yapamın bedelidir."

"Ben bu bedeli ödemiyorum! Ben ölüp, o an yeniden yapaya-biliyorum! Ben öldürülemem; ben ölümsüzüm. Bir tek ben son-suza kadar kendimim!"

"O halde sen kimsin?"

"Ölümsüz Olan."

"Adını söyle," Jvral.

"Benim adımı söyle. Daha bir dakika önce söyledim sana. Benim adımı söyle!"

"Sen gerçek değilsin! Senin adın yok. Sadece ben varım."

"Sen varsın: Adsız, biçimsiz. Günün ıpığını göremiyorsun; karanlığı göremiyorsun. Kendi kipiğini koruyabilmek için yepil yeryüzünü, güneşi ve yıldızları sattın. Ama senin kipiğinin yok. Satmış olduğun her şey,

sendin. Her şeyi, bir hiç için verdin. Ve şimdi de hiçliğini doldurabilmek için kaybetmiş olduğun dünya-yı, yığılı ve hayatı kendine çekmeye çalışıyorsun. Ama bu doldu-rulamaz. Ne yeryüzündeki tüm parklar ne de gökyüzündeki tüm yıldızlar senin bolluğunu doldurabilir." Ged'in sesi, orada, dağların altındaki soğuk vadide demir gibi

190

çınladığı ve kör adamı korkuyla sindirdi. Yüzünü yukarı doğru kaldırdı; loş yıldız yığılan adamın üzerine parladı; ağlıyor gibiydi ama gözleri olmadığı için, gözyaşları da yoktu. Ağzı açıldı ve ka-pandığı, karanlıkla dolu; fakat dıparı hiçbir sözcük çıkmadı, sadece biraz mıyıldı. En sonunda» buruşuk dudaklarıyla güçbela beklenen-direrek tek bir sözcük söyledi ve bu sözcük, "Yapam idi.

"Verebilseydim, sana yapam verirdim Kuşu. Ama veremem. Sen ölmüştün. Sana yalnızca ölüm verebilirim."

"Hayır!" diye bağırdı kör adam yüksek sesle; sonra da» "Ha-yır, hayır," dedi ve yanından, suyun değil de sadece gecenin ak-makta olduğu taplı nehir yatağı gibi kuru olduğu halde hıçkık-larla yere çomeldi.

"Yapamazsın. Kimse beni kurtaramaz. Dün-yalar arasındaki kapıyı açtım ve kapatamıyorum. Kimse kapata-maz. Bir daha hiç kapanmayacak. Çekiyor, beni çekiyor. Ona ge-ri dönmem gerekiyor. İçinden geçip yine buraya, toza, soğuda ve sessizliğe gelmem gerekiyor. Beni emiyor da emiyor.

Aynalamı-yorum. Kapatamıyorum. Sonunda, dünyadaki tüm aydınlığı emip bitirecek. Tüm nehirler Kuru Nehir gibi olacak. Benim açmış ol-duğum kapıyı kapatabilecek bir güç yok, hiçbir yerde!"

Sesinde ve sözlerindeki ümitsizlik ile kincilik, dehpet üe ki-birliliğin karışımı çok garipti.

Ged sadece, "Nerede?" dedi.

"O tarafta. Pek uzak değil. Oraya gidebilirsin. Ama orada hiçbir şey yapamazsın. Kapıyı kapatamazsın. Tüm gücünü, sadece bir tek o ip için harcasan bile, yine de yetmez. Hiçbir şey yet-mez."

"Belki," diye cevapladı Ged. "Sen ümitsizliği seçtiğin halde, unutma ki biz daha bunu yapmadık. Bizi oraya götür."

Kör adam, korku ve nefretin belirgin bir şekilde çarpışmakta olduğu yüzünü kaldırdı. Nefret galip geldi, "Götürmeyeceğim," dedi.

Bunun üzerine Arren bir adımı öne attı ve "Götüreceksin," de-di.

Kör adam kıpırdamadan durdu. Soğuk sessizlik ile ölümler di-yarının karanlığı etraflarını sanyordu, sözcüklerini sarıyordu.

191

'Kimsin sen?11

"Adım Lebannen."

Ged konuşuy: "Kendine Kral diyorsun, bu gencin kim olduğunu bilmiyor musun?"

Kuşu, yine tamamiyle kıpırdamadan durdu. Sonra, konuşur-ken biraz soluk soluğa, "Ama o ölü - Sen ölüsün. Geri gidemez-sin. Çıkıp yolu yok. Buraya sıkışıp kaldınız!" dedi. Konuştukça, yığın panlısı ondan uzaklaşıyordu; onun karanlığa doğru dönüp onlardan ayrılarak çabuk çabuk karanlığa girdiğini duydular. "Bana yığ verin, efendim!" diye bağırdı Arren ve Ged, beyaz yığın, içinde uzun boylu kamburu çıkmış kör adamın aceleyle ırma-ğın yukarı kısmına doğru, görmeyen ve duraksamayan bir yürü-yüple onlardan kaçmakta olan beklinin bulunduğ, taplar ve göl-gelerle dolu o kadim karanlığı bölmesine izin vererek asasının ba-pının üzerine tuttu.

Adam'ın arkasından, elinde kılıcıyla Arren, Arren'in arkasından da Ged gitti.

Kısa bir süre sonra Arren yol arkadaşlarıyla arasını açtı; yavaş çok cılızdı, devrik duran kayalar ve ırmağın kıvrımları nedeniyle epey kesiliyordu; ama Kuşulun gidişinin sesi ve öndeki varlığı'nın hissi, yeterli bir rehber sayılırdı. Yol dikleptikçe, Arren yavaş yavaş yaklaştı. Kayalarla boğulmuş dik bir koyaktan ırmanıyorlardı; Kuru Nehir, bağlangıcına yaklaştıkça daralıyor, dimdik kıyıları arasında kıvrılıyordu. Ayaklarının altındaki ve ellerinin al-tındaki kayalar gıcırdıyordu, çünkü ırmanmak zorundaydılar, Arren, nehrin kıyıları'nın nihai daralmasını hissetti ve ileriye doğru bir hamle yapıp Kuşu'nun yanına gelerek kolunu yakaladı ve adamı orada durdurdu: Bir buçuk iki metre genişliğinde, kayalar-dan yapılmış, eğer su aksaydı bir havuzcu oluşturablecek bir çepit çanak ve üzerinde, kayadan ve lavla karışmış çürüktan oluşmuş devrik bir uçurum. Bu uçurumda kara bir delik vardı, Kuru Nehir'in kaynağı.

Kuşu kurtulmak için çaba harcamadı, Ged'in yaklaşan yığılı gözsüz yüzünde parlaklaştıkça, adam olabildiğince hareketsiz durdu. Yüzünü Arren'e doğru çevirdi. "Burası orası," dedi onun-da, dudaklarında bir çepit tebessüm belirerek. "Aradığınız yer bu-

192

rası. Görüyor musunuz? Burada yeniden doğabilirsiniz. Bütün yapacağınız beni izlemek. Ölümsüzlüğü yapacaksınız. Hep bir-likte kral olabiliriz." Arren o kara, kuru pınar basma baktı; tozun ağına, ölü bir ruhun, toprağın ve karanlığın içine emekleyerek yeniden ölü ola-rak doğabileceği yere; Bu görüntü onun için idrardı; Ölümcül bir mide bulantı siyahıya çıkmaya çalışarak sert bir sesle, "Bırak ka-patılın," dedi, "Kapatılacak," dedi Ged, onların yanına gelerek: İki artık o sonsuz gecede yeryüzüne düşmüş bir yıldız gibi ellerinden ve yü-zünden yayılıyordu. Önünde o kuru pınar, o kapı esneyerek açıldı. Geniş ve boştur ama derin miydi, şüpheliydi, orası bilinmez. İçinde, üzerine yığılı düşebileceği veya gözün görebileceği bir şey yoktu. Boştur. Oradan geçince ne yavaş, ne karanlık, ne hayat, ne de ölüm vardı. Bu, hiçbir yere varmayan bir yoldu. Ged ellerini kaldırarak konuştu,

Arren hâlâ Kuşu'nun kolunu tutuyordu; kör adam serbest eli-ni uçurum duvarına kayalara dayandırdı. Her ikisi de büyü'nün gücüne kapılmışlar, kıldamadan duruyordu.

Tüm hayatını kapsayan öğrenimin, hayatının tüm becerisi ve hiddet dolu kalbinin tüm kuvvetiyle Ged o kapıyı kapatmak, dün-yayı bir kez daha bütün yapmak için uğraştı. Ve sesinin ve biçim-lendirici ellerinin emri ile kapılar birbirlerine doğru yaklaştılar, acıyla, birleşmek için, bir bütün olmaya çalışarak. Fakat aynı za-manda yavaş, Ged'in ellerinden ve yüzünden, porsukadacı arasından yok olmaya başlayarak, ta ki burada minicik bir yığılı kalınca-ya kadar cılızlaştı da cılızlaştı. O cılız yığılda, Arren, kapının he-men hemen kapanmış olduğunu gördü.

Elinin altındaki kör adam, kayaların hareket ettiğini gördü, bir araya geldiğini hissetti: Ve aynı zamanda sanatın ve gücün pes etmekte, kendisini harcamakta olduğunu, harcadığını. Ve birdenbire bağırdı:

"Hayır!" Arren'in ellerinden kurtularak ileri doğru fırladı ve Ged'i kör ve güçlü kavrayışıyla yakaladı. Ged'i ağırlıklı sığırtı olarak, boğmak için ellerini gırtlığına kenetledi.

Arren, Serriadh'ın kılıcını kaldırarak kılıcın keskin yerini,

193

dosdođru, keçe gibi salann altýndaki eđik boyun üzerine sertçe indirdi. Yapayan ruhun ölülerin dnyasýnda bir ađýrlýđý vardýr; kýlý-larýnýn gölgesinin de bir kenan. Kýlý, Kuđu'nun omurgasýný ble-rek büyük bir yara açtı. Yaradan kýlýýn ýbýđýyla aydýnlanmýb kara bir kan fýrladı. Fakat zaten l olan bir adamý öldürmenin bir faydasý yoktur, Kuđu zaten yýllardýr lyd. Yara, kanýný yutarak, yeniden ka-pandý. Kr adam, yüzü hiddet ve nefret ile seyirerek, uzun kolla-rýyla Arren'i arayarak uzun boyuyla ayađa kalktı: Sanki gerçek dpmaný ve rakibinin kim olduđunu yeni anlamýb gibi,

Bu lmcl darbeden sonra gereklepen bu iyilepmeyi gr-mek o kadar korkunçtu ki, bu lmeme, herhangi bir ölümden y-lesine korkunçtu ki! Arren'in içinde bir tiksinti öfkesi kabardý, ýl-gýn bir hiddetle kýlýýn havada sallayarak bir kez daha adama vurdu, dolu dolu, korkunç bir darbe indirdi. Kuđu, kafatasý yarýl-mýb, yüzü kanla maskelenmi olarak yere dpt, yine de Arren he-men adamýn üzerine ullandý, bir kez daha vurmak için, yara ka-panmadan önce, ldrnceye kadar vurmak için., Yanýnda dizlerinin üzerinde dođrulan Ged, tek bir söz söyle-di. Onun sesiyle Arren, sanki bir el kýlýlý kolunu kavramýb gibi durdu kaldý. Kalkmaya balamýb olan kr adam da tamamen ký-pýrtýsýz kaldý. Ged ayađa kalktı; biraz sallanýyordu. Ayakta dura-bilecek duruma gelince uçuruma dođru döndü.

"'Bütün ol!" dedi açýk seçik bir sesle ve asasýyla, atepten çizgi-lerle, kayalardan olupmu kapýnýn üzerine bir pekil çizdi: Agnen Rn, yollarý kapatan ve tabut kapaklarýna çizilen Bitip Rn. Ar-týk devrilmib kayaların arasýnda bir aralýk, boş bir yer kalmamýptý. Kapý kapandý. orak le'nin yerkabuđu, ayaklarýnýn allýnda titredi ve de-đipmeyen, kýsýr gökyüzünde gümbür gümbür gök grldeyip sus-tu, "Zamanýn sonuna kadar söylenmeyecek söz ile seni ađýr-mýptým. Varlýklar yaratýlýrken söylenen söz ile de seni serbest bý-

194

rakýyorum. Serbest kal!" Ve dizleri üzerine kmb olan kr ada-mýn üzerine eđilerek Ged, karman çorman beyaz salarýn alýmda-ki kulađa fýsýldadı.

Kuđu ayađa kalktı. Yavaş yavaş etrafýna bakýndý, gören gz-lerle, Arren'e baktý, sonra Ged'e. Hiçbir söz söylemedi, sadece ka-ra gözlerle onlara uzun uzun baktý. Yüzünde fke, nefret, acý yok-tu. Yavaş yavaş dönerek Kuru Nehýr'in yolundan yürüdü, kýsa k-süre sonra da gözden kaybolup

gitti.

Ged'in ne porsukađacýndan asasýnda, ne de yüzünde ýbýk var-dý artýk. Orada, karanlýkta duruyordu. Arren yanma geldiđinde, dik durabilmek için genç adamýn kolunu yakaladı. Bir an için ku-ru bir hýkýrýk nöbeti sarstý onu. "Oldu," dedi. "Hepsi gitti,"

"Oldu, saygýdeđer efendim. Gitmeliyiz."

"yle. Memlekete dönmeliyiz."

Ged ýldýrmýb veya bitmiş biri gibiydi. Nehir yatađýndan inen Arren'i, devrik kayalar ve talar arasýndan yavaş yavaş sendeleye-rek, zar zor izledi. Arren onunla kaldý. Kuru Nehir kýýýlarýnýn al-ak ve zeminin daha az dik olduđu bölgede, geldikleri yere, ka-ranlýđa dođru uzanan, uzun biçimsiz yokua dođru döndü. Sonra oradan ayrýldý.

Ged bir pey söylemedi. Durduklarý zaman hemen devrilmib bir lv kayasýna oturarak, bitmiş, babý önüne dpmb bir halde ye-re çöktü.

Arren, gelmi olduklarý yolun artýk kendilerine kapalı oldu-đunu biliyordu. Sadece yollarýna devam edebilirlerdi. Sonuna ka-dar gitmeleri gerekiyordu. "ok uzak bile yeterince uzak deđil," diye düpündü. Hareket

etmeyen yýldýzlara karpý soðuk ve sessiz duran simsiyah, korkunç zirvelere baktý; ve bir kez daha iradesi-nin o ironik, alaycý sesi konuþtu içinde, merhametsizce: "Yan yolda duracak mýsýn Lebannen?"

j

Ged'in yanýna giderek, kibarca, "Yolumuza devam etmeliyiz, efendim," dedi. Ged hiçbir þey demedi ama ayaða kalktý.

"Daðlardan gitmeliyiz, sanýrým."

"Senin yolundan, oðul," dedi Ged, kýsýk bir fýsýltýyla. "Bana

195

yardým et."

Böylece, Arren elinden geldiðince yol arkadaþýna yardýmcý olurken, toz ve maden cüruflarýndan olupán yokuptan daðlara doðru yola koyuldular. Yamaçtaki vadiler ve koyaklar tamamen karanlýk olduðundan Arren yolunu el yordamýyla bulmak zorun-daydý; ayný anda Ged'e de yardýmcý olmak güçtü. Yürümek zor, tökezlemek gibi bir þeydi; fakat gittikçe dikleþen yokupta týrman-mak daha da zordu. Kayalar sertti, ellerini erimiþ demir gibi yaký-yordu, Ama yine de hava soðuktu ve yukan yaklaþtýkça daha da soðudu. Bu yer kabuðuna dokunmakta bir eziyet vardý. Canlý kor-lar gibi daðlýyordu insaný: Daðlarýn içinde bir ateþ yanýyordu. Fa-kat hava sürekli soðuk ve sürekli karanlýktý. Hiç ses yoktu. Hiç rüzgâr esmiyordu. Keskin kayalar, ellerinin altýnda ufalanýyor, ayaklarýnýn altýnda çöküyordu. Kapkara ve sarp dað burunlarý ve boðazlan, önlerinde yukan doðru uzanýyor veya yanlanndan apa-ðýdaki karanlýða doðru düþüyorlardý. Gerilerinde, arkada, ölümlerin krallýðý kaybolmuþtu. Önlerinde, yukanda, zirveler ve kayalar, yýldýzlara karpý duruyordu. Ve bu kara daðlarda, bir baptan bir ba-þa, iki ölümlü ruhtan bapka hiçbir þey kýmýldamýyordu, Ged sýk sýk ya yorgunlukla tökezliyor ya da adýmlarýný þapýrý-yordu. Nefes alýp vermek gitgide zorlaþýyordu ve elleri kayalarýn üzerine sertçe indiðinde acýyla nefesi kesiliyordu. Onun baðýnþ-þan Arren'in kalbini buruyordu. Düþmemesi için ona yardým et-meye çalıþtý. Fakat genellikle ya yol yan yana yürüyemeyecekleri kadar dardý, ya da Arren basacak bir yer bulabilmek için önden gitmek zorundaydý. Ve en sonunda, yýldýzlara doðru uzanan yük-sek bir yamaçta Gedin ayaðý kaydý, öne doðru düþtü ve bir daha ayaða kalkmadý.

"Efendim," dedi Anen, yanýnda diz çökerek, sonra da ismini söyledi: "Ged." Ne kýpýrdadý, ne de cevap verdi adam.

Arren onu kucaðýna alarak dik yamacýn tepesine tapýdý. Bu yamacýn tepesinde, önlerinde biraz düz bir arazi vardý. Arren, yorgun ve acý içinde, ümidini yitirmiş, yükünü yanma yere býrak-tý. Burasý, gelmek için çabaladýðý, iki kara zirve arasýndaki geçi-

196

din doruk noktasýydý. Burasý geçitti ve sondu. Daha ilerisi yoktu. Düz arazinin sonu, uçurumun da kenarýydý: Bunun gerisinde ise karanlýk sonsuza kadar gidiyor, küçük yýldýzlar kýpýrdamadan, gökyüzünün kara uçurumunda asýlmýþ duruyordu.

Sabýr, ümitten daha uzun ömürlü olabilir. Arren, kendini to-parlayabildiði zaman, ileriye doðru sebatla emekledi. Karanlýðýn kenarýndan apaðý baktý. Ve apaðýda, sadece birazcýk apaðýda, fildi-þi kumlu kumsalý gördü; beyaz ve kehribar rengi dalgalar kývrýla-rak kumsalýn üzerinde köpük köpük patlýyorlardý ve denizin üze-rinde güneþ, altýndan bir pus halinde batýyordu.

Arren karanlýða geri döndü. Gerisin geri gitti. Elinden geldi-öince Ged'i kaldýrdý ve ilerlemeye çabaladı; gücünün yettiði yere kadar. Burada her pey sona erdi: Susuzluk, acý, karanlýk, güneþ ýþýđý ve dalgaların sesi.

197

XIII AZAP TAÐI

AR REN uyandýđýnda, gri bir sis denizi, kum tepeciklerini ve Se-lidor'un daðlarıný gizliyordu. Kýýýda kýnlan dalgaıann sesi alçak bir gökgürültüsü beklinde sisin içinden mýrýl mýrýl geliyor ve tek-rar mml mýrýl geri, denize çekiliyordu. Deniz yükselmipti, kum-sal peridi oraya ilk geldikleri zamana nazaran daha dardý; dalgala-rýn son ve minik köpük çizgileri gelip, kumlara yüzükoyun uzan-mýþ olan Ged'in arkasýna kývnlmýþ sol elini yalıyordu. Giysileri ve saçý ýslaktý; Arren'in giysileri de bedenine buz gibi yapıþýyor-du, sanki en az bir kez deniz üstlerinden aþmýþ geçmiþ gibi. Ku-ðu'nun ölü bedeninden iz bile yoktu. Belki de dalgalar onu denize sürüklemişlerdi. Fakat baþýný çevirdiðinde, Arren'in arkasında, si-sin içinde Orm Embar'ýn çok büyük ve karanlýk görünen gri bede-

198

ni bir kule harabesi gibi yükseliyordu. Arren, soðuktan titreyerek ayaða kalktı; uzun bir süre kýpýr-damadan yatmaktan kaynaklanan üpüme, tutulmuş olmak ve ser-sem letici halsizlik nedeniyle ayakta zar zor duruyordu. Sarhoþ bir adam gibi yalpaladı. Ellerine ve kollarýna hâkim olur olmaz Ged'e giderek onu, dalgaların uzanamayacađý bir yere, kumların üzerinde biraz daha yukarıya çekmeyi baþardı, fakat bütün yapa-bildiði de buydu. Ged ona çok soðuk ve çok ađýr geldi; onu ölü-mün sýnýrlarýndan hayata tapýmýptý ama belki de boþu boþuna. Ku-lađýný Ged'in göðsüne dayadı fakat kalp atýplarým dinleyebilmek için kal ve bacaklarınýn titremesine, diplerinin takýrdamasına en-gel olamadý. Tekrar ayaða kalktı ve bacaklarıný birazcýk da olsa ýsýtmak için tepinmeye çalıþtı; sonunda yaplı bir adam gibi titre-yerek ve ayaklarıný sürüyerek çýkýnlanýn bulmak için yola koyul-du. Çýkýnlarıný çok uzun bir zaman önce, kemikten eve geldikleri zaman, tepe sýrtlarınýn altýnda akan küçük bir derenin yanma bý-rakmýþlardý. O dereyi arýyordu çünkü sudan, taze sudan başka dü-pünebildiði bir pey yoktu. Kumsala inerek karman çorman dolayan ve deniz kenarýnda gümüpten bir ađaç gibi dallanýp budaklanan dereye, beklediðin-den daha kısa bir sürede vardý. Burada yere çökerek, yüzü suyun içinde, elleri suyun içinde, suyu ađýna ve ruhuna çekerek içti. Sonunda oturdu ve oturur oturmaz, derenin öbür tarafýnda dev bir ejderha gördü. Pastan kýzarmýþ gibi duran burun delikleri, göz çukurları ve gerdanı ile, neredeyse tam Arren'in üstünde asýlmýþ gibi duran de-mir rengindeki baþý ona dönüktü. Pençeleri, derenin kenarýndaki ýslak ve yumuşak kuma derinlemesine saplanmýptý. Yelken gibi katlanmýþ kanatları kısmen görünüyordu, ama kara bedeninin ge-risi siste kaybolmuştu, Kýpýrdamadý. Orada saatlerdir, hatta yıllardýr, yüzyýllardýr çö-reklenmiş olabilirdi. Demirden yontulmuş, taþtan bekillendirilmişti - ama gözleri,

gözlerine bakmaya cesareti yoktu; gözler su-yun üzerinde kývrýlan yađ gibi, camýn gerisindeki sarý duman gi-bi, o donuk, engin, sarý gözler Arren! izliyordu.

199

Yapabileceđi hiçbir pey yoktu; o yüzden ayađa kalktý Arren. Ejderha isteseydi onu öldürebilirdi; eđer öldürmüyorsa Ged'e yar-dým etmeyi deneyecekti, eđer yapýlabilecek bir yardım var idiye. Ayađa kalktý, çýkýnlarýný bulmak için çaydan yukarý dođru yürü-meye bařladı. Ejderha hiçbir pey yapmadý. Kýpýrdamadan, çömelmiř bir halde seyretti. Arren çýkýnlarý buldu, her iki tulumu dereden suyla doldurdu ve kumlar üzerinden Ged'e gitti. Dereden birkaç adým ayrýldýktan sonra, ejderha kalýn sis tabakasý ardýnda gözden kay-bolmuřtu. Ged'e su verdi ama onu oturtamadý. Bařý tüm ađýrlýđýyla Ar-ren'in kolunda gevpek ve buz gibi yatýyordu. Esmer yüzü grimsi bir renk almýř, burnu, elmacýk kemikleri ve eski yara izi belirgin-lepmiřti. Bedeni bile sanki yarý yanya tükenmiř gibi ince ve yanýk görünüyordu. Arren yol arkadařýnýn bařý dizlerinde, oraya, nemli kumun üzerine oturdu. Sis, üst kýsýmlarda daha hafif olmak üzere etrafla-rýnda belirsiz ve yumuřak bir küre oluřturuyordu. Sisin içinde bir yerlerde ölü ejderhâ Orm Embar ve derenin kenarýnda bekleyen canlý bir ejderha vardý. Ve Selidor'un Öbür tarafýnda bir yerlerde, içinde hiç yolluk kalmamýř olan kayýk Ufkabakan bařka bir koy-da yatýyordu. Ve sonra deniz, dođuya dođru. Herhalde Batý Uçýö-re'deki herhangi bir adaya üç yüz mil, Ýç Deniz'deki adalara ise bin mil vardý. Uzun bir yol. "Selidor kadar uzakta," derlerdi En-lad'da. Çocuklara anlatýlan eski öyküler, söylenceler, "Sonsuzluk kadar uzun bir zaman evvel ve Selýdor kadar uzak bir yerde, bir prens yaparmýř..," diye bařlardý. Prens oydu. Fakat eski öykülerde bu bir bařlangýçtý; pimdi ise bir sona benziyordu. Üzgün deđildi. Çok yorgun olmasýna ve yol arkadařý için ke-derlenmesine karřýn birazcýk bile burukluk veya piřmanlýk hisset-miyordu. Sadece, artýk yapabileceđi pek bir pey kalmamýřtý. Ya-pýlabilecek her pey yapýlmýřtý. Gücünü topladýđý zaman, çýkýnlarýnda bulunan oltayla kýyyý-dan balýk avlamaya çalıřabileceđini düřündü; çünkü bir kez su-

200

suzluđunu bastýrdýktan sonra açlýktan midesinin kazýnmasýný his-setmeye bařlamýřtý ve bir paket kuru ekmek dýbýnda da hiç yiye-cekleri kalmamýřtý. Onu Ged'e saklayacaktý, çünkü eđer suyla ýs-latýp yumuřatýrsa, ekmeđin bir kýsmýný Ged'e yedirebilirdi. Ve yapýlabilecek tek pey de buydu. Bunun gerisini göremi-yordu; etrafý sislerle kaplýydý. Orada, Ged ile birlikte sarmař dolap sisin içinde otururken yararlý bir peyler bulabilir miyim diye ceplerini karýřtırdý. Tuniđi-nin cebinde, keskin kenarlý sert bir pey vardý. Bunu cebinden çý-karak baktý, kafasý karýřtý. Bu küçük bir tařtý, siyah, gözenekli, sert: Neredeyse bunu atacaktý. Sonra, sert ve kavruk tařýn kenar-larýný eliyle yoklayýp elinde tarttý ve ne olduđunu anladý; Azap Dađları'ndan bir tař parçasý. Ged ile birlikte týrmanýrken veya ge-çidin kenarýndan sürünürken cebine girmiř olmalýydý. Elinde bu deđipmez peyi, azap tařýný tuttu. Elini kapatarak, tařý avucunda tuttu. Ve o zaman gülümsedi, hem sýkýntýlý hem nepeli bir tebes-sümle, hayatmda ilk kez tek basma, övülmeksizin dünyanýn biti-minde

zaferi bilerek,

Sis incelerek çekildi. Sisın arasýndan, uzaklarda, açýk denizin üzerindeki güneþ ýþýđýný gördü. Kum tepecikleri ve dağlar, bir geldi, bir gitti, sisin peçesi gerisinde renksiz ve büyümüp olarak. Güneþ ýþýđý, Orm Embar'ýn, ölümde bile ihtipam içinde duran be-deni üzerine çarptý. Derenin uzak tarafýndaki demir siyahý ejderha hiç kýpýrdama-dan

çömelmipti.

Öleni geçince güneþ, son sis zerreciđini de yakýp havadan yok ederek daha belirgin ve sýcak bir hal aldý. Arren ýslak giysile-rini çýkarýp atarak kurumaya býraktý; kýlýç ve kýlýç kayýþý hariç çý-rýlçýplaktý, Güneþin, Ged'in giysilerini benzer þekilde kurutmasýný sađladý fakat güneþin bu büyük, þifa verici ve rahatlatýcý seline rađmen Ged hâlâ hareketsiz yatýyordu.

Metale sürten baþka bir metalin sesi duyuldu, çatýlmýþ kýlýçla-rýn gýcýrtýlý fýsýltýsý. Demir renkli ejderha, çarpýk bacaklarý üzerine

201

kalkmýptý. Hareket ederek, bedenini kumlar üzerinde sürüklerken çýkan yumuþak bir týslama sesiyle çayý geçti. Arren, ejderhanýn omuzundaki eklem yerlerinde bulunan kýrýþýklýkları gördü; bođ-ründeki zýrhlar, Erreth-Akbe'nin zýrhý gibi çentilmiþ ve çizilmiþ, uzun dipleri de sararmýþ ve körelmipti. Tüm bunlarda, ejderhanýn kendinden emin ve son derece ađýr hareketlerinde ve sahip oldu-đu derin ve korkutucu sakinlikte, senelerin izini gördü: Büyük bir yapýn, bellekleri aþan yýllarýn. Böylece ejderha, Ged'in yattýđý yer-den bir iki metre uzakta durduđu ve Arren her ikisinin arasýnda ayađa kalktýđý zaman, Hard dilinde -çünkü Kadim Lisaný bilmi-yordu- "Sen Kalessin misin?" dedi.

Ejderha tek bir söz bile söylemedi ama gülümsüyor gibiydi. Sonra, devasa baþýný indirerek ve boynunu uzatarak Ged'e baktý ve ismini söyledi, Sesi çok büyük, yumuþaktý ve bir demircinin ocađý gibi koku-yordu. Tekrar konuþtu, bir kez daha; üçüncü keresinde Ged gözleri-ni açtý. Bir süre sonra oturmaya çalıþtı ama baþaramadı, Arren ya-nýnda diz çökerek ona destek oldu. O zaman Ged konuþtu. "Ka-lessin," dedi, "senvanissai'n ar Roket" Konuþtuktan sonra hiç gü-cü kalmamýptý; baþýný Arren'in omuzuna dayadı ve gözlerini yum-du.

Ejderha cevap vermedi. Daha Önceki gibi, hiç hareket etme-den çömeldi. Sis tekrar iniyor, denize doğru güneþi karartarak çö-küyordu.

Arren Ged'i pelerinine sararak giydirdi. Çekilmiþ olan deniz, tekrar yükseliyordu; yol arkadaþýný, kum tepecikleri üzerindeki daha kuru yerlere tapýmayý düþündü; çünkü gücünün geri gelmek-te olduđunu hissetmipti, Fakat Ged'i kaldýrmak için eđildiđinde ejderha, iri ve zýrhly ayađýný, neredeyse ona deðecek þekilde ileri attý. Bu ayaktaki týr-naklar dört taneydi, bir de arkada, horozunkine benzer bir mah-muzu vardý ama bu mahmuzlar, çelikten mahmuzlardý, týrpan týr-naklarý kadar da uzundu. "Sobriost" dedi ejderha, týpký donmuþ kamýplar arasýndaki

202

Zemheri rüzgârları gibi.

"Efendimi rahat býrak. O hepimizi kurtardı ve bunu yaparken tüm kuvvetini harcadý, belki hayatýný da. Onu rahat býrak!"

Böyle konuþtu Arren, hiddetle ve emredercesine. Haddinden fazla korkmuþ ve

ürkmüptü, dehpət içindeydi; bundan artýk usan-mýptý ve artýk daha fazlasýný istemiyordu. Ejderhaya, bedensel bo-yutlarý ve gücü, adil olmayan üstünlüdü yüzünden kýzmýptý. Ölü-mü görmüptü, Ölümü tatmýptý; hiçbir tehdidin onun üzerinde bir etkisi yoktu artýk.

Yaplı ejderha Kalessin ona uzun, korkunç ve altýn gözünün bir tekiyle baktý. O gözün derinliklerinde yýllardan öte yýllar sak-lýydý; dünyanýn sabahý, derinliklerinde bir yerlerdeydi. Arren bu göze bakmadýđý halde, gözün kendisine engin ve kibar bir nepe ile baktýđýný biliyordu.

"Anv sobriost" dedi ejderha ve paslı burun delikleri öyle bir açýldý ki, içinde derinlerde bulunan yýđm halindeki bastýrýlmýp atep parýldadý. Arren'in eli, Kalessin'ýn hareketi onu durdurduđunda, Ged'i kaldýrmak amacýyla Ged'in omuzlarýnýn altýndaydý, o anda da Ged'in baþýný çevirdiđini hissetti ve "Buraya binin, demek," dedi-đini duydu.

Bir süre Arren hiç hareket etmedi. Bütün bunlar delilikti. Fa-kat sivri týrnaklı ayak oradaydý, bir basamak gibi önüne uzanmýp-tý; onun üstünde de dirsek eklemine kývrýmý; onun üzerinde çý-kýntýlý omuzu ile kanadı omuz kürek kemiđinden çýktýđý yerdeki kasý: dört basamaklı bir merdiven. Ve orada, kanatlarýn ve sırt zýr-hýnýn ilk büyük demir dikeninin önünde, boynun oyuntusunda, bir kipi-nin ata biner gibi oturabileceđi bir yer vardý, ya da iki kipi-nin. Tabii eđer delirmiplerse veya ümitlerini yitirmiplerse ya da kendilerini çýlgýnlýđýn pençesine býrakmýplarsa.

"Binin!" dedi Kalessin, Yaradýlıp lisanýnda.

Sonunda Arren ayađa kalktı ve yol arkadaşýnýn ayađa kalk-masýna yardım etti. Ged baþýný dik tutuyordu ve ona yol gösteren Arren'in kollarýnda bu garip basamaklarý çýktý. Her ikisi de ejder-hanýn boynundaki kaba zýrhly çukura ata biner gibi oturdular; ge-

203

rektiđinde Ged'e destek olabilmek amacýyla Arren arkaya geçti. Her ikisi de içlerinin ýsýndýđýný hissetti, ejderhanýn derisine deđ-dikleri yerde, güneþin ýsýsý gibi kucaklayan bir ýsý vardý: O demir-den zýrhýn altýnda hayat atep halinde yanýyordu,

Arren, büyücünün porsukađacıýndan asasýný, kumlara yan gö-mülü býrakmýp olduklarýný gördü; deniz, asayý almak için sokulu-yordu. Asayý almak için apađýya inmeye davrandý ama Ged onu durdurdu. "Býrak onu. Tüm büyücülüđümü, o kuru pýnarda harca-dým Lebannen. Artýk büyücü deđilim." Kalessin dönerek onlara yandan baktý; o kadim kahkaha göz-lerindeydi. Kalessin diþi miydi, erkek mi, anlamasý zordu; Kales-sin ne düþünüyordu, bilinmez. Yavaþ yavaþ kanatlar havaya kal-karak açýldý. Bunlar Orm-Embar'tnkiler gibi altýn rengi deđil kýr-mýzýydý, kara kýrmýzý; pas veya kan kadar kara ya da Lorba-nery'nýn kýzýl ipeklileri kadar. Ejderha kanatlarýný, çelimsiz bini-cileri düþmesin diye dikkatle kaldýrdý. Dikkatle, iri kalçalarýnda topladı ve bir kedi gibi havaya sýçrayýp kanat çýrparak onlarý Seli-dor'un üzerine çökmüp olan sisin üzerine tabýdý. Kalessin, o kara kýrmýzý kanatlarla, akþam havasýnda açýk de-niz üzerinde bir daire çizdi ve dođuya dönerek uçu.

Yazm ortasýnda, Ullý adasýnda, büyük bir ejderhanýn alçak-tan uçuđu görüldü; daha sonra da Usidero'da ve kuzeyde Ontue-go'da. Ýnsanlarýn ejderhalarý iyi tanýdýđý Batý Uçýöreler'de ejder-halardan korkulsa da bu ejderha geçtikten sonra köylüler saklan-dýklarý yerlerden çýktýlar ve onu görenler, "Bizim zannettiđimiz gibi bütün ejderhalar ölmemipler. Belki bütün büyücüler de ölme-miplerdir, Hakikaten de o uçupta büyük bir ihtipam vardý; belki de bu En Yaplı idi," dediler.

Kalessin'in nerede karaya indiđini kimse görmedi. Uzaktaki o adalarda, çok az insanýn uđradýđý, bir ejderhanýn bile görölme-den inebileceđi ormanlar ve ýssýz dađlar vardýr.

Fakat Doksan Adalar'da bir bađýrýp ve kargaıa yaıanıyordu. Erkekler küçük adacıklar arasında batýya dođru kürek çekerek

204

haykıırıyordu: "Saklanýn! Saklanýn! Pendor Ejderhasý, sözünden döndü. Babbüycü öldü; ejderha da pimdi bizi yemeye geldi!" Karaya ayak basmadan, apađýya bakmadan, demir renkli bü-yük solucan küçük adaların, kasabaların, çiftliklerin üzerinden uıtu gitti ve bu kadar önemsiz peyler için bir gýdýmcyk atep bile püskürtmeye tenezzül etmedi. Böylece Geath'in ve Serd'in üze-rinden uıtu, iç denizin bođazlarından geçerek Rokeun görüp ala-nýna girdi. insanođlunun belleđinde, bu çok iyi korunan adanın gözle görünen ve görünmeyen duvarlarıný, cesaret edip de aıan bir ej-derhanýn izi yoktu, hatta efsanelerde bile çok nadiren rastlanýrdý böyle bir hatýraya. Yine de bu ejderha hiç tereddüt etmemip, ađýr kanatlarıyla Rokerun batý sahillerinin, köylerin ve tarlaların üze-rinden tüm ađýrlýđýyla Thwil Kasabasý'nýn üzerinde yükselen o yepil tepeye dođru uçmuıtu. En sonunda burada, yumupakça yere alçaldý, kırmýzy kanatlarıný kaldýrarak katladý ve Roke Tepesi'nin doruđuna kıvrýldý. Ođlanlar koparak Büyük Ev'den çýktýlar. Hiçbir pey onlan durduramazdı. Fakat tüm delikanlılıklarına rađmen, ustalarýndan daha yavaptýlar ve Tepe'ye sonradan vardýlar. Tepe'ye vardýkla-rýnda Koru'dan gelmiı, aчыk renk saçları günepte parlayan Đekil-lendirme Ustasý oradaydı. Yanýnda, iki gece önce kanadı kınk, yorgun ve büyük bir balýk kartalı Đeklinde geri dönmüp olan Dö-nüpüm Ustasý vardý; çok süre önce o biçimde kendi büyülerine kapýlmýıtı ve Denge'nin yeniden sađlandýđý ve kopan peyin birleı-tiđi o gece Koru'ya gelinceye kadar da kendi biçimine dönüpeme-miıti. Yataktan bir gün önce kalkmýı olan, zayıf ve bitkin bir hal-deki Çađrı Usta gelmiıti; onun yanýnda da Kapýcy duruyordu. Ve Bilgeler Adasý'nýn diđer Ustaları da oradaydı, Binicilerin inipini gördüler; biri diđerine yardım ediyordu. Etraflarına garip bir memnuniyet, ciddiye ve hayret edasýyla baktýklarını gördüler. Ejderha, onlar sırtýndan yere inerlerken ve sonra yanýnda dururlarken bir tap gibi bekledi. Babbüycü onunla konupurken, babýný biraz çevirdi ve kıysaca cevap verdi. Onlan seyredenler, sođuk ve kakhaha dolu san gözün yan yan bakýpým

205

gördü. Anlayanlar, ejderhanýn, "Genç kralý krallýđýna, yaılı adamý da yuvasýna getirdim," dediđini duydu» "Biraz daha uzađa, Kafessin," diye cevapladı Ged. "Gitmem gereken yere gelmedim." Güneı altýndaki Büyük Ev'in çatýlarına, kulelerine baktý ve sanki hafifçe gülümsedi. Sonra yıpranmýı giy-siler içinde uzun boyuyla ipince duran, uzun yolculuktan dođan yorgunluktan ve yaıadıđý peylerin deıbetinden dolayı bacakları üzerinde tam anlamýyla duramayan Arren'e döndü. Herkesin gö-zü önünde Ged, onun önünde her iki dizi üzerine diz çöktü ve ak babýný eđdi. Sonra kalkýp, "Havnor'daki tahtýnýza gittiđinizde efendim, yol arkadaým, uzun yıllar boyu, iyi hüküm sürün," diyerek genç adamý yanađýndan öıtü. Tekrar bayýrlarda ve Tepe'nin eteđinde toplanmýı olan Usta-lara, genç büyüclere, ođlanlara ve kasaba halkına baktý. Yüzü sakindi ve gözlerinde, Kalessin'in gözlerindeki kakhahaya benze-yen bir peyler vardý. Hepsine sırtýný dönerek tekrar ejderhanýn aıađýndan ve omuzundan yukarı dođru

týrmandý ve büyük kanat-larýn tepeleri arasýnda, ejderhanýn boynundaki yularsýz yerini al-dý. Kýrmýzý kanatlar davullar vurulurcasýna havaya kalktý ve En Yaplý Kalessin, havaya fýrladý. Ejderhanýn çeneleri arasýndan atep çýktý ve duman; bir de kanat çýrpmalarýndan gökgürültüsüyle fýrtý-na rüzgârý. Tepede bir daire çizdikten sonra uçtu gitti, kuzeye ve dođuya dođru, Yerdeniz'in dađdan ada Gont'un bulunduđu bölge-sine dođru. Kapýcý, gülümseyerek, "Onun için yapmak bitti. Yuvasýna gi-diyor," dedi. Ve ejderhanýn güneþ ýþýđýyla deniz arasýndaki uçupunu göz-den kayboluncaya kadar seyrettiler. Ged'in Kahramanlýklarý'ndsi, Babbüyücü olan kipinin, Tüm Adalarýn Kralý'nýn dünyanýn kalbinde, Havnor'daki Kýlýç Kule-sinde yapılan taç giyme törenine geldiði anlatýlýr. Türkü onun, taç giyme töreninin bitiminden sonra bölgenin baþladýđýnda insanlar-dan ayrılarak tek basma Havnor limanýna gittiđini söyler. Burada,

206

sularýn üzerinde bir kayýk yatýyormuş; yýllarm kötü hava kopulla-rý ve fýrtýnalanyla yýpranmış ve dövülmüş bir kayýk; yelkeni yok-muş ve boşmuş. Ged kayýđý ismiyle çađýrmış, Ufkabakan, ve ka-yýk ona gitmiş. Kayýda payandasýndan giren Ged sýrtýný karaya dönmüş ve rüzgâr, yelken veya kürek olmaksýzýn kayýk hareket etmiş; onu limandan ve dalgakýrandan alarak, adalar arasýndan, deniz üzerinden batýya dođru taþýmış; ve ondan bir daha haber alan olmamış. Ama Gont adasýnda öykü başka türlü anlatýlýr; derler ki, gelip Ged'i taç giyme törenine götürmek için arayan* genç Kral Leban-nen olmuş. Fakat onu Gont Limanýnda da, Re Albi'de de bulama-mış. Kimse nerede olduđunu bilmiyormuş; dađdaki ormanlara yayan olarak gittiđinden başka bir þey söyleyememişler. Sýk sýk öyle yapardı ve aylarca dönmezdi, demiþler ve içlerinden hiçbirisi onun bu yalnýz yollarýný bilmiyormuş. Bazýları onu aramayý öner-miş ama Kral, "Benden çok daha büyük bir krallýđý yönetmekte o," diyerek onları menetmiş. Ve böylece dađý terk ederek gemisi-ne atlamış ve taç giymek için Havnor'a gitmiş.

207

Ursula K. LeGuin Yerdeniz Üçlemesi

Birinci Kitap

yerdeniz büyücüsü

"Sanýrým Yerdeniz Büyücüsü'nün en çocuksu yaný, konu-su: Büyüme. Büyüme, benim yýllarýmý alan bir süreç oldu; bu süreci otuz bir yapımda tamamladým - ne kadar tamamlanabilirse; o yüzden de çok Önemişiyorum. Çođu genç de önemser. Ne de olsa esas ipleri budun Büyü-mek."- LeGuin

Ýkinici Kitap

ATUAN MEZARLARI

"Atuan Mezarlarınm konusu tek kelimeyle söylemek gerekirse cinselliktir. Kitapta bir sürü simge var, tabii ki yazarken bunları bilinçli bir şekilde çözümlemedim; bu simgelerin hepsi cinsel simgeler olarak okunabilir. Daha açık söylemek gerekirse kitabý bir kadýnın büyümesi olarak okuyabilirsiniz. Temalar, doğum, yeniden doğum, yýkým ve özgürlük."-

LeGuin

Ursula K. Leguin _ Yerdeniz Serisi Cilt3 En Uzak Sahil

www.kitapsevenler.com

Merhabalar

Buraya Yüklendiğim e-kitaplar Aþađýda Adý Geçen Kanuna Ýstinaden

Görme Özürlüler İçin Hazırlanmıştır

Ekran Okuyucu, Braille 'n Speak Sayesinde Bu Kitapları Dinliyoruz

Amaçımız Yayın Evlerine Zarar Vermek Değildir

Bu e-kitaplar Normal Kitapların Yerini Tutmayacağından

Kitapları Beyanpte Engelli Olmayan Arkadaşlar Sadece Kitap Hakkında Fikir Sahibi Olduğunda

Ayrıca Adı Geçen Yayın Evi, Sahaflar, Kütüphane, ve Kitapçılardan Temin Edebilirler

Bu Kitaplarda Hiç Bir Maddi Çıkarım Yoktur Böyle Bir Peyide Düşünmem

Bu e-kitaplar Kanunen Hiç Bir Şekilde Ticari Amaçlı Kullanılamaz

Bilgi Paylaştıkça Çokalır

Yapar Mutlu

Not: 5846 Sayılı Kanunun "altıncı Bölüm-Çepitli Hükümler " bölümünde yer alan "EK MADDE 11. dahil, alenilemiş veya yayımlanmış yazılı ilim

ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güden bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü

bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille

alfabesi ve benzeri matlarda çoaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinle gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde

satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz. Ayrıca ar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması

ve çoaltım amacının belirtilmesi zorunludur." maddesine istinaden web sitesinde deneme yayınına geçilmiştir.

T.C.Kültür ve Turizm Bakanlığı Bilgi İşlem ve Otomasyon Dairesi Başkanlığı
Ankara

Bu kitaplar hazırlanırken verilen emeye harcanan zamana saydı duyarak

Lütfen Yukarıdaki ve Aşağıdaki Açıklamaları Silmeyin

bu kitaplar Görme engelliler için düzenlenmiştir.

bu kitabı kimler Tarafıyla çok teşekkür ederiz

Ursula K. Leguin _ Yerdeniz Serisi Cilt3 En Uzak Sahil